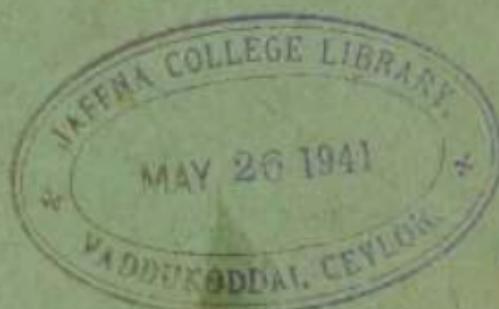

Y S & T

க. சுடல்
ஆக்கியவை

251
MOS

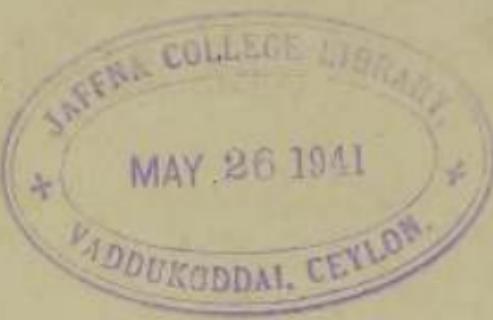
1940

241
MOS

Q4

In Memoriam

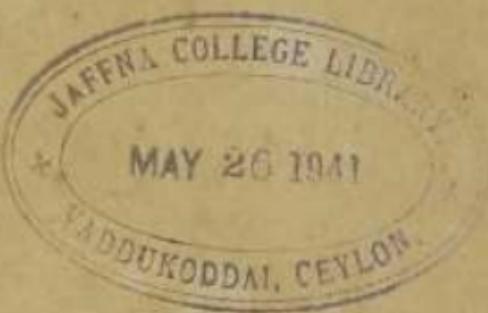

Rev. S. R. HITCHCOCK,
Minister of the Jaffna Council of the South India
United Church.

Born: Jan. 17, 1865.

Died: Dec. 5, 1939.

TO THE MEMORY
OF
THE REV. S. R. HITCHCOCK
(MINISTER, J. C., S. I. U. C.)
MY GODFATHER
GUIDE AND FRIEND
TEACHING AND HELPING ME
IN EVERY WAY
TO COME NEARER TO THE FEET
OF
OUR HEAVENLY FATHER

பதிப்புரிமை ஆக்கிரோதாக்டே

R 7333 ?

FOREWORD

BY

THE REV. S. KULANDRAN B. A., B. D.

*President, Jaffna Council,
The South India United Church.*

THOSE who know my good friend A. Moses of Chavakkcheri will recognize in this little volume a characteristic production. The voice of the prophet who exclaimed "*I was no prophet nor was I the son of a prophet—and the Lord took me and the Lord said unto me 'Go prophesy unto my people Israel.'*" rings once again in these pages with the same conviction. But if the voice is the voice of the Old Testament prophet, the grasp of the essential Christian gospel is clear, and its proclamation has a note of Pauline urgency.

MR. MOSES adopts the allegorical method of exposition, which is not always safe, and which has been responsible for the rather unhappy comparison of our Lord to the city of Zoar. Otherwise the Christology of the book is quite sound. All may not subscribe to the thought that present world-chaos portends a speedy Second Advent. This idea however is advanced only casually.

WHATEVER one has to say on these and other points, there can be no doubt that the book comes out of the depths of a soul on fire for God. I am happy to note that the book is dedicated to the memory of the late REV. S. R. HITCHCOCK, and issued in connection with the first anniversary of his death. He was one of the sweetest of men, and most faithful of God's servants.

Erlalai,
Dec. 3rd 1940

THE REV. S. SELVARETNAM, B. D.
Christa Seva Ashram,
CHUNNAKAM

AKBAR had the following inscription put on one the buildings that had caused to be put up — 'Jesus — on whom be peace, has said, This world is only a bridge; you may pass over it, but do not put your dwellings upon it'. This book of MR. MOSES is a great challenge to those many who are putting their dwellings on the bridge. There are not too many books of this nature in the vernacular and so this book is welcome. It resounds with sincerity and has an earnest appeal and it is my hope that the book will not merely find a place in several homes, but its message will find a place in many hearts.

*Chunnakam,
December 9th, 1940.}*

நடப்புவரை

நமது அரசுமைச் சமீகாதாவும் கர்த்தருக்குள் உடன்னுறி யனுமாகிய திரு. ஆ. மோஸ்ஸ் அவர்கள் எழுதின் ‘முர்சுடர்’ என்னும் புத்தகத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் வாசித்தேன். ஒவ்வொருகாலங்களிலும் தமது ஜனங்களைத் தம்மண்டை இழுத்துக்கொள்வதற்கிண்று தேவன் நாமது செய்திகளை தமது பக்தர்களின்மூலமாய் அறிவித்துவங்கிருக்கிறதையும் வருகிறதையும் அறிகிறோம். தற்காலசபையின் ஆவிக்குரிய ஜிவியத்திற்கு அதிக பிரயோசனமும், பெயர்க்கிறிள்கவர் களின் ஜிவியமாற்றத்திற்குக் காரணமும், ஆண்டவரை அறியாதோருக்கு அவரை விளக்கும் கருவியுமாக இச்சிறநால் இருக்குமென்பதிற் சங்கேதகமில்லை. பாவத்தின் பயங்கரத்தையும், அதினின்று வரும் மீட்பின்முறைகளையும், இரகசியங்களையும் விரித்துரைக்கும் இந்தால் அனேகாமிரம் ஆத்துமாக்கருக்குப் பிரயோசனமும் தேவனுக்கு பக்ஷையுமா பிருக்கிறதென்பதற் சங்கேதகமில்லை.

இதைப் பாடக்கிறவர்களேல்லோரும் ஆக்கியோனுடைய இருக்கயத்கை ஆட்கொண்டிருக்கும் கிறிள்துங்கின் அன்பிலுல் பூரணப்பட்டு பலவைடைந்து மகிழ்ச்சிபெற்றுயிய இது கருவியாகவேண்டுமென்று ஜெபிக்கிறேன். இதையுதின் சகோதரனையும் அவரது எல்லா ஊழியங்களையும் ஆண்டவர் ஆசிரவதிப்பாராக.

SADHU J. PETER

NEDUMANGADU
S. TRAVANCORE

ஏசுக்டர் என அழைகப்படும் இச்சிறபுத்தகம், மூன்று வீசங்கி சுடர்களைத் தெளிவாய் விளக்கிக்காட்டும் கோக்கமாக திரு. ஆ. மோஸல் அவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்புத்தகத்தை நான்வாசித்து, உணர்ச்சியும், ஊக்கமும், அடைத் தேன். இதில்அடங்கியிருக்கும் மூன்றுவிஷயங்களும் மூப்புரிக்காயிருப்போல், நமது கிறீஸ்தரினியத்தைப் பெலப்படுத்தி உணர்ச்சியும் ஊக்கமுமுள்ள சினியமாக்கக்கூடிய விஷயங்கள் என்பதிற் சங்கேதமில்லை. இப்புத்தகத்தின் ஆக்கிரேயான் கிறீஸ்துவக்காக அதிகமாக உழைக்குத், ஊக்காரரகச் சாட்சி கோடுத்துவருகிற ஹருவர்ன்பதூ பலரும் அறிந்தனரிடப்பட்டு. இப்புத்தகத்தை வாசிக்கிறவர்கள் அவரைப்போலவும், இன்றும் அதிகமாகவும் கிறீஸ்துபீருமானின் ஊழிபுக்கிற்கென்று தங்களை முற்றுக் கூப்புக்கொடுத்து, தேவீன மகிழையர்ப்படுத்த இது ஓர் கருவியாயிருக்கும் என்பது என் முழுங்கிக்கை. “நிங்கள் மிருந்த களிகளைக்கொடுப்பதினால் என்பதை மகிழையப்படுவார். எனக்கும் சீதாராயிருப்பீர்கள்” யோவான் 15 : 8. இதின் ஆக்கிரேயானியும், இதை வாசிக்கிறவர்களையும் தேவன் தாமே மென்மேலும் ஆசிர்வதிப்பாராக.

சண்டிக்குனி,
யாழ்ப்பாணம்.
6—12—40.]

J. SUBRAMANIAM LEWIS

ஓரு சாட்டி

நமக்கிறவைசபைகளில் சாகுப்பெருமையும், பணத்திமிரும், வேதப்புரட்டும் வேதவாக்கிய அசட்டையும் உலகத்தோடு ஒக்கொடுக்கிற சீவியமும் ஆங்காங்கு தலைகாட்டுகின்றன. இவை கட்கு மருந்தாக சுத்தசனிசேஷங்க்கையும் இடங்கோறம் வேதவாக்கியங்களையும் நிறைத்து எழுதப்பட்டபையே இம் மூன்றுபிரசங்கங்களிலுமிருள்ள உள்ளத விசேஷம்.

சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம் என்ற முச்சடர்கள் உலக இருளைக்கிடிர்து ஒளிபரப்புவதுபோல பிரபஞ்சதேவைம், சீவன்தப்பும்தூட்டம், படவுப்பயணம் என்ற இம்முச்சடர்களும் இவைகளைப் பயாக்கியோடு வாசித்துத் தியானிக்கும் ஆக்குமானில் இருளைக்கடுக்கு ஒளிபரப்பும் என ஆண்டவருக்குள் சாப்சியிடுகிறேன். இது எனது அனுபவாட்சி. இவை ஆகிபரனவரால் கழுவப்பட்டிரசங்கங்கள் என்பது கான் என் அனுபவத்தில் கண்டது.

இந்தாலாசிரியர் என்னுடன் கெருங்கிப்பழகியவர் என் பதினால் மாத்திரமல்ல, ஆக்குமாகமும் பாரபட்சமுமின்றி வேதப்புரட்டுகளை முகக்குக்காஞ்சாது கண்டிக்கும் திவ்விய வைராக்கியமும், தெய்வ தியானங்குக்கியமும், ஜெபவாஞ்சையும் தெய்வகிருபையால் உடையாகலீஸ் இப்பிரசங்கங்களை ஆவளாய்க் கருத்தாய் வாசித்துப் பயன்பட்டுத்தேன்.

வாலிபர்களாகியாம் சிக்குண்டுகிடக்கும் மாம்சடிச்சை பேருமை, உலக ஆடம்பரவைப்போகம், உல்லாச உடை நடை மெட்டு, சுருட்டு, சீக்கிறத், பேடி, மதுபானம், பரிகாசம் ஆகிய ஆசாபாசங்களிலிருந்து கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் கழுவப்பட்டுஅவரோடிலைந்து சீவிக்கும் இந்தாற்கர்த்தா இம் முச்சடர் மூலமாய்க்கமைக் கண்டித்து புக்கிக்கு ஆணியான

வருக்குன் அதிகாரம் உடையவர் என்கின்றேன். வழக்கார் போல அவியானவர் இப்பிரச்சங்களினால் நம்மோடு மல்லார்போது கமது மாம்சஇச்சை, கண்களின் இச்சை, சிவனத்தின்பெருமை அகிய இம்முச்சத்தூரத்தையும் இம் முச்சடின் உதவியால் தன்னிட்டு நித்தியகாலமாய் நாம் அனுபவிப்பதற்காக நமச்சிகன்று வைக்கப்பட்டிருக்கும் கதந்தரத்துக்குப் பங்காளிக்வாக ஆவியானவர்தாமே என்னைப்பொன்ற எல்லாப்பாவிகட்டும் பிரகாசமுள்ள முனக்கண்ணளைத் தழுவாராக.

உடுத்துவை, |
5—12—40 |

க. பே. முத்தையா,
தமிழ்நியன்

முன் வூரை

ஆண்டவருக்குள் ஏழைத்தியேன் செப்துவரும் சிறுணுமியத்திலே, ஆங்காங்குங்குறிய தேவதா அகலிற் கில், அச்சடித்து புத்தகவடிவமாகத் தருமாறு, ஆண்டவருக்குள் வளர்க்குவரும் என் நண்பர்கிலர் என்னை வேண்டினர். அவர்களது வேண்டுகோட்கிணங்க முடியாதபடி பலமான கில் தடைகள் எனக் கிருப்பதாக நான் உணர்கிறேன். முதலாவது, தேவதுருளாழிலிலும் பக்கிப்பாவசத்திலும் நான் படிந்தவனங்களேன் என்பது; இரண்டாவது, கல்வி அறிவு உள்ளவனங்களேன் என்பது; மூன்றாவது, அனுாவம் சுற்றீறும் இல்லாத அடியேன் தேவதூரகசிபங்களைப்படிடுப் புத்தகம் எழுதத்துவிவது, பொருத்தமானதன்று என உணர்ந்து இதிற் கரிச்சீஸ்டாது விட்டேன். பின்னுஞ்சிலர், முன்போலவே என்னை வேண்டினர். இங்கு தேவசித்தமாயின், அவாது உதவியுடன் ஏழையேன் அப்படிச்செப்பி சுற்றும் தடையில்லை என அவர்களுக்குக் கூறியிட்டு, தேவசன்னிகியில் இதை ஆராய்க்கேதன். பின், கருணைக்கடலாம் தேவனது ஏழதற்படி. இதை எழுதலாடேனன்.

இப்புத்தகத்தில்லரும் முந்திய இருபிரசங்கமும் ஏழுதி முடித்தன, யார்க்கேசனும் வாகித்துக்காட்டி அவர்களது அபிப்பிராயத்தை அறிவு ஆவதுற்கேறன். அவர்கள்கூறும் அபிப்பிராயம் நன்மையாக இல்லாவிடில் அப்படியே விட்டு விடவும், நன்மையாகக்கூறுவார்களாயின் தொடர்ந்து பின்னும் ஒன்றாடனமுதி மூன்றுபிரசங்கமாக்கவும் எண்ணினேன். எனது எண்ணத்திற்கேற்ப, இதில்லவரும் குறைஷிறவுகளை உள்ளூர்ளபடி எனக்கு விளங்கப்படுத்தக்கூடியவரும்

இன்னும் அதிகமான திருத்தக்களைச்சொய்து கல்லாலேசனைகளைத் தரக்கடியவருமான ஒருவர் எனக்கிருந்தார். அவர் யாரெனில், என்னைக் கடவுள்க்கு வழிகடத்த அதிக கமிசனை எடுத்தவரும், ஆறுத்துயரங்களிலே—கோப்களிலே—கோவகளிலே கேவனுக்குள் ஏற்ற இதோபதேசக்கந்து தம அனுபவங்களையே கூறி என்னைத் தேற்றினவரும், அடிக்கடி தம்மருகில் அழைத்திருக்கி பல அரிய கேவாரைகசிபங்களை எனக்கு விளக்கிக்கூறிக் கற்பித்தவரும், அறியாமையால் அடிபேண் கொண்டிருக்க பல சந்தோ இருப்படலத்தை அப்புறப்படுத்தினவரும், இன்னும் பலவாறு எனக்கு உதவியாக இருக்கவரும், “உன்னைப்போல் பிறகீஸ்யும் கேசி” என்னும் கிறிண்ணத்துக்காமியின் திருவுரை சுற்றேநும்பிறநாது தம் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருக்கு பொங்கிப்பெருக்கெடுத்த மாயாற்ற அன்பர்ஸ், ஈம் பின்னையைப்போல் என்னை அதிகம் கேசித் தவருமான என் அருமை ஞானத்தந்தையார் நனம்

S.R. ஹரிச்சௌக்தேசிகர் அவர்களே.

முதலாவதாக இவருக்கு இதை வாகித்துக்காட்டினேன். இவர், இது வாசிக்கக்கேட்டவுடனே பல குறைநிறைவுகளைச் சொன்னதோடு, கட்டாயம் அச்சிட வேண்டுமென்றும், அனேகருக்குப் பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதெனக்கூறி செபஞ்செப்து இதை ஆசிர்வகித்தும் என்னை உக்கப்படுத்தி ஞார்கள். இவர் எங்களோடு இருக்கும்போதே இதை அச்சடிக்கவேண்டுமென எண்ணாக்கொண்டேன். ஆனால் கேவகித்தம் அதல்லாது வேறுவிதமாய் மாறிவிட்டது.

இவ்வாறு எனக்கு ஊக்கமளித்த என் ஞானத்தந்தையார் காலநுசென்றுவிட்டபடியால், இதை அச்சிட உடனே முடியாமற் போய்விட்டது. ஆயினும், தேவகிருபையும் அவரது வழிகடத்துக்குலும் அதிகமாக இருந்தபடியால், இப்போது

இதை அச்சடித்து வெளிப்படுத்தலானேன். உலகில், இரு ஜோப் போக்கு ஒன்றியைப்பறப்படும் சடர்களைப்போன்று, பாவ அந்காரத்தில் அகப்பட்டு மயக்கித்தலிக்கும் ஆத்துமாக்க எது உள்தகில் பரிசுத்தங்களியானது ஊட்டிருவிச்செல்ல, பிதா, குமாரன், பரிசுத்தங்களியென்னும் திரியேகதேவன், தமது கிரு பையை ஈந்தருளவேண்டுமென்னும் பணிவான ஜெபத்தோடு, இப்புத்தகம் மூன்றுமிருசங்கஞ்சீர்ந்த ஒன்றுனரால் இதற்கு “முச்சடர்” என்னும் நாமஞ்சுட்டியுள்ளேன். இத்தோடு, சாத காளின் மாபலைக்குட்பட்டு பல கொடியதிங்குகளும் பாவமும் செய்து, ஆத்துமதாகத்தால் தனித்துழன்ற அடியேனது பாவ அறிக்கைகளின் ஒருக்கி, தேவாராநுபமாகப்பாடி, “நவநாதம்”, என்னும் பெயரோடு இப்புத்தகத்தின் கடைசிபிற் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. என்னைப்போன்ற பாயிகள் யாரேனும் இருப்பதோல் அவர்க்கு இது பயன்படுயாது தேவானியானவர் தாமே கிருபை செய்யுமாது மன்றாகுகின்றேன்.

இப்புத்தகம் அச்சடித்து வெளிப்படுத்தற்கு பலவகை யாலும் எனக்கு உதவியவரும், பிழைகள் வராவணன்னும் திருத்திக் கிரமப்படுத்தித்தந்தல்வருமான தீரு. க. பே. முத்தையா ஆசிரியர் அவர்களுக்கு என் உள்ளான நன்றிகூற நான் அதுகம் கடமைப்பாடுகையேன். இதற்கு ஊக்கமளித்த மற்றும் நண்பர்களுக்கும் என்மனமார்க்க நன்றியைக் கூறுகின்றேன்.

இச்சிறுபுத்தகத்தால் ஒரு ஆத்தமாவாகுதல் தேவனாடி சேர வல்ல ஆசிரியானவர் கிரியைசெய்தருள வேண்டுமென்பதே அடியேனது வரஞ்சையும் விண்ணப்பமுட். இதை

வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஆண்டவரது அருள்மாரியை ஏராளமாகப்பொழிந்து அனேகாது உள்ளத்தைச் செழிப் புறங்கூடிய வேண்டுமெனச் செபிக்குமாறு பணிவேரடு வேண்டுகின்றேன்.

இதில்வருங் குற்றங்களை எடுத்துப்பாராட்டாது கலமான வற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஜெபசின்தைபோல் அடியேகை ஊக்கப்படுத்துமாறு தேவனுக்குள் தாழ்மூலமான வேண்டி நிற்கின்றேன்.

முன்னே நான்குறியபடி, பலவாற்றுவோம் என்னை ஆக ரித்த என் அருமை ஞானத்தங்கையார் கனம் S. R. ஹஸ் கோக் தேசிகர் அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாக இச்சிற பணியை கல்வாரிகாகன் இயேசுசுவாமியின் நிரும்பாட்டில் பணிவோடும் ஜெபத்தோடும் படைக்கின்றேன்.

எமீதாத்திரம்! அல்லேஹ்யா !!

அறுசூராசிரியவிருத்தம்

“கேசது கலீயும், தேய்வ பத்தியும், சிறப்பும் இல்லேன், நிசனே ணேதும் யேசு ஸிருமலர் சொரிந்த அன்பின் ஆஸயால் அகங்கு மூந்தே அண்ணலீன் மகிலமக் கென்றே பேசிட விழூந்தேன் மேலேர் பிதற்றுவை பொறப்பர் [மாதோ.”

சாவகச்சேரி,
5—12—40

A. MOSES

✓ MOS

Y S T A R

1. இமிருப்புவேஷம்
2. சென்தப்பும் ஓட்டம்
3. பாலுப்பயணம்

இலகு

Ab. Ceylon

ஆக்கியல

1940

விலை அனு 6

விலை சதம் 38

சாவகச்சேரி
இலங்காப்பிமரனி அச்சியந்திரசாலை

R733³
7228 ✓

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1.	இப்பிரபஞ்சவேஷம்	...	1
(i)	இசைகள்	...	3
(ii)	இப்பிரபஞ்சச்சுக்கிளை எதிர்த்துப் பீப்பாட நாம் எடுத்துவேண்டிய சில ஆயுதங்கள்	...	14
(iii)	மனம்புதிதாதல்	...	20
(iv)	மறூருபமடைதல்	...	27
(v)	சிவனத்தின்பெருமை	...	35
2.	ஓவன்நப்பும் ஓட்டம்	...	43
(i)	சிறையுங்களீடும் ஊழியர் ...	49	
(ii)	ஆபத்தை அறிவித்தல்	...	53
(iii)	தாமதம்பண்ணல்	...	56
(iv)	கையைப்பிடித்திமுத்து வெளியே கொண்டுவரல்	...	57
(v)	சமபூமியில் சில்லாதே !	...	59
(vi)	பக்கத்துச் சிறுனரைக் கீட்டல்	...	60
(vii)	கென்னிட்டுப்பாராதே !	...	63
3.	பா_வுப்பயணம்	...	71
(i)	ஆனக்கழூட்டும் பயணம்	...	72
(ii)	இயேசுவில்லாமல் இருட்டல் தண்ணவலித்தல்	...	76
(iii)	ஆவேசம்	...	79
(iv)	கடலில்கடக்கத்தேநன்	...	80
(v)	இயேசுவரிலேறியான் பயணம்	...	82
(vi)	கிரியையும் சிகவாசமும்	...	86
	நவநாதம்	...	93

கணம் S. R. ஹிச்சோக் தெசிகர் அவர்களின் படம்	iv		
FOREWORD	vii
மதிப்புரை	ix
நூர்காட்சி	xi
(முன் லுணர்	xiii

முச்சுடர்

1. இப்பிரபஞ்சவேஷம்

“கிங்கன் இப்பிரபஞ்சத்திற்கொத்த வேஷத்தீயாமல் தேவனுடைய நன்மையும், பிசியழும், பரிபூரணமுமான தீத்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுஞுபமாகுங்கள்” ரோமர் 12. 2

ஓமாபுரிமிலுள்ள தேவப்பியியரும் பரிகத்தவான்களாகுப்படி அஸழக்கப்பட்டவர்களுமானவர்கள், தேவனை அறியும் அறிவைப்பற்றிக்கொண்டிருக்க மனங்களைதவர்களாப், தங்கள் தங்கள் சுபசித்தத்தை நிறைவேற்றப் பற்பல காரியங்களைச் செய்துவக்கார்கள். இவைகளை அறிந்த பவல் அப்போன்றவர்கள், கடிந்துகொண்டும் எச்சரித்தும் அனேக காரியங்களை நிறுபமாக எழுதிவிட்டு, மேலே காணப்படும் வசனங்களையும் குறிப்பாக அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வசனத்திலிருந்து, முச்சபையார் என்னிட சிவியஞ்சிசய்து வந்தார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ள ஒருவாறு இடமுண்டு. ‘நீங்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற்கோத்த வேஷந்தீயாமல்’ என வசனம் தொடங்கிவிருப்பதால், ஒரு நேரத்தைதமட்டும் அவர்கள் தரித்துக்கொண்டவர்களாய்க் காணப்பட்டனர் என்பது வெளிப்பட்டது. “தீயாமல்” என வசனத்திற்காணப்பதால் அவர்கள் தரித்திருப்பது ஓர்பொய்வேஷம் என வும் புல்லபடும். இந்த வேஷம் ஒரு குறித்ததுடுமான இப்பிரபஞ்சத்திற்கு மட்டுமே என்னிட என்பதும் வெளிப்பட்டது என்றால்?

இக்துக்கும் பரத்துக்கும்ஹரிய நித்தியமான வேஷம் வேறு ஒன்றுண்டு என்பதையும் மேற்குறித்த வசனத்து விருந்து வினங்கிக்கொள்ளலாம். அஃது “தேவனுடைய நன்மையும், பிரியமும், பாட்டாணமூனரித்தும் இன்ன தேன்று பகுத்தறியத்தக்கதாக மனம் புதிதாகி மறநூபமடைந்து கோள்ளுதலே” இங்கன் மனம் புதிதாகி மறநூபமடையாமலும் தேவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்தாமலும், தங்கள் சிர்களை களினுடைய நூராகி உணர்வில்லாமல் இருக்கயம் இருளடைந்து சுத்தியக்கை அநியாயத்தினுடைய அடக்கவைத்துக்கிருாண்டு சிவிக்கும் ஓர் பொய்ச்சிவியமே இப்பிரபஞ்சசுத்திர்கொத்த வேஷம் எனலாம். ஆகவே, பரலோகமகிழ்ச்சியின் வேஷம், பிரபஞ்சவேஷம் என இரண்டுண்டு. முந்திய ஒளியின் பின்னைகள்பிரபஞ்சவேஷக்காரரை தெளிந்தபுத்தியற்ற வீணர் என்கிறார்கள். பிந்தியவேஷக்காரரோ ஒளியின் பின்னைகளை ‘ஸபத்தியங்கொண்டவர்கள்’ என்கிறார்கள். யார் உண்மையில் புத்தியற்றவர்கள் என்பதைநாம் தெரிந்துகொள்வோ மாக.

மனுக்கோடிகள், அழிவுறும் இப்பிரபஞ்ச வேஷத்தைத் தரிக்க ஆசைமிகுத்து மிகவும் விரைந்து முன்னேறிக்கொண்டு வருவதை தற்காலத்தில் எங்குங் காணலாம். அப்படியானின் இவ்வாறு ஆசைகொள்ளக்கூடிய வசிகரணசக்திவாய்க்க இவ்வேஷங்கான் என்ன என்பதை நன்கு ஆராய்க்கு அறிய வேண்டியது எமது கடமையன்றே? சற்றுகோரம் உலக கவலைகளைஇட்டு, இவ்வேஷத்தை முற்றுப்பத்துறந்த எங்கள் கிறிஸ்து இரட்சகரின் சிறுவைபின்காட்சிபைச் சிக்கையிலிருந்து, பரலோகமகிழ்ச்சியின்வேஷம் மனதை சிரப்பிடுவேண்டுமென்னும் முழுவாஞ்சையோடும் ஜெபத்தோடும், பரிசுத்தானியானவரின் தூத்தாசையைக்கொண்டு இதை ஆராயத்தொடந்து வேரமாக.

1. இச்சைகள்

முதலாவதாக இதை ஆராயுமிடத்து: [யோவான் இரண்டாம் அதிகாரம் 15—17-ம் வசனம்வரையிலும் வாக்த்கால் இப்பிரபஞ்சவேஷம் என்ன என்பது தெளிவுறும். முன்று முக்கியமான காரியங்களை நாம் அங்கே காண்போம்: (1) மாம்சத்தின் இச்சை, (2) கண்களின் இச்சை . (3) சிவனத்தின் பெருமை. இம்முன்றுஞ்சேர்க்கு உண்டான வேஷமே இப்பிரபஞ்சவேஷம். இந்த மாம்சத்தின் இச்சையும், கண்களின் இச்சையும், சிவனத்தின் பெருமையும் என்ன என இனி ஆராய்வோடு: “மாம்சத்தின்கிரயைகள் வெளிப்புக்கமாயிருக்கின்றன; அவையைவன்: விபசாரம், வேறுத்தனம், அசுத்தம், காமலிகாரம், விக்கிராராத்தனை, மில்லிருணியம், பகைகள், விரோதங்கள், வைசாக்கியங்கள், கோபங்கள், சண்டைகள், மிரிவிழைகள், மார்க்கடீபதங்கள், பொழுமைகள், கொலைகள், வெறிகள், களியாட்டுகள் முதலானவைகளே” என கவரத்தியர் ஏ-ம் அதிகாரம் 19 முதல் 21-ம் வசனம் வரையிலும் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் பார்ப்போமானால், “மஹார் தத்திரிப்ராயும், பணப்பிரியராயும், வீப்புக்காராயும், அகங்கசயுள்ளவர்களாயும், துஷிக்கிறவர்களாயும், தாய்க்கப்பன்மாருக்குச் சீழ்ப்படியாதவர்களாயும், நன்றியறியாதவர்களாயும், பரிசுத்தமில்லாதவர்களாயும், சபாவதுன்மில்லாதவர்களாயும், இளங்காதவர்களாயும், அவதூறுசெப்கிறவர்களாயும், இச்சைப்படக்கமில்லாதவர்களாயும், கொடுமையுள்ளவர்களாயும், கல்லோரைப்பகைக்கிறவர்களாயும், துரோக்களாயும், துணிகரமுள்ளவர்களாயும், இறமாப்புள்ளவர்களாயும் தேவப்பிரியராயிராமல் ககபோகப்பிரியராயும், தேவைக்தியின் வேஷத்தைத்

தாரித்து அதின்பெலனை மறுதலிக்கிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள்” என II திமோத் 3-ம் அதிகாரம் 2 முதல் 5-ம் வசனம் வரையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

உய்த்துணர்ந்தால், இம்முன்று சக்திகளுமே உலகம் உண்டானகாலக்கிராடக்கமாக இப்பிரபஞ்சத்தை ஆட்சி புரிந்து வருவதென தெள்ளிகிற புலனும். ஆகியில் ஏவானை மயக்கின்றதன்னா? இம்மாம்சத்தின் இச்சையும், கண்களின் இச்சையும், இவைஇரண்டும் சேர்ந்துண்டான் பெருமையும் மல்லவா? “அப்பொழுது ஸ்த்ரீயானவள், அந்தனிருட்சம் புசிப்புக்கு நல்லதும், பார்வைக்கு இன்பமும், புத்திணைத் தெளிவிக்கிறதற்கு இச்சிக்கப்படத்தக்க விருட்சாரிருக்கிறது என்று கண்டு அகின் கனியைப்பறித்துப் புதித்து, தன் கணவனுக்கும் கொடுத்தான்; அவனும் புதித்தான்” அதி. 3: 6. வவாள் மாம்சத்தீற்கு நல்லதேனக் கண்டு—பார்வைக்கு இன்பமேனக்கண்டு அதைப் புசித்தான். இதுவரும் இச்சிக்கப்படத்தக்கிருதன்று தன் புருஷனுக்குஞ்சொல்லி அவனுக்கும் கொடுக்க, அவனும் புசித்தான். தேவனிட்ட மாறுத கட்டளையை இந்தவேளையிலே மறந்துவிட்டார்கள். தங்கள் மாம்சய்சிரும்பிப், கண்களுக்கின்பழுள்ள, இச்சையைவளர்க்கும் கனிகளையே இமைகொட்டிமல் நோக்கி ஞாக்கள். அத்தோடு இப்பிரபஞ்சாதிபதியின் சர்ப்பவடிவ மான மாயலேவுத்தையும் அகின் தங்கிராமான பேச்சையும் கேட்டபோது அதிலே மயங்கி, அன்பின்னாற்றும் பாம்கந்தையின் திருவுருத்தோற்றமும் கனிவறும்சத்தமும் மறந்துவிட்டனர். அந்தோ! இது என்னே விபரிதம்?

இவ்வாறு துணிசரங்கொள்ளும் வாலிப ஸ்த்ரீபுருஷர் தற்காலத்திலும் மனிந்துவிட்டனர். சிலர், கரங்கள் இம்மாம்ச இச்சைகளுக்குள்ளார்ம், கண்களின் இச்சைகளுக்

குள்ளும், சிவனத்தின்பெருமைகளுக்குள்ளும் விழுந்து மயங்குவதுமல்லாமல் மற்றவர்களையும் இவைகளுக்குள் அமிழுக்க வளாள் செய்தவன்னமாக பல்வாறு பாடுபடுகின் நனர். கிறிஸ்தவ சபைகளில், தற்காலத்தில் இந்தமேவைம் அகிகிரித்து வருகின்றது. குறிப்பாகனோக்குமிடத்து, இம் மூன்று சக்கிகளாலும் அடிமைப்படுத்தப்படாத சபைகளும் கிறிஸ்தவர்களும் மிகவும் குறைவின்றே கூறவேண்டும். இதற்கு டியாய்மென்ன? சோதனைகாரனுகிய இப்பிரபஞ்சாதிருத்திக்கு இடங்கொடுத்து அவனது தந்திர மாப்மாலப் பேச்சு களிலும், அனிடும் ஆடைஆபரணங்களிலும், காலுங்காட்சி களிலும் மயங்குவதினுலண்டேரீ வளாள், தன்முன் தொன்றிய பாம்பையும், அதின் வார்த்தைகளையும், கட்டிக்காட்டிச் சொன்ன மரத்தின் கனிகளையும் குறிப்பாகக்கவனித்து அதிலே மயங்கிவிட்டாள். இப்பாம்பு, பொய்வேஷந்தரித்த பிசாசென்றே, இதன்பேச்சாலஞ்சகப்பேச்சென்றே, விலங்கப் பட்ட மரத்தின் கனிகள் என்றே சற்றேறும் வளாள் உணர்ந்தாள் இல்லை. இவ்வாறுக, தற்காலத்தில் பல கிறிஸ்தவர்களு தீவியமும், உணர்வற்ற பொய்யான இப்பிரபஞ்ச வேஷாலியம் எனக்கூறுவது மிகையானோ? கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், நமதுதலைப, உடலை, உடையை அளவுக்குமிஞ்சி அலங்கரித்து மற்றவர்களை மயக்குவது இப்பிரபஞ்ச வேஷமல்லவா? எழைகள் அவரவழிற்றுக்கஞ்சிக்கும்வழியின்றி கண்ணோ; வடிச்சு, கண்டும் காலுங்கவர்களாக நாமும் நமதுமீளைகளும் இரசனிருந்தும், குடிவெறியும், இன்பாலணவும்உண்டு கனிப்பது சிவனத்தின் பெருமையல்லவா?

இப்படி, பரிசுத்தானியானவரின் கண்காணிப்பிலிருந்து விலகி உலககாரியக்களிற் கிக்குண்டு, இப்பிரபஞ்சாதிபதியின் ஆட்சிக்குட்பட்டுத் தங்க்கும் கிறிஸ்தவ குடும்பங்கள்

அனேகம். அவர்களுக்குள் முடிவெறிக்குக் குறைவில்லை, குதாட்டங்கள் களியாட்டுகளுக்குக் குறைவில்லை, பெருந்தினிக்குக் குறைவில்லை. ஆயின், உள்ள குறை ஒன்றீருந்தான் துதான். அஃது தேவசபுகமில்லாமல் மணச்சமாதானமற்று ஆறுத வில்லாமற் தத்தவித்துத் தனிப்படே. மாம்சத்தைத் திருப்தி சேப்பவேண்டுமென்னும் ஏகசிந்தனையோடு உலகில் சிவனாம் பண்ணுவோ, நித்தியகாலம் ஆறுதலாப் வாழவேண்டிய ஆத்துமாவைச் சஞ்சலத்துள்ளாக்கும் இரகசியத்தை அறிக் தார்ஸானுலோ எத்தனை ஆனந்தம்! ஆ, எவ்வளவு மகிழ்ச்சி!! எவ்வளவு ஆறுதல்!!!

“ஆனபடியால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குப்பட்டவர்களா யிருந்து, மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆணியின்படியே நடந்திரவர்களுக்கு ஆக்கிணைத்திரப்படில்லை; அன்றியும் மாம்சத்தின்படி நடக்கிறவர்கள் மாம்சத்துக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; ஆணியின்படி நடக்கிறவர்கள் ஆணிக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; மாம்சசிந்தன மரணம்; ஆணியின் சிந்தனை ஓவை ஒன்றும் சமாதானமுமாம். எப்படியென்றால், மாம்ச சிந்தனைதேவனுக்குவிரோதமான படை; அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமல்லும், கீழ்ப்படியக் கூடாமலும் இருக்கிறது. மாம்சத்துக்குப்பட்டவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கமாட்டார்கள்; தேவனுடைய ஆணிகளுக்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குப்பட்டவர்களாயிராமல் ஆவிக்குப்பட்டவர்களாயிருப்பிரகள்; கிறிஸ்துவின் ஆணியில்லாதவன் அவருடையவனால்ல; மேலும் கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரிமான துபாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது கீதியினிமித்தம் ஓவை னுள்ளதாயும் இருக்கும். ஆகையால் சௌகாதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனுளிகளால்ல;

மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாசிர்கள்; அனிசுலே ஏற்றக்கின் செப்பைகளை அழித்தால் பிழைப்பீர்கள்” ரோ. 8: 1—13. இப்பிரபஞ்ச ஆசைகொண்டு மயங்குவோர், இங்கே ஆறுதலைப்பாமற் தனிப்பதுமல்லாத் பரவோகத்திலும் தங்களது சுந்தரோவைப்பக்கியத்தை இழங்கு தேவசமுகம் கிட்டாகவர்களாய் தூர்த்தப்பட்டு சாபத்துள்ளாவர் என மேலேகாட்டிய வசனங்கள் கேள்வியறப் போதிக்கின்றதை உணர்ந்துவோமாக.

பறையவற்பாட்டின்காலத்து லோத்தின்சரித்திரத்தைப் பார்ப்போமானின், அவனும் இவ்வல்லமையால் இழப்புண்டான் என அந்தோர். சோதோம்காட்டின் வனப்பையர் செழுமை யையுங்கள்டு அந்காட்டிலே ஆசைகொண்டான். மாம்ச இச்சூ, சண்தலின்ஜித்சூ, சிவனத்தின்பெருமைக்குரிய யாவும் சோதோமிலே நிரப்பான்டு எனக்கண்டவறுப் பூந்தோட்டிக்கொண்டு அன்றையாம் அண்டவர்சொல்வது என்ன என்பதை அநிய ஒரு நிமிஷங்காலும் தரித்து நின்று விட்டதே. ஆபிரகாமோ, தேவனின்சித்தமேதனது பாக்கியம் என்று உணர்ந்தவறுப், நல்லதேசத்தை லோத்து தெரிந்து கொண்டுள்ளன, லோத்துக்கறித்துவிட்ட வேறுதேசத்தைகாடிச் சென்றுள்ளன. ஸ்த்ரில் நடந்துகொண்னன? லோத்தின் மனதுக்கிணிபநாடாம் சோதோம்கோமோரா எங்கே? சிலகாலத் துக்குப்பின் சோதோம்காடு இருந்துஇடமுக்கெரியாலன்னாம் அழிந்து லோத்துக்குடிம்பத்துக்கும் அவகேந் வந்துற்றகாக நாம் வாசிக்கின்தேருமல்லவா? இந்த பிரபஞ்சவேஷத்தை லோத்துக்கும்மனைவி மிகவும் அலங்காரமாய்த் தரித்தருந்தபடியாலேயே தேவகட்டளைப்படி சிவன்தப்பழுமீம் அந்தக் கடைசித்தருணத்திலுக்கூட இவ்வல்லமையால் இழுக்கப்பட்டான் எனக் காண்கிறோம். ஏராளமாகச் சேர்த்துவைத்து

பொருட்களை ‘நன் எப்படி விட்டுவிட்டு ஒடுவேன்?’ என்னும் எண்ணாம் அவருக்குள் உண்டானது “கடைசியாக ஒரு முறை திரும்பிப்பார்த்துகிட்டாவது ஒடுவேன்” எனத் துணிக்கு திரும்பிப்பார்த்தான். கடந்ததென்னை இன்றும் உலகோருக்கு ஓர் எச்சரிப்பாக உப்புத்தானைய் அங்கேயே நிற்கிறதை அறிவோமல்லவா?

பார்வோன்ராசா இம்முன்றுசக்கிளானும் ஆளப்பட்டவனைப் பூழிவைக்கண்டதைந்தாகவுட், தேவனின் கட்டளை களுக்குக் கீழ்ப்பாடியாமல் இவ்வள்ளுமைகளாற் கவர்ச்சியுற்ற இஸ்ரவேலர் வனந்தாத்துல் அழிந்ததாகவும், தேவனேனுடைம் தேவபிள்ளைகளோடும் எசிர்த்துகின்ற கோராகு, தாத்தான், அபிராம் முதலியோர், உற்றுரை தலைவர் யாவரோடும் திடீரென ஒரு இமைப்பொழுதில் பூமிவெடித்ததால் பாதானஞ்சேர்க்கதாகவும் வாசிக்கிறோம். (எண்ணாகமம் 16-ம் அதிகாரம் பார்க்கவும்) நோவாயின்காலத்து ஜனங்கள் இப்பிரபஞ்சத்திற் கொத்த வேஷம்போட்டு எல்லா அகியாயங்களும் பூமிப்பிலே கடப்பித்து சலப்பிரளயத்தால் அழிக்கொழிந்ததாக வேதத்தில் வாசிக்கின்றோம். இன்னும் ஏராளமான திருஷ்டாங்கங்கள் பழையவற்பாட்டின் சரித்திருக்கினைப் பார்ப்போமாயின் அங்கே காண்போம்.

பழையவற்பாட்டின்காலத்தில் மட்டு மல்ல, இக்காலத்திலும் இந்த வல்லமை அதிகம் கிரியைசெய்கின்றது. “நோவாயின்காலத்தில் எப்படிகடக்கத்தோ அப்படியே மனுவர்குமாறன் வருங்காலத்திலும் கடக்கும்” என எங்கள் ஆண்டவர் கூறியிருக்கின்றார். “எப்படியேயில், ஜலப்பிரளயத்துக்கு முன்னானகாலத்திலே நோவா பேழைக்குள் சிரவேலிக்கும் நாள் வரைக்கும், ஜனங்கள் புசித்தாம், குடித்தும், பெண்டுகாண்டும் பெண்டோடுத்தும் ஜலப்பிரளயம்

வந்து அண்வரையும் வாரிக்கொண்டு போகுமட்டிம் உணரா கிருந்தார்கள். அப்படியே மறுவிதுமாரன் குரும்பாலத்தி ஹும் கு ஸ்தும்" (மதி, 24 : 37—39.) இந்த வசனங்களுக்கேற்ப உலகம் இன்று சிர்கோப் அழிவை எதிர்கொக்க முன் தீண்டிய நுவூகை யார்களன் மறுக்கக்கூடியா? அன்று கொள்ள நூறு பேரையால் சென்றப்பிப்பிழைத்தவன்னமாக இன்று எங்கள் சீவன்தப்பிப்பிழைத்தகவேண்டுமானாலும் மேய்யாகவே ஏறு பேற்ற வேண்டும். அங்கக்காலத்திலே கையாற்கிச்சியத்துருப்பைத் தனினாலும் கோவாவுக்கு இந்தக்காலத்திலே கையாற்கிச்சியாத வாஸத்திலிருந்து பிதாவானவர் இவ்வசமார்க்க சொடுத்துக்கூடிய இம்மானுவேல் என்னும் பேற்றி எய்க்கு இன்றியனமாகத்தே! இரட்சிப்பு வேண்டும் என காட்டுகிறான்னாம் பலர் இப்பேற்றுபைத் தமக்குச் சொக்கமார்க்கிக்கொண்டு வருகின்றனர். இம்மானுவேல் என்னும் பேற்றுபைய ஆசிப்போர் இப்பிரபஞ்சவேஷக்கை முற்றிருப்பார்த்து எறிவார்கள். அப்படியானவர்களை சீலிய ஒழுக்கால கண்டுகொள்ளலாம். கோவா தனது உடையைகள், சொத்து சுதங்கரம் என்பவற்றைவிட்டு வெறுமையாக தருமும் தனது குடும்பருமைக் கேள்வுக்குட்சென்றான். காம் எம் இர்ணைக்குரிய இவ்வுக்கூடியக்களை விட்டுவிட்டு, வெறுமையாக இந்த இம்மானுவேலென்னும் பேற்றுக்குட்ட பிரகேகிக்க வேண்டியது தெய்வநியமம். அப்படியிருக்க, காமோ ஒரு கையாற் பேற்றுபையாற் மறுகையால் இவ்வுக்கூடிய ஆசாபாரக்களையும் அணிந்துக்கொண்டு இரட்சிப்படையப்பார்க்கிறோம். முடிவிவன்ன? இரண்டுக்கெட்ட நிலைமையில் அழிவே நமது சுதங்கரமாருப்.

ஆகவே, அன்பன சுகோதரனே, சுகோதமிழே! உன் இவ்வறைய சீலியம் எப்படி இருக்கின்றது? கோவாவின்காலத்திற் சிவித்த ஒருவாடிப்பை, வாடிப்பல்திரையைப் போன்றதா?

மனுவக்குமாரன் வரும்போது பூமியிலே சிசவாசத்தைக் காண் பாரோ எனக் கேட்கிறோ? கி கோவாவின்காலத்து சீகோ தானிஸ்தீபால் சீகோதரி யைப்போல் இப்பிரபஞ்சவேஷத்தால் அதாவது மாம்சத்தின் இச்சை, கண்களின் இச்சை, ரிவனர் தின்டிருமைகளால் ஆளப்படன்னில்லை எனச் சொல்லக்கூடுமா? ஒளியின்வேஷமா, இராந்தசவேஷமா என்பதை இப்போதே கிட்கிற்றுப்பார்! இறகோரு தருணம் வாய்க்குமியன் என்ன கூடுதே! இதுவே இரட்சஸ்ரியங்கள் என்பதை உணர்க்கு கொள்!

நாம் கிட்கிற்குத்துக்கொண்டுவரும் இப்ரூண்று சக்திகளாலும் பிசாசானவன் எம் மீட்பர் கிறிஸ்துவையும் சோதித்தாகப் படிக்கிறோம். இரட்சாசிரான் காற்பதுங்கள் உபவாச மிருந்து கிருமேனி சோர்யுற்ற அந்தத்தருணம்பார்த்து இவ்வல்லமையோடு மெதுவாக அவரை கிடடிச்சேர்க்கு, “தும்மேனி மிகவும் வெளிந்து சோர்வற்றுக் காணப்படுகின்றதே பசியன்றோ இதற்குக் காரணம்? இப்படித்தொடர்க்கு நாற்பதுங்கள் அன்னங்நன்னீரில்லாமல் யார்தான் இருக்கக்கூடும்? இந்தஇடம்பிட்டு எழுந்து ஆகாரங்கீதவைம் சக்தி அற்றவான்றோ! ஜூயைபோ என் இந்த வின்வேலீலை? கடந்த காரியத்தைச் சொல்லி இனிப் பயனில்லை. சிர் தேவனுடைய சூமாரனுணபடியால் இந்தக் கல்லுகளையே அப்பமாக்கிச் சாப்பிடலாமே? அதற்குரிய வல்லமை நுமக்குண்டே” என்றான். இபேசு பிரதிபுத்தரமாக: “மனுவன் அப்பத்தினுலே மாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தைனுமிலும் பிழைப்பான்” என அத்தருணமே பிசாகை அதட்டி, அச்சீசாதனையை போற்கொண்டார் எனப் பார்க்கிறோம். மாம்சத்தின் இச்சைக்குள் இரட்சகரை அமிழ்த்த வழகபார்த்த பிசாசானவன் இன்

தெரு தங்கிரத்தை எடுத்தான். கண் தூக்கிள்பமான காட்சி களைக்காட்ட எண்ணைக்கொண்டு, “ உலகத்தின் கால ராஜ்யங்களையும் அவைகளின் மகிழ்ச்சையையும் அவரூட்குக் காண்தித்து, நீர் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து என்னைப் பணிந்துகொண்டால் இவைகளைப்பெற்றாம் உமக்குத் தருவேலன்” எனக்கூறினான். இயோவானவர் அக்கணமே “ அப்பாலே பேர், சாத்தானே; உன் தேவனுகிய கர்த்தரைப் பணிந்துகொண்டு அவர் ஒருவ ரூக்கே ஆராதனை செய்வாயாக என்று எழுதிவிருக்கிறதே” எனக் கடிந்து அவனைத் துரத்தினார். இரும்படில் அவன் கிர்கவில்லை. திரும்பவும் தனக்குள், “ இவர் இலேசான பேர் வழிபாகக் காணவில்லை; மாம்சந்திக்குச்சைக்கு இவைக்க வில்லை, கண்களின் இரசைக்கும் இரையவில்லை; ஆனால் தேவன்ஒருவரை ஆராதிக்கவேண்டுமென்றால்லோ சொன்னார். ஆம், அப்படியே அதை ஏத்துக்கொடுத்து இவரை விழுத்துவதே புத்தி” என எண்ணைக்கொண்டான். இந்தத் திமிருடன் அவரை அனுகி, “ தேவாலயத்து உப்பரிசைகளின் மேல் அவைக்கிறுத்தி: சீர் வேறுஷைய சூமாரணைபானால் தாழுக்குக்குயும்; வெளைவில், தம்முடைய தாத்தகஞ்சுக்கு உம்மைக்குறித்துக் கட்டளையிடுவார்; உமது பாதம் கல்லில் இடரூதபடிக்கு, அவர்கள் உம்மைக்கைகளில் எந்திக்கொண்டு போவார்கள் என்பதாய் எழுதிவிருக்கிறது” என்று சொன்னான். இது சொல்லிமுடியவும், “ உன் தேவனுகிய கர்த்தரைப் பரிட்சை பாராதிருப்பாயாக என்றும் எழுதாவிருக்கிறதே” எனச் சோதனைகாரனைக் கடிந்து துரத்தி, ஜெயக்காடியை ஏற்றினார் கம்மிட்பர். அல்லது யா! இப்படியாக, சிருஷ்ட யப்பின் காலத்திலாகட்டும், நேவானின் காலத்திலாகட்டும், லோத்தின்காலத்திலாகட்டும், சமதான்டவரின்காலத்திலாகட்டும், இவனிருபதாம் நாற்றுண்டிலாகட்டும் கண்களின் இச்சை,

மாம்சுத்தன்டிச்சூ, சிலை குகைப்பொழுதை என்னும் இப்பூண்டு கேட்கவேண்டும் மறந்துத்துவானை கனக்குறைப் புடைப் பதிபோனப் புடைத்து வாட்டுகின்றன. இக்கொந்தளிப்பில் விழுந்தோர் பலர்; எழுந்தோர் சிலர்.

எங்கள் ஆண்டவரைச் சோகித்த பிசாசாவனன் கிலகாலம் அவனாவிட்டு விலகிகிருதாய்ப்படிக்கிறோம். கிலகாலத்துக்குடினே, அவரது சமீகாகனர் ஆபத்யரகச்சிகாவனது சோகித்த துணிந்தான். ஒருநாள் சமீகாகர், “இப்பவமாயிருக்க விரும்புகிற எவ்வளம் அந்காக்காது கிலகாலத்து வைப்புமாட்டான்; சீர் இப்படிப்பாட்டவைகளைச் (கோய்களைத் தீர்ப்பாது, குருடாக்குப்பார்வையிப்பது) மரித்தோனை உரிமோடி நூப்புவதுமான இந்தக் காரியங்களைச்) செப்பு உலகத்துக்கு உம்மை வெளிப்படுத்தும்” என்றார்கள். (யோ. 7: 4.) இன்னொரு முறை சீஷனைக்கிராவுமிடம் பிசாசாவனன் ஆண்டவரைக் கோகித்ததாய் வரலிக்கின்றோம். மஹாபாணியில் பீபாது இப்பாவனவேகாக்கி, “ஜூபாதோ, காம் இக்கை இருக்கிறது கண்ணது; உயக்கு ஒரு கூடாரமும், மோசேக்கு ஒருக்காரமும், எலியாவுக்கு ஒருக்காரமுமாக முன்றாக்காரங்களைப் போடுவோம்” என்றார். மஹாபயணியின் காட்சி அவன்உள்ளதை அகிகம் ஆகர்வித்தபடியாலேயே இப்படி கூறினான்பொலும்! இப்படி சீஷர்க்காக்குள்ளோயும், “பரலோக இராச்சியத்தில் யார் வெறியன்றுபிருப்பான் என்பதை, இப்பேசதங்களோடு இருக்கும்காலத்திலேயே அறிந்துகொள்ள வகை தேடினார்கள். “நீர் மரிக்காக்காட்டது ஆண்டவரே” என்று பேதுரமுவமாய் இன்னொரு முறை சாத்தான் சோகித்தான். “எனக்குப்பின்னுக்கப் போ, சாத்தானே” என்று பேதுருவுக்குள் ஓளித்துக்குந்த அப்பொல்லாக்களைக் கழுந்து துரத்தினார். இப்படியே இரட்சகர் அவ்வப்போது இவைகளையெல்லாம்

சிறிதும் வழுவாகல் பேற்கொண்டு ஏகாயின் சிக்தத்தைபே நினைவுவற்றி கீழையெடுத்தார். அல்லேஹுயா!

சீஷ்டில் ஒருவனை யூதர் எப்போதும் கிர்ஸ்துவோடு சந்திரித்துப் பல நாட்டோதனைகளைச் சுற்றும், அப்போது சாப் பிள்ளை, மீண்டும் அந்துகச்செயல்களைக் கண்டும் இப்பிரபஞ்ச வேஷம் அவனை விட்டு நின்தவில்லை. பின்னால் ஆத்திரோகாண்டி துறைத்தைப் புமந்து ஈற்றில் குடல்சரிக்கு மிகவும் பரிதாபகரமாய் உயிரெட்டான். நித்தியசில்லைச் சுதந்திரிக்க ஆசை கொண்ட ஆஸ்திரப்பார் ஒருவாயிப்பன் இரட்சகாண்டை வருவதைப் பார்க்கிறோம். இவனை விடாமல் பற்றாக்கோண்டிருந்த இப்பிரபஞ்சவேஷம் வித்தியில்லை கண்டிடாயத் தடையாக இருக்கதற்கல்லா? ஆம்; அப்படியே அன் ஆஸ்திரன் யாவும்கூறப்பட விற்றுத் திருத்தாக ஆக்கிரமிக்கோடுக்க இருக்கான்களோன்றோது, “இந்த எல்லா சுதந்திரத்தையும் நான் எப்படி இறப்பேன்?” என்ற எண்ணம் பேரிட்டு வருப் புக்கனாலோ இப்பேசுவாம்கையீட்டு, மேதுவாய் கழுவில்லை தாக்காகிக்கிறோம். காலுறூர்க் கல்பிராணவிட்டின் நிராட்சரம், தொடக்கத்தில்லை, முடினில் மதுரமளித்தவன்னாராக பரவோகட்சையீன்வேஷம் ஈற்றிற் பேரின்பந்தருவதே! பிரபஞ்ச வேஷமோ தொடக்கத்திற் சிற்றான்பந்தருகு ஈற்றில் கரப்பாறும் அறிவைத்திரும். இவ்விரக்கியத்தை உணராத இவ்வரல்நியுனன் வாலிபன் பொருளாகச் சென்றும் சிற்றின் பத்தைக் கச்சி ஆண்டுவரைவிட்டுக்கண்றுமை கமக்கு எவ்வளவு எச்சரிப்பானது! இவ்வரூப அழிக்கலாக்கான உதாரணங்கள் வீவதாகமத்திற் காணலாம்.

அப்படியாபின், இந்த உலக வேஷத்திலிருந்து விடுதலைப் பெற என்ன செய்தோம்? எங்கள் ஆத்துமைகோர், குமக்கிருபட்ட எல்லாச் சோதனைகளிலும் சர்வாபுதவர்க்கங்களைத்

தாத்தவராகவின்ற, ஆஸிரின்பட்டயத்தை எதிர்த்துப் போர் செய்து வெற்றிகிறத்தோராக நிற்பதுமல்லாமல் எங்களது போராட்டங்களில் உதவிபுரிய போர்க்களத்தில் முன்னணி யிலே ஒவ்வொருஞ்சிமிதழும் கிற்கிறார் என்பதை உணருவோ மாக. அப்படி உணர்ந்து இப்பஞ்சவேஷங்களான பாவத் தோடு எதிர்த்துப் போர்டிவோமாயின் நமக்கு வெற்றி நிச்சயமீ.

2. இப்பிரபஞ்சசக்திகளை எதிர்த்துப்போரா— நாம் எடுந்கவேண்டிய சில ஆயுதங்கள்

“இரவு சென்றுபோயிற்று, பகல் சமிபமாயிற்று; ஆகையால் அந்தகாரந்தின் கிரியைகளை நாம்தன்வினிட்டு ஒனியின் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுவோம்”
(போமர் 13: 12)

நாம் ஆராய்க்குவரும் இச்சையாலும் பெருமையாலும் இழுப்புண்டு பல்வேறு சோதனைகள் வகுக்குறும்பீரங்களில் நாம் தடுக்கிடக்கூடும். ‘இவைகளை எப்படி நான் வெற்றி கொள்வது’ எனத் தினகத்துக் கிலேசமுறையாமா? “‘கிடன் கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்’” (யோவான் 16: 33) என்றும், “இதோ உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகலகாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன்” (மத். 28: 20) என்றும், “‘ஸ்திரியானவள் தன் கர்ப்பத்தின் பிள்ளைக்கு இரங்காமல், தன் பாலகளை மறப்பாரோ? அவள் மறந்தாலும், நான் உன்னை மறப்பதில்லை. இதோ, என் உள்ளங்களைகளில் உண்ணை வரைந்திருக்கிறேன்’” (வசா. 49: 15, 16) என்றும், “‘நீ பயப்படாதே, நான் உள்ளுடனே இருக்கிறேன்; தினகயாதே, நான் உன் தேன்; நான் உன்னைப்

பலப்படுக்கி உனக்குச் சகாயம்பண்ணுவேண்; என் திதியின் வலதுகரத்தினால் உண்ணைத் தாங்குவேண் என்றும், “உன் தேவனுரிமூக்கிற கர்த்தராகிய நான், உன் வலதுகையைப் பிடித்து: பயப்படாதே, நான் உனக்குத் துணைத்திற்கிறேன்” (ஏசா. 41: 10, 13) என்றும் வாக்குப்பண்ணினவர் எம்மை விட்டுவிடுவாரோ? இல்லை. அவர் ஒருபோதும் தன்னினிடமாட்டார் என்பது சிச்சயமே. ஆகவே, கிளேசுமும், தனிப் பும் எங்களுக்கேன்? சர்வாயுதவர்க்கங்களைத்தாரித்துப் போர்க்காத்திலே கிறிஸ்துவக்குப் பின்னால் வீரதீர்களாய்ப் போர்புரிய இறங்கவேண்டியது எங்கள் கடமையும் தேவசித்தமுடிம். இப்படிப் போர்க்காத்திலே காம் இறங்கும்வளரியும் கங்கேதகமும் அதையியழும் கம்மைவிட்டு நிஃ்கமாட்டா. “ஆகையால் திங்குதாளிலே அதையகளை நிங்கள் எதிர்க்கவும், சகாத்தையும் செப்புமுடித்தவர்களாய் கிற்கவும் குராவிழுளவர்களாகும்படிக்கு தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுக்கள்; சத்தியம் என்றும் கர்ச்சையை உக்கள் அனையிலே கட்டினவர்களாகவும், நீதி என்றும் மார்க்கவசக்கதைத் தரித்தவர்களாயும், சமாதானத்தின் சண்மேசேஷன்துக்குரிய ஆயத்தம் என்றும் பாதரட்சையைக் கால்களிலே தொடித்தவர்களாயும், பொல்லாங்கள் எய்யும் அக்கினியாள்திரக்களை எல்லாம் அனித்துப்போடத்தக்கதாய் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விசுவாசம் என்றும் கேட்டபக்கைப் பிடித்துக்கொள்ளவர்களாயும், இரட்சணியம் என்றும் தலைச்சிராவையும், தேவவசனமாகிய அவியினபட்டயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டவர்களாயும்” (ஏப். 6: 13—17) போர்க்காத்திலே இறங்குவோமாக.

ஆர்; மாம்ச இச்சை, கண்களின் இச்சை, சீவனத்தின் பெருமை என்றும் ஒருபூன்று படையோடு எதிரேவரும்

போல்ளங்களை எகிர்த்து மடங்கடிக்க, சத்தியம், நீதி, ஆயுதம், சீசவாசம், இரட்சஸியம், தேவைசனாற் என்றும் இது மூன்று பட்டமோடு காம் முன்னேற்சி செல்லவேண்டும் என்பது ஆசிபானவரின் கட்டினா.

இந்த ஆயுதங்களை எடுத்துப் போர்க்கனத்திலிருக்கிப் போர்ப்பிய அனைக் கிரும்பப்பில்லை. சிலர், ‘வெட்டப்படைய கேர்ந்தாலோ’ என்றும் என்னத்தோடிம், பலர், ‘பரிசாசங்க வந்து நிஸ்தைக்காதும் ஏற்படுமே’ என்னுடைசிக்குத்தேயாடும் இவ் யாழுதங்களைத் தொடவுக்கட்டி பயங்கரிக்குவர்கள். வேறுகிலர் ‘கஷ்டம்வருகிறே’ என்ற எண்ணத்தால் ஏறிக் கும் பராயால் இருக்குவருகின்றனர். இன்னுஞ்சிலர், ‘இது எல்லாவற்றையும் எடுப்பது கூடாத்காரியம்’ என உண்ணி, இடைஶால் இரண்டோன்றை எடுக்கின்றனர். மற்றஞ்சிலர், ‘எடுத்தால் எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுக்கவேண்டும், அதற்குப்பாரியாதகாரியம்; ஆனால் பிறகுபார்ப்போம்’ எனக்கேதறி வாளாலிருந்து வருகின்றனர். இப்படியாறின், வெற்றியீர்க்கனாய் பரவோக இராச்சிபத்திற் மிகவேசிப்ப தெப்படி? சோம்பலிலே இவ்வாறு நாம் சிராயுதபாவி களாய் இருக்கும்வேண்டுகளில் சாத்தான் இல்லைக் கங்கை மூலம் கூடித்து தனது சிறைக்குட்படுத்துவான் என்பது இண்ணமே.

தற்காலத்தில் எங்கள் சபைகளில் அனேக சூழ்யங்களைக் காண்கின்றோமல்லவா? இவைசாருக்குக் காரணம் என்னவென்று எப்போதாவது போகித்தோமா? ஆரூவருக்கொருவர் உண்டாகும் சண்டைகளுக்கும், பிரிவினாக்களுக்கும், பொறுமைகளுக்கும் காரணமென்ன? இந்த சர்வாயுதவர்க்கங்களை எடுத்துப் போர்செய்யாமல், சாத்தானால் மேற்கொள்ளப்பட்டு அவனது சிறைக்குள் கடப்பகிழுற்கானே? துன்மார்க்கங்களுக்கும், களியாட்டுகளுக்கும், வெறியாட்டுக்

ஞக்கும், சாதிப்பெருமைகளுக்கும், உல்லாசங்களுக்கும், பெருந்தனிகளுக்கும் நியாயமிடுமானா? இப்பொராபுதங்களை எடுத்துப் போர்புரியாமல் விட்டதினால் உண்டான மாம்ச இச்சையும், கணகளின் இச்சையும் சீவனத்தின்பெருமையும் அல்லவென்று யார் மறுக்கக்கூடும்? தேவகட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிடங்க ஆவியின் பட்டயங்களோடு போர்க்களத்தில் இறங்க மனங்கூடி, பிரபஞ்சத்திற்கொத்தவேஷமாகிய நமது சத்துராதியின் வேடத்தைக்கிரித்து, அவனுடன் உடன் படிக்கொண்டு, ஆண்டவரின் பக்கவர்களாகி கம்மைங்கிமை அழிவுக்குட்டாத்துக்கோரேமே? ஜையோ! நமது உணர்வு எக்கே? புத்தி எங்கே? இப்படியானவர்களின் முடிவைப் பற்றி தேவதவசனங்கூறுவதைப் பார்ப்போம்: “அவர்களுடைய முடிவு அழிவு; அவர்களுடைய தேவன் வழியு; அவர்களுடைய மகிமை அவர்களுடைய இல்லசையே” (பீ. 3 : 16); தேவனுடைய இராச்சியம் புகிப்பும் குடிப்புமல்ல; அது தீடியும், சமாதானமும், பரிசுத்தாவியினால் உண்டாகும் சக்தோஷமுயாயிருக்கிறது” (போ. 14 : 17)

இனி, ஆவியின்பட்டயங்களை எடுத்துப் போர்செய்யக் குவரிபுகொண்டு தைரியத்தோடு புறப்படும் தேவபிளையோ “கீறின்துவை ஆகாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கும், கீறின்துவைப்பற்றும் விசவாசத்தினால் வருகிறதும் விசவாசமூலமாப் தேவலூல்உண்டாயிருக்கிறதுமான கிழவை உடையவனுமிருந்து, கீறின்துவுக்குள் இருக்கிறவளைன்று காணப்படும் படிக்கும், அவரைபும் அவருடைய உயிர்த்திகழுதலின் வல்லமையையும் அவருடைய பாடுகளின் ஜூக்கியத்தையும் அறிகிறதற்கும், அவருடைய மரணத்திற்கொப்பான மரணத்திற்குள்ளாகி, எப்படியாரினும் மரித்தோலிலிருந்து உயிரோடேழுந்திருப்பதற்குத் தகுதியாகும்படிக்கும் அவருக்காக எல்லா

வற்றையம் (இப்பிரபஞ்சத்திற்கொத்த வேஷங்களெல்லாவற் றையும்) அற்பமும் குப்பையுமாக” என்னுவான். (பிலிப். 3: 9—11)

அன்பான சீகாதரமே, இப்பிரபஞ்சவேஷமான மாம்ச இச்சை, கண்களின் இச்சை, சென்ததின்பெருமை உன்னை எதிர்க்கவில்லையா? அப்படி எதிர்த்ததுண்டானால் அவைகளை தோற்கடிக்கக்கூடியதாக ‘சத்தியம்’ என்றும் கச்சையைக் கட்டிக்கொண்டு எப்போதாவது போராடினாரா? இல்லையேல் இன்றே உன் அரையை இக்கச்சையாற் கட்டிப் பெலப் படுத்தத் தயங்காதே! கச்சை கட்டியிருப்பவளைப்போல் பொய்தேவையீபோட்டுப் பாசாங்குமட்டும் செய்யாதே. பாசாங்குசெய்தால், போராட்ட ரேத்திலே ‘கச்சைகட்டின வனு இல்லாதவனு’ என்பது வெளிப்பட்டுகிறும். ‘சத்தியம்’ என்றும் கச்சையை மெப்பியாகவே கட்டிக்கொண்டு நிற்பா யானால் என்னகீர்ந்தானும் இன்னிடமாட்டாய். ஆகவே, இச்சத்தியமாம் கச்சை ஒருகணமும் அங்கிழக்கு விழுந்து விடாதபடி ஆராயில் பெலமாகக்கட்டி. அப்படியாயின், இன் தும் முன்னேற்றிப் போர்புரிந்து சத்துராதியை மடங்கடிப்பாய் என்பது திண்ணுமே.

இத்தோடு, ‘கீதியென்றும்’ மார்க்கவசம் உன்மார்சிற பூட்டிக்கொண்டு போர்புரிந்தாயா? இல்லையேல் இங்கிமிடுமே அதையும் மார்பிற் பூட்டிக்கொள், ஒ! சீகாதரமே, அரையைக் கட்டி மார்க்கவசமுக் கரித்துக்கொண்டாற் போதாதே? இன்னை, போர்க்களஞ்சென்ற போர்புரிய ஆயத்தப்பட வேண்டுமோ? அதற்காக, உடனே ‘போர்க்களம்வா’ என்றும், “எழும்பிப்பிரகாசி; உன் ஒளி வந்தது, கர்த்தருடைய மகிழை உன்மேல் உதித்தது” (எசா. 60: 1) என்றும் கூனி அழைக்கும். ஓர் எக்காளசத்தம் வேதாகமத்திலிருந்து

தொனிக்கின்றதே? பேர்க்களுமேக இப்படியான நூற்றும்பின்சத்தம் சுகோதரனே இன்னும் நீ கேட்கவில்லையா? அப்படியாவின் இல்லை உன் அழற்பெண உணர்முட்டாயோ? ‘அழற்பின்சத்தம் கேட்கவில்லை’ எனச் சொல்ல இனி இடமில்லையே? ஆனபடியால் ‘ஆம், ஆயத்தம்’ எனக்கூறத் தயங்காதே! சேனைத்தனக்கூட்டர் ஒயேக அண்ணல் உண்ணேநுடி முன்னணியிலே கிற்கிறார். பயப்படாதே. ஒரு வேளை, நீ சில போராட்டங்களில் எடுப்பத்தாக இருக்கலாம். அப்படியானால் அதிலே வெற்றிபெற்றஞ்சோயா? அவேகர், ‘அந்தப் பெரியசோதனையை மேற்கொள்ள முடியவில்லை; இந்தச் சிறுசோதனையைக்கூட ஜெஹிக்க முடியவில்லை’ எனச் சொல்லுவதைக் கேட்டிருப்போம். சுகோதரனே நீ இவ்வாறு கூறவாடியா? அப்படியானால் நியாயமென்ன? அந்தப் போராட்டங்களில் நீ என்ன கேடயந்தை? பாஷித்தாய்? பழுதுபட்ட அரைகுறையான கேடயத்தை எடுத்துப் போர்தோடுத்தாயோ? அப்படில்லாமிட்டால் சிசுபமாக வெற்றி பெற்றிருப்பாயே? பொல்லாங்கள் எப்பும் அக்கணியாஸ் கிரங்கள் உணர்ந்த காக்கிய வேளைகளில் நீ அவிசவாசம் என்னும் பழுதுபட்ட கேடயத்தை கைவிற் பிடித்திருப்பாய்? அவிசவாசம் என்னும் கேடயம், சுசபுரிராசனின் போர்வீரர் பாஷிக்கும் அழிவுக்குரிய கேடயமல்லவா? இதால் வெற்றி வராதே. இதை நீ என்பாவித்தாய்? இப்போதே இக் கேடயத்தை விசியெற்குவிட்டு, இராசாதிராசனும், கௌதிரைவனும், கர்த்தாதிகர்த்தனுமாகிய எங்கள் கிறிஸ்து இயேசுராஜனின் திடலிசவாசம் என்னும் பழுதீரான்றும் இவ்வாகதும், பனீரென்று இலங்குவதும், புத்தப்புதியது மான கேடயத்தைப் பூப்போதே பிடித்துக்கொள். அத்தோடு, ‘இரசனியம்’ என்னும் தலைச்சீராணவயுங்கட்டித் தலையைக்

காவல்செப்துகொண்டு, நீணக்கிறபடியெல்லாம் போர் செப்தற்கேந்தலாக ‘வேதவசனமேன்றும்’ பட்டயங்களை உண் இருக்குமாம் ஆயத்தாலேக்குள் அந்தகடுக்காக வைத்துக் கொள். அவ்வாறுயின் எந்தவேளையிலும், எந்தஇடத்திலும், எப்படியெப்படி யார்யார் போர்க்கிறாடுத்தாலும். உங்கள்ளாம் சற்றும் அசைவுகொள்ளாதபடி ஒரேகிணையாய் ஸின்று வானமார்ப் பட்டயங்களை ஒவ்வொன்றும் எடுத்துக்கொடுத்துப் போர் புரிவாய். வெற்றியும் உனக்குரியதாகும். அல்லேஹுயா!

3. மலை புதிதாதல்

உலகில் நடந்தேறும் விதம்கிழான திங்குகளுக்கு மூல வேர்போன்ற மூவகை சுக்துகளைப்படிட்டுக் கிலவற்றை ஆராய்க் கோம். அப்படி ஆராய்தற்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட ஆராய்ப் பாசனத்தில் ‘மனம் புதிதாகிறதினாலே’ என்றும் ஒரு வார்த்தையை காம் கண்டோம். முன்னே காம் ஆராய்க்க பிரபஞ்ச வேஷங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச்சேர்த்து சங்கரித்துச் சாம்பராக்கும் ஒரு பெரிய வல்லமையே மனம்புதிதாகுதல் என்பது. ஆனபடியால் இதைபிட்டும் கிலவற்றை ஆராய்வாம்:

இக்கவாகர்க உலகத்திலே மாயாசக்தியால் அவுக்கிருத மான இப்பிரபஞ்சத்திலே ஏக்கே பார்த்தாலும் புதியபுதிய காரியங்களை தோற்றுமலிக்கின்றன. ஆகாயக்கப்பல்கள், ஸீர்மூழ்க்கப்பல்கள், கம்பியில்லாததந்து, டெலிக்ஷன், டெலிபோன் இன்றும் இவைபோன்ற பல நாதனக் கருவிசன் எவரும்பிரமிட்டுவிடபத்தக்கவாறு புதியவைகளாகத் தோற்றி யுள்ளன. அரசர்கள், தக்கன் இராச்சிய எல்லைகளில் புதிய புதிய முறையில் அரசுகளை அமைக்கின்றவர். சர்வாதி காரிகள் யுக்தாயுதங்களைப் புதியதிமாக, திருக்குகின்றனர்.

இவ்வாறு உலகம் புதுப்புதுக் காரியங்களால் காட்சியளிக்கின்றது.

எங்கள் காட்டுச்சிவியமுறைகளைப் பரப்போமாயின், விருகள் புதுவிதம், விட்டுச்சாமான்கள் புதுவிதம், கவர்களிற் புதியவர்ணங்கள், படிக்கைமுறைகள் படிக்கைகள் புதுவிதம், சாப்பாடுகள் நாதனம், வேஷ்டிசால்லவுகள் நாதனம், ஆபரணங்கள் நாதனம். சவரிசெய்யும் வாகனங்கள் நாதனம், ஆட்களின் பேச்சுகள் நாதனம், வந்தனமுறைகள் நாதனம், மீனங்கள் நாதனம், மங்கையரின் நல்லடைபாவளைகள் நாதனம், பாட்டுகள் நாதனம், தேவாலயங்கள் நாதனம், ஆராகணமுறைகள் நாதனம், செபதபங்கள் நாதனம், ஊழியங்கள் நாதனம், ஊழியர்களும் நாதனம், இப்படி எல்லாம் நாதனமே. தங்கள்தங்கள் சுயனிருப்பப்படி எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குசெய்து புதுப்பித்துக்கொண்டதோடு தேவாலய யங்கையும் ஊழியர்களையும் ஆராதணமுறைகளையும்கூடப் புதுப்பித்துக்கொண்டது விந்தையினும்விந்தையன்றே? இவை களுக்கேற்ப, “தங்கள் சுய இச்சைகளுக்கேற்ற போதகர்களைக் கங்களுக்குத் திரளாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டுவிட்டார்கள்” என II தீமொத் 4 : 3-ல் சொல்லிவிருப்பதை கிறை வேற்றுகிறார்களோ என ஜூத்ரவேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம். ஆகவே, இப்பிரபஞ்சத்திலே புதிதாகிக்கொண்டு வராததும் வரக்கூடாததுமான ஒன்றுமே இல்லை என்னாம். ஆனால், தேவசாமலிற்படைத்த மனிதனின் உள்ளமோ இன் னும் புதிதாய் வரக்கானோம். உளம் புதிதாய் மறுநுபமடைக்கற்குப் பதிலாகப் புறம் புதிதாகப் பூரிப்படைக்குகொண்டு வருவதையே காண்கிறோம். ஆண்டவரின் படைப்பினுள்ள மனிதனின் மனம் புதிதாகி தேவ புத்திரனுய் எப்போ வெளிப்படுவான் என்று சிருஷ்டியும்

எகிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாக வேதவசனங் கூறுகின்றது; “ மேலும் தேவனுடைய புத்தர் வெளிப்படுவதற்குச் சிருஷ்டியானது மிகுந்த ஆலோடே காத்துக்கொண்டிருக்கிறது; அதேண்ணஞ்சூல், சிருஷ்டியானது அழிவுக்குரிய அடிமைத்தனத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டு, கேவனுடைப் பிளைவானஞ்சூலியும் மகிழ்மயான சயாதீனத்தைப் பேற்றுக்கொள்ளும் என்கிற நம்பிக்கையைடே, அந்தச் சிருஷ்டியானது ஈய இஷ்டத்தினுலே அல்ல, கீழ்ப்படுத்தின வராலேயே மாண்பக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடி, இதுவரைக்கும் சர்வசிறுஷ்டியும் ஏகாம்பத் தழித்துப் பிரசவ வேதனைப்படுகிறது” (ஸோமர் 8: 19—22.)

ஏங்கள் ஆண்டவரும் இரட்சகருமான இபேசுபெருமான் தமது ஊழியத்தைக் கொடுக்கிய அங்கிமிஷமே உலகோருக்குச் கொடுத்த முதல் நற்செப்தி யாதெனில், “ மனந்திரும்புங்கள்” என்பதே. (மத். 4: 17) அப்போஸ்தலர் காலத்தில் அவர்களும் இதையே கூறி அறிவித்தனர். இக் காலத்திலும் உலகப்பற்றைகளிட்டு, இப்பிரபஞ்சவேஷத்தோடு போராடி, தேவமகிழ்மயைக் கண்டுகளிக்கும் தேவபிள்ளைகளும் ‘மனந்திரும்புங்கள்’ என்னும் இவ்வார்த்தையையே திரும்பவும் திரும்பவும் உலகோருக்குச் கூறி அறிவித்து வருகின்றனர். செனித்தினவகொண்டு இச்சத்தத்தைக் கோதவர்கள்போல் அனேகர் உலகசத்தங்களுக்காய் தங்கள் செனிகளைச் சாப்க்கின்றனர். அடிக்கடி ‘மனந்திரும்புங்கள்’ ‘மனந்திரும்புங்கள்’ என்னுஞ்சத்தம் தெருக்களிலும், சுதாக்களிலும், வீடுகளிலும், ஆயைகளிலும் கொனிக்கின்றது.

சகோதரனே, சமீகாதரியே! இச்சத்தம் இன்னும் உன் காதலில் விழுவில்லையா? இந்தகேரமாருதல் உங்காதில் இச்

சுத்தம் தொனிக்கின்றது என்பதாக உரமாட்டாயா? இன்றே மனக்கிறுப்பு; பரலோகராச்சியம் உனக்கு உரித்தாக்டும். உன் உள்ளம் புதிதாகாவிடில் ஆசைஇச்சைகளால் இழப் புண்டி இப்பிரபஞ்சசாகாத்தில் ஆழங்கு அறிவுதே கடைசிமூடிவாக வருமின்பதற்கு ஐயமின்று. ‘மனக்கிறும்ப இன் நும் நாட்கள் இருக்கின்றன’ என்றாயோ? இல்லையேல், ‘கட்டாயமன சிலகாரியங்கள் செய்தமுடித்துக்கொண்டு மின் உள்ளம் புதுப்பிக்கலா’மென் நுஞ் சிக்கதயோ? அதில்லையேல் ‘நான் வாலிபன்தானே, உலகதின்பக்கதை கொஞ்சமாவது ரூசித்தறின் மனம்புகிகாகலாம்’ என்றும் கோக்கமோ? சுகோதரானே! மின்னை என்னகோக்கங்கொண்டிருக்கின்றார்கள்? இப்போதே நீர்மானி!

எனக்காகவும் உனக்காகவும், உலக இச்சைகளையெல்லாம் உரிக்கிறதறிக்கு, கடைசியாப் புதிரமுஞ்சிக்கிய இயேசுரட்சகர் எங்கள்முன் நிற்கும் தோற்றுத்தைக் கவனிப்போம். அனைக் கண்ணாகலோப்பெற்ற பேதுரு துண்பங்களுக்குப்பயக்கு துளிக்கு மறுதலித்த மின்றும் அவன்மேல் கருணைகொண்டு, தன்புறுத்தல்களால் மேனிகொக்கு, வாடியால் இரத்தம் பிறிட்டோடி சேர்புற்றுநிர்கும் அக்தகேரத்திலுக்கூட அவனைத் திரும்பிக் கடைக்கண்ணுற் பார்த்தாரே! அந்த அங்கின்பார்வையோடு, சண்டாளாரும் துரோகிகளும் படுபாத கருமாகிய எங்களை கோக்கி அழைக்கிறவராக எம்திருக்கீல நிற்கிறதை உணருவோமாக. ஆனிகள் கடாலப்பட்ட இரு கருமும்கீட்டி எங்களை ஏந்தினருக்கக் காத்துநிற்கும் தோற்றுத் தைச் சிக்கிப்போம். ஆகவே நானோக்கென்று மின்போடாதே.

“மின்னைக்கென்று கீ மின்னிந்வது பிசுகின் தந்திரப்
பேச்சென்றேகினை;
இன்றைக்கே மனக்கிறும்புவாய் இல்லையானால்கெல்லாய்”

இவ்விலகில் நம் புதுப்பித்தலைகளும் புதுப்பிக்க ஆவல் கொள்ளக்கூடியவைகள்யாவும் புனையைப்போல் அழிந்து விடும். ஆணையால் உஸ்குமண்டானதுமுதல் எங்களுக்காக ஆயத்தம்மன்னப்பட்டிருக்கும் புதிய இராச்சியத்தைச் சுதந் தரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் ஆவல்கொண்டு, ஏல்லாக் கபடக்களுக்கும் வஞ்சகங்களுக்கும் இருப்பிடான் இருத் யத்தை உடனே புதுப்பிக்கவேண்டியது மதுகடனாய்வும். “அந்தப்படி முந்துள் நடக்கைக்குரிய மோசம்போக்கும் இச்சைகளாலே கெட்டுண்டுபோகிற பழையமறுஷலீ நெங்கள் களைந்துபோட்டு, உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவியுள்ள வர்களாகி மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனு டைய சாயலாகச் சிறுஷ்டிக்கப்பட்ட புதியமனுஷைன்த் தமிழ்குக் கொள்ளுங்கள்” (எபே. 4 : 22—24.)

இயேசுஇரட்சர், பரலோகராச்சியத்துக்கு உரித்தானிகள் யார் என்பதையிட்டு ஒரு உவமை சொன்னதைக் கவனிப்போம்: “ஏரு அரசன் தன் குமாரனுக்குக் கலியானதற்கும் குன் செய்தவின்னர், இனசனங்களுக்கும், உற்றுரையினருக்கும் கண்பர்பலருக்கும் அழைப்புக்கடித்தக்களை அனுப்பினான். அழைக்கப்பட்டவர்கள் அந்தகாலிலே அந்தநேரத்திலே வராதபடியால், அவர்களை அழைத்துவரும்படி ஊழியக்காரருக்குக் கட்டளையிட்டான் அரசன். அப்போதும் அவர்கள் வரமனகிள்ளாதிருந்தசெப்பி ராஜாவுக்கு முறிஸிக்கப்பட்டது. உடனே வேறு ஊழியக்காரரை அழைத்து, ‘தெருக்களிலே நிற்போனரக் கூட்டிவாருங்கள்’ என்றான். அப்படியே செய்தார்கள். பின், கலியானவிருந்துக்கு வந்தவர்களைப் பார்க்கும்பொருட்டு ராஜா உள்ளே பிரவேசித்தான். அவர்களை ஒவ்வொருவராய்ப் பார்த்துக்கொண்டுவரும்போது, ஒருவன் கலியானவள்திரங் தரியாதவனுப் பூங்கே இருக்கக் கண்டான்.

உடனே அவனைப் புறம்பே தள்ளினான் ”எனப் படிக்கிறோம். இப்படியே ஒரு பெரிய விருக்தக்கு நாம்யாவரும் அழைக்கப் பட்டிருக்கிறோம். பஸ் இந்தவிருக்துக்குப் போகவிரும் பாஸ் இப்பிரபஞ்சவேஷத்தில் மயக்கிப் பல சாட்டுகளைச் சொல்லிப் பின்னிக்கிண்றனர் என்பதை முன்னே கவனித்தோம். தெருக்களிலும் விதிகளிலும் சின்றவர்களை விருக்குக்குக் கூட்டிச்சீர்த்தவண்ணமாக நாங்களும் கணக்கிடில் சேர்க்கப்படுவோம். அப்போது, நம்பிரும்பிய ஸ்டாட்டு உள்ளே இருக்க முடியாது என பேலேகுறுப் புவமை விளக்குகின்றது. கலியாணவஸ்திரம் தாத்தவர்களாக காணப் பட்டினன்டுமென்பதே இராஷ்டிராசனின் கட்டோ. விருத்தினரைப்பார்க்க தேவாதிதீவனும், கர்த்தாதிகர்த்தனும், இராஶாதிராசனுமான கிறிஸ்தரசு எழுக்தருளுவார். அப்போது கலியாணவஸ்திரம் நாம் உடுத்திராசிடில் வெளியே தாத்தப்படுவோம் என்பது நிச்சயமே. பாவக்கறையோடு ஜன்டவர் சன்னிதியில் நிற்பது கூடாதாரிப்பமானபடியால் தீவிள்வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொள்வோமாக. எங்கள் கஞ்சை பெல்லாம் கிறிஸ்துஇயோனின் இரத்தத்தில் தோய்த்து கண்குப் சத்தம்பண்ணிப் புதுப்பிக்க ஆயத்தாட்டுவோம். இந்த இரத்தத்தால்லாது, எங்கள் பாவக்கஞ்சைகள், உலகப் பொருட்களைக்கொள்ளும் சன்மார்க்க சவுக்காரத்தைக்கொண்டும் திங்காதென்பது தின்னாமோ. “கிறிஸ்துஇயோசனின் இரத்தம் சகலபாவங்களைபும்கீகி கம்மைச் சத்திகரிக்கும்.” நாங்கள் சத்தமடைத்து வெண்மையாக்கடிய சத்தங்களு வானத்தின்கீழே இது ஒன்றே ஒன்றுதான் உள்ளது. (ஐ.4:12.)

“இம்மானுசேவீன் ரத்தத்தால்
கிறைந்த ஊற்றுண்டே,
எப்பாவக் திங்கும் அதனால்
கிழிர்த்தி யாகுமே.”

ஆகலை, எங்கள் இரட்சகரின் திருக்கரத்தாற் கழுவப்பட எங்களை ஒப்புக்கொடுப்போம். பேதுருளின் கால்களைக்கழுவ இயேசுவானவர் தொடங்கினபோது, அன்ன வேண்டாமென்த தடித்தான். “கான் உள்ளீணக்கழுவானிட்டால் என்னிடத்தில் உங்களுப் பங்கில்லை” என இயேசுவானவர் சொன்னதைக் கவனிப்போம். அவர் எங்களைக்கழுவி சுத்திகாரஞ் செய்து வொழிய, படலம்படலமாகப் பற்றியிருக்கும் எங்கள் பாவக் கறைகள் நீங்காடுதன்பது தின்னமே. எங்கள் எங்கள் வடமுக்களைக்குப்படி, வாழுதிக்கணக்காக அருவருப்பான் பாவக்கறையோடு சீவிக்கின்கேழுமல்லவா? இந்த அருவருப்பை இன்னும் உணராமல்ருக்க்கீருமோ? சீவர் பாதங்களைக் கழுவி சுத்தங்கீசய்த அண்டின்மூர்த்தி எங்களையும் சுக்தப் படுத்தின்டுக்கக் காக்குநிற்கிறார். அவரது அங்பின்சீய கைக்கு, ‘மாட்டேன்’ எனப் பேதுருவைப்போல் சொல்ல எத்தனமோ? அவ்வாறுபின், ‘என்னிடத்தில் உங்களுப் பக்கில்லை’ என்றே அவர் எமக்கும் சொல்லுவார். ‘பங்கில்லை’ என்னுஞ்சொல்லை பேதுருகேட்டவட்டனே ‘கிறிஸ்துவில் பங்கில்லாச் சீவியம் வீண்’ என உணர்ந்தவனும், ‘கால்களை மட்டு மல்ல சுவாமி, என்னை முற்றுப்பக் கழுவும்’ என்று தன்னை அப்படியே ஒப்படைத்துவிட்டான் எனப் படிக்கிறோம். இவ்வண்மைக் எங்களையும் கிருப்பாதத்தில் முற்றுப்ப படைப்போமாக.

“என் அருமை இரட்சகா! கண்ணேக்குமேன்
சம்பூரண ரட்சிப்பை நாடுகிறேன்
என்பாவங்கள் யாவையும் வெறுக்கிறேன்
நிர்கழுவும், முழுதும் வெண்மையாவேன்.

பல்லவி

வெண்மையாவேன்
நான் வெண்மையாவேன்
நிர்கழுவும், முழுதும் வெண்மையாவேன்.”

எனப் பாடிக்கொண்டு அவர்ன்டை சேர்வோமாக.

4. மறுநுபமடைதல்

“அவர் ஜெபம்பண்ணுகையில் அவருடைய முக ரூபம் மாறிற்று; அவருடைய வஸ்திரம் வெண்ணமொய்ப் பிரசாசித்தது.” (ஐக். 9: 29).

நாம் ஆராய்ந்துவரும் வசனத்தில் காணப்படும் இன் நெருங்கிணியம், ‘மறுநுபமடைதலே.’ எங்கள் பாவ அசத் தங்கள் யாவும் நிங்கப்பெற்றுப் புதிதால்தோடு மறுநுபமும் அடையவேண்டுமென்பதே தேவசித்தம், பழையநுபம்மாறி பரிசுத்ததோற்றமடையும்வரையும் எங்கள் மனம் புதிதாக வில்லை என்பது உறுதி. பாவத்தைவெறுத்து எப்போதும் தேவசித்தத்தையே எதிர்நோக்கிப் பரிசுத்தசீவியங்கிசெய்து அகம்பூரித்து முகமலர்ச்சியோடு சீவிக்கும்தன்மையே மறுநுபமடைதல் எனலாம்.

மறுநுபமலையில் எங்கள் ஆண்டவர் ஜெபிக்கையில் இவ்வாறு மறுநுபாடைந்தார் என வாகிக்கின்றேயும். இயேசுக் கிறிஸ்துநாதரின்முகம் எப்போதுமே ஓர் பிரகாசமுள்ளதாக இருந்திருக்கும் எனப் பலர் கூறுவார்கள். ஆரின், இந்த மறுநுபமலைத்தோற்றமோ இன்னும் அதிக பிரகாசமாய் இருந்தபடியாலேயே சிவர் பிரமித்தனர்போதும்! இந்த வேளையில் மட்டுமல்லாது வேறு பலதடவைகளில் இரட்சகரின் முகம் ஜோகிமயமாய் இருந்திருக்கும். அதிகமாக ஆண்டவர் இரவேளைகளில் தனினமையாகவே தியானத்திற்காய்ச் சேன்றிருக்கின்றார். மறுநுபமலையிலும் கெத்செமனேத் தோட்டத்திலும் சீஷர்சிலரை அவர் கூட்டிச்சென்றதாக வாகிக்கிறோம். இந்தவேளைகளில் உண்டான வேறுபாட்டை மட்டும் அவர்கள் கண்டார்கள். உடனே பிரமிப்படைந்து அவர்கள் கடுமாறிக் குப்புறலிமுங்கதாகப்படிக்கிறோம். சவா

மிரின் திருமுகம் தியானகோங்களில் எப்போதுமே அதிக ஜோதிமயமாய் மாற்றிருக்கக்கூடும். அப்படி ஒர் ஜோதிமய அனுபவத்துள்ளாகி அவரகும் பூர்ப்பும் மகிழ்ச்சியும் அன்ற கிராஸிடில் தமது கியானத்தைவிட்டு அகன்றிருக்கமாட்டார்.

அனேகருக்கு ஜெபவாஞ்சையும் கியானந்திசப்ப விருப்பமும் உண்டு. ஆனால், பொறுமையோடு காந்திருந்த அகம் அன்றமுள்ளு, முகத்தில் ஓர் பிரகாரம் தோற்றும் அனுபவம் வரும்வரைக்கும் காந்திருக்க முடியுவில்லை. பின் ஜெபோ, எங்கள் தேவைகளைமட்டும் அந்தக்கீரங்களில் அடுக்குக்காய்க் கேட்டுவிட்டு அப்படிபே எழும்பிவிட கிடைக்கும். பரமதங்கைபாம் ஆண்டவரின் திருச்சித்தமிழனன் என்றால்து அவரது மகிணையின் பிரசன்னம் எங்களை சிரப்ப வேண்டுமென்றும் ஆசைக்காள்வதில்லை. அன்பின்பெருக்கால் அவர் எமக்கும் உலகமனைத்துக்கும் செய்துவரும் ஒவ்வொர் காரியங்களையும்பற்றிச் சிக்கித்து உணருவோமாயின், பல அரிய இரகசியங்களை இலவசமாய் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைபும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டுவருவதையும் அறிந்து கொள்வோம். பஸ் இதை உணரவாட்டாதவர்களாய் ஜெபக்களையும் கியானங்களையும் முற்றுப்பிடிட்டுகிடுகின்றனர். ஜெபத்தில் சுற்றுகோம் தரித்திருப்பதும், அனேகர் கஷ்டமாகவே என்றுகின்றனர். தங்கள் தேவைகளைமட்டும் ஆண்டவரிடம் ஒரேயடியாய் மனிபோற் குவித்துவிட்டு அப்படியே திருப்புக்கொண்டவர்களாய் எழும்பிவிடுகின்றனர். இப்படியான ஜெபங்களாலும் கியானங்கள்ராலும் காம மறுபுபமடைவது எக்கனமா? “நீங்கள் விழித்திருக்கு ஜெபப்பன் னுங்கள்” (மத. 26: 4) என எங்கள் ஆண்டவர் வற்புறுத்தி எச்சரிக்கிறார். “இனட்னிராஸ் ஜெபப்பன் னுங்கள்” என கிழுர் பவுல அப்போஸ்தலன்.

இயேசுர்த்சகர் உயிர்த்திதழுந்தபின் தமது சீங்குக்குப் பலமுறை தரிசனமளித்து, பரலோசத்துக்கீக்கும்முன்னதாக : “கீங்களோ, உன்னதத்திலிருந்துவரும் பெல்லூல் தீப்பிக்கப் படும்வரைக்கும் எருசலேம் நகாத்திலே காத்திருங்கள்” (ஆக. 24: 19) எனத் தமது கண்சி வர்த்தனையாக இவைதக்கூறிச் சொன்று. இவ்வாறு, இரட்சகர் சோஷலிப்கற்கேற்ப, அவர்கள் எருசலேமமீட்டுப் போகாமல், ஜெபத்திலும் வேண்டுதலே இரும் தரித்திருந்தபோது பரிசுத்ததூங்பானவரால் நிரப்பப் பட்டவர்களாய், உன்னதமகிழ்ச்சியால் மறுநுபவமடைந்து பல பல பாவைத்துவிலே பேசினார்கள் என வாசிக்கின்றோம். ஆகவே, ஒழிப்போடு தேவைசூழகத்தைநாடு அவரது மக்கமைகளையும், பாடுகளையும், கல்வாரியின் துயரதஞ்சுயும் நாம் ஒருந்து செயிப்போயாலின் உள்ளம் அனல்கொண்டு பொங்கி எழும்பி எங்கள் தோற்றமும் மாறுதல்லடியும் என்பதற்குச் சக்தைக்கமுழுன்றோ? ஆண்டவருக்காகக் காத்திருக்கும் இவ்வாந்தரங்க செபத்தியானம் கமது சுவைகளில் குறைவுற் றிருப்பதனுற்றான், தமிழ்வாதம்பேரன்று எழும்பிப்பிரகாசியாமல் நம் சபைகள் கிடூந்துகிடக்கின்றன. தெய்வமயிய இப்பேசுவாமியே இராமமுதும் செபம்செய்தாரேன்பது கமக்குப் பயுத்தையும் கடுக்கத்தையும் ஆண்டாக்க வேண்டாமா? உலகத்திற் தோற்றிய எக்க பரிசுத்தவானும் இக்காத்திருப்புச் செபத்தியானம் உடையவனே என்பதுண்ணம்.

இவ்வாறு தியானத்தோடிருக்கும்வேலோபில் சோதனை காரணம் ஈனது அம்புகளைத் தொடுப்பான், எவ்வளவு அதிக கேரம் ஆண்டவரைப்பார்த்து மன்றாடித் தியானத்திற் சேல வழிக்க ஆசைகொள்வோமோ அவ்வளவுக்கு அதிகாராய்ச் சோதனைகாரனும், சோதனைகள் பல கண்பாடுகளிட்டு எங்கள் ஏகாக்கிச்தத்தைச் சிதறப்பண்ணுவான். அவ்வப்போது

கிடுவவயோடு எக்கள்முன்சிற்கும் இபேசுசுவாமியை ஏத சிந்தனையோடு கோக்குவோமாக. அப்படியானால், சோதனைகளில் அகப்பட்டுச் சிதறுண்டு அக்கம்பக்கம்சாய்ந்த எம் புலன்கள் திரும்பவும் குறித்தங்களைக்கு வந்து பரமகானுனின் காட்சிகளைக்கண்டு அக்களிப்படைவதோடு ஒரு பெரும் மாற்றம் அடைந்திருப்பதாகவும் உணருவோம்.

தேவனேநுடி முகாழுகமாய்ப் பேசிய மோசேயின்முகம் மிகவும் பிரகாசமாயிருந்தாக வாசிக்கிறோம். இந்த ஜோதிப் பிரபையால் இஸ்ரவேல்சனங்கள் அவனேநுடி, கிட்டத்துடைப் பேசிக்கொள்ளவும் கூடாதிருந்தார்கள் என்றும் மோசே தனதுமுகத்தில் முக்காடிட்டுக்கொண்டு பேசவேண்டிய தாபிற்று என்றும் வேதாகமத்தில் கண்டு உணர்க்கு சீனிக்கும் தேவபிளைகளின்முகம் பிரத்தியேக மாற்றமடைந்து காணப் படுமென்பது நிச்சயமே. அவர்களது சீனியத்தில் தயா குளமும், அன்பின்தாழ்ச்சியும், ஆணியில் எளிமையும் இன் நூம் இவைபோன்ற சுற்குணங்கள் போலிக்குத்தினங்கும் என்பதற்கு ஓய்யின்று. தேவனேநுடி உறவாடும்வைகளில் சாது சந்தர்கிங் இப்படியான அனுபவத்துள் அடிக்கடி ஆனார் எனச் சாட்சிபகாங்கிருக்கின்றார். பயல் அப்போஸ்தலனும் இவ்வாறுன மறநூபஅனுபவம்பெற்றவராகவே இருந்தார். ஸ்தோதாவளின்முகம், தேவதூதளின்முகம்போல் ஜோதிய மாய்த் தோற்றமளித்ததை அவனைக் கல்லெறிந்துகொன்ற கபவர்களும் சூழ்ந்துநிறவர்களும் கண்டதாகப்படிக்கிறோம். அதற்குப் பின்னுள்ள காலங்களிலும் இரத்தசாட்சிகள் பலர் முகமலர்ச்சியோடு தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தாகப் படிக்கிறோ மல்லவா? இவ்வளவு அதிகமான முன்மாதிரிகளும், சாட்சி களும் எங்கள்மூன் நிற்கும்போது எமக்கு ஏன் சந்தேகம்?

எங்கள் கோந்களை வீண்காரியக்களில் செலவிடாமல் எம் பரமதந்தையோடு உறவாடுதற்குச் செலவிடுவோமாயின் கிச் சயமாகவே இம்மறைப்புஅனுபவம் நமக்கும் கிட்டும் என்பதற்குச் சங்கேதகமுழுங்கோ?

இந்த அனுபவத்தில் வளரும் பிள்ளைகளுக்கு பரமபிதா தமது இரகசியக்களைச் சொல்லுவார். தேவறைகசியக்களை சாதாரணமானவர்களிடம் அவர் சொல்லமாட்டார். “பன்றி களுக்குமுன் முத்தைப்போடுவாரோ? ” “பிள்ளைகளின் அப் பற்றை நாய்க்குட்டிகளுக்குப் போடமாட்டாரோ? ” தமக்காகக் காத்திருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் மறைக்காமல் கர்த்தர் வெளிப்படுத்துவார். பரமகானுனின் செல்லச்சிறப்பு களையும், நிதியான்த பேரின்ப வாழ்வுகளையும், வரடாத கிரி-ங்களின் ஜோதிப்பிரகாசக்றையும், பளிங்குபோன்ற விடுகளின் மகிழ்மகிளையும், உண்ணதமக்களின் ஒயாத ஆடல் பாடல்களின் தனிச்சிறப்புகளையும் உண்ணதபிதாவிடுமிருந்து அறிந்து உலகோருக்குக் கூவிழ்றியிப்பதற்காக மறைப்பமடைந்த உத்தம நொண்டர்கள் இக்காலத்தில் தேவையன்றே? இப்பிரபஞ்சவேஷங்களில் மோகங்கொண்டு சிவிப் போருக்கு பரமறைகசியக்களை அறிவிப்பது தகுதியற்றதும் முடியாததுமானகாரியமே. பின்னே, “தம்மைனோக்கிக் கூப் பிடுகிற யாவருக்கும், உண்மையாய்த் தப்பமைனாக்கிக் கூப் பிடுகிற யாவருக்கும்” (சு. 145 : 18) இதை விளங்கப் பண்ணுவதே தேவசித்தம். இன்னும் “தம்மைப்பற்றி உத்தமஇருக்கயத்தோடிருக்கிறவர்களுக்குத் தம் முடைய வல்லமையை விளங்கப்பண்ணுப்படி கர்த்தருடையகண்கள் பூமியெங்கும் ஓலாவிக்கொண்டிருக்கிறது” (II நாள். 16 : 8) “அவர் தமக்குப் பயந்தவர்களுடைய விருப்பத்தின்படிசெய்து அளர்கள் கூப்பிடுதலைக்கேட்டு, அவர்களை இரட்சிக்கிறார்” (சு. 145 : 19).

ஆகவே, நம் உத்தமத்திற்குத் தயத்தோடு தேவனியே டோக்கினவண்ணமாக இருப்போமாறின், மூழியெங்கும் உலாவிக்கிராண்டுலரும் ஆண்டவாது கண்களுக்கு அகப்படாமற் பேரகமாட்டோம் என்பது சிச்சயமே. அல்லே ஹயா! தேவனுக்குக் காத்திருக்கிறவர்களே அவருடைய இரகசியங்களையும் பரிசுத்த இராஜபாதையையும் அறிந்தவர்கள் என பின்வரும் வசனங்கள் கமக்கு தெளிவுறுத்துகின்றன : “கர்த்தருடைய இரகசியம் அவருக்குப் பயங்கவர்களிடத்தில் இருக்கிறது; அவர்களுக்குக் கம்முடைய உடன் படிக்கொயைத் தெரியப்படுத்துவார்” (ச. 25 : 12, 14).

அன்பான சமீகாதரனே ! இந்தனம் ஆண்டவரின் இரகசியங்களை அறிய நீ ஆவாலோடும் ஆயத்தத்தோடும் காத்திருக்காயா? சிலநிமிடம் காத்திருக்கவிட்டு, ‘ஹ இரகசியமும் அவர் சொல்லவில்லை’ என்றும், ‘வெளிப்படுத்தவில்லை’ என்றும் கோடித்துக்கொண்டு எத்தனியோவேணிகளில் திபானத்தைவிட்டிடமுந்து, காத்திருக்க இடத்தையும்மறந்து, உன் சொந்த அலுவல்களுக்காகப் போய்விட்டாயல்லவா? நீ காத்திருந்தமீராம் உண்மீருப்பாப்படியான கேரமல்லவா? ஆண்டவர் விரும்பிய கேரமவரைக்கும் காத்திருக்கவில்லை அல்லவா? அவர் உன்னேனுடைய இரகசியங்களைச் சொல்லுதற்கான கேரமவரைக்கும் அமைத்தோடு காத்திருக்கவில்லையே? “மெப்பாகவே தம்மைகோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் தரிசனமளிப்பாதாய்” வாக்குப்பாணினவர் மாருதவர் என்பதை உணர்வாயாக. ஆண்டவர், தம்முடைய இரகசியங்களைச் சொல்வதற்காக தேடிவந்த வேலைகள் எத்தனைவோ? அந்த வேலைகளில் உன்னைக் குறித்த இடத்திலே கானுகவரகத் திரும்பியிருப்பார் என்பதை உணரமாட்டாயா? அந்த கேரம் குடிவெறியினால் மயங்கி உன்னுடைய மனம் சுத்தா

கேட்ட யோசனைகேட்ட கோமல்லவா? இன்றும், துள்மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டு கெட்டழிய இச்சைகொண்ட கோமல்லவா? இவ்வாருக, இப்பிரபஞ்சவேஷத்தால் இழுக்கப்பட்டு, உன் மாம்ச இச்சைக்குள்ளும், கண்களின் இச்சைக்குள்ளும், சிவ னத்தின் பெருமைக்குள்ளும் ஆழ்து உணர்ச்சியற்றிருந்த கோமல்லவென்று தேவசன்னிதியிற் சொல்லுவாயோ? இரக்கமுள்ள கருணைக்கடல் இப்போதும் உன்னைத்தேடுகிற நோமென உணரமாட்டாயா? நீ இந்தநேரம் எங்கேஇருக்கிறோய்? எங்கே இருந்தாலும் உன் இருதயத்தை ஆண்டவர் கேட்கிறூர். இப்போதே அவரிடம் திரும்பு. அவரது கண்காணிப்பில் உன் இருதயத்தை விட்டுவிடு. அப்படிச் செய்வாயானாலும், சில இரகசியங்களை உன்னேநும் சொல்லுவார்; கிச்சயமே. அப்போது உன்முகம் மறுநுபமடைத்து மற்ற வர்கள் பார்வைக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாக வருமே: அப்படியாயின் நீங்கிர்பார்த்தலைத்தெடுவும் அங்கமான பரமகாரியங்களை ஆண்டவர் உனக்கு வெளிப்படுத்துவார். அப்போது அளவிலாக் சந்தோஷக்கொண்டு அகம் பொங்கி மகிழ்ச்சியுற்றும் முகம் பிரகாசமாய் தோற்றுமரிக்கப்பெற்றும் தேவ இரகசியங்களைக் கூறி அறிஞிக்க நீயும் பூண்வருவாய்.

நாம், அடிக்கடி சந்தேகங்களோடுகூடிய வேண்டுதல் களையே செய்கிறோம். சந்தேகமற்ற வேண்டுதல்களுக்குப் பதில் உடனே கிடைக்குமென வேதம் போகுக்கின்றதே! அப்படி சிலவேளைகளிலே நாம் பதில்பெற்றும் இருப்போயே ஆனால், இதை மறந்து நாம் அடிக்கடி சந்தேகங்களை கிறோம். இப்படிச் சந்தேகக்கிறவர்கள் ஒருங்கனமையும் பேற மாட்டார்கள் என திரும்பதை கூறுகின்றது. "...அவன் எவ்வளவாகிறும் சந்தேகப்படாமல் மிசுவாசத்தோடே கேட்கக்கடவன்; சந்தேகப்படுகிறவன் காற்றினால் அடிப்பட்டு

அலைகிற கடலின் அலைக்கு ஒப்பாலிருக்கிறான். அப்படிப் பட்ட மனுஷன், தான் கர்த்தவிடத்தில் எனதயாகியும் பெற ஸமேன்று நினையாதிருப்பானுக. இருமன்முள்ளவன் தன் வழிகளிலெல்லாம் நினையற்றவனுபிருக்கிறான்” (யாக. 1: 6-8). அத்தோடு, நாம் கேட்கவேண்டியதற்கும் ஓர் பிரமாணமுண்டு. எனோதானேன்று எவ்ருடையவும் நாமத்திலே கேட்க முக்குப் பிரமாணமில்லை. பின்னே, “இதுவரைக்கும் சீக்கன் என்நாமத்தினுடே ஒன்றுங்கேட்கவில்லை; கேருங்கள் அப்பொழுது உங்கள் சக்தோஷம் நிறைவரபிருக்கும்படி பெற்றுக்கொள்வீர்கள்” (யோவான் 16: 24) என உங்கள் இயேசுரத்துக்கர் கூறியிருப்பதே எங்கள் மாருதபிரமாணம். சிலர், “இஸ்ரவேலர் தங்கள் இச்சைக்கேற்ற போசனத்தைக் கேட்டு, தங்கள் இருக்கியத்தில் தேவனைப் பரிட்சைபார்த்த” (சங். 78: 18) சிதமாக தேவனேடு உலககாரியங்களுக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார்கள்.

உத்தம இருக்கியத்தோடு தம்மைத் தேடுவோருக்கும் கிழிப்போடு காத்திருப்போருக்கும் மகிழ்மையின்ராஜா வெளிப் பட்டு தமது இரகசியங்களை ஒவ்வொன்றுக் கெரியப்படுத்துவார் எனப் படித்தோம். ஆகவே, மனவாளனின் வருஷக்காக மனவாட்டி காத்திருக்கும்வண்ணமாகக் காத்திருக்கவேண்டியதன்றே எமது கடவும்? “இதோ சிக்கிரமாய் வருகிறேன்” என்ற வாக்குத்தத்தத்தின்படி மனவாளன் கிறிஸ்து சிக்கிரமாய் வருவார். ஆகவே, இந்தக்காலத்தின் அடையாளங்கள் “இயேசுக்கிறிஸ்துவானவரின் மகிழ்மையின் பிரசன்னமாகுதலுக்கு எதிர்பார்த்தக்கொண்டிருக்குக்கும்படி மக்குப் போதிக்கிறது” (தீத்து 2: 13). பணிவோடும் கீழ்ப்படித்தலோடும் எங்களைத் தாழ்த்துவோமாக. அருட்கடாட்சத்திற்காய்க் காத்திருப்போமாக. ஆவியில் பெஸ-

நடைந்து எம்மளம் பரிசுத்தமிரபையால் நிரம்பக் காத்
திருப்போமாக. மஹாபுமடைந்து மகிளமயின்புத்திரராய்
வெளிப்படும்படி தேவானியானவர்தாமே கிருபைபுரிவாராக.
ஷ்காத்திரம்! அல்லேஹாயா॥

“யேசுவைப் பற்றிக்கொண்டாள்
சக்தோஸ்மான கிணமே.
என்னெஞ்சங் கரிகூர்வதால்
என்கீவன் முர்த்தியாகுமே.

பல்லவி

களிகான்! களிகான்!
என்பாவந்தீர்த்தார் யேசுவே!
ஷ்மித்து வேண்டல் செப்பதே
என்சிசல்லம் தல்ல இன்பமே!
களிகான்! களிகான்!
என்பாவந் தீர்த்தார் யேசுவே!”

5. சீவனாத்தின்பெருமை

“மேன்மைப்ராட்டுகிறவன் கர்த்தரைக்குறித்தே
மேன்மைப்ராட்டக்கடவன்” (II கொரி. 10 : 17.)

முன்னே ஆராய்ந்த ‘கண்களின்இச்சை மாம்சத்தின்
இச்சை’ யோடு இச்சிவனத்தின்பெருமையைப்பற்றியும் சில
வற்றைப் படித்தோமாயிறும், இன்னுஞ் சிலகாரியங்கள் இதை
யிட்டு ஆராய்வது கல்லுமொன என்னுகின்றேன். இப்பிரபஞ்ச
வேஷத்தில் இசைந்து ஆட்சிபுரியும் ஓர்பெரியதீக்குசிவனத்தின்
பெருமையே. இப்பெருமையால் கட்டப்படாதவர்கள் மிகவும்
குறைவன்றே கூறவேண்டும். தங்களைப்பற்றிய மேலானங்கள்

ஞாக்கொண்ட உன்மத்தர்கள், கேவசாயலிற்படைக்கப்பட்ட மற்றவர்களை, உடன்சீகாதரரென மதியாமல், செவனம்பண் ஹுவதை பலவிடக்களிற் சாதாரணமாகக் காணக்கூடியதே. அவர்களுக்குத் தங்கள் வீட்டைப்பற்றியபெருமை, பணத் தைப்பற்றியபெருமை, குலத்தைப்பற்றியபெருமை, பிள்ளைகளைப்பற்றியபெருமை, கல்வியைப்பற்றியபெருமை, உத்தி யோகத்தைப்பற்றியபெருமை, அழகைப்பற்றியபெருமை, காணிபூமிகளைப்பற்றியபெருமை, சாப்பாட்டுவிஷயங்களைப் பற்றியபெருமை. ஐயோ! இன்னுஞ்சிலர், தாங்கள் செய்து வரும் இழிவான பாவங்களையிட்டும் பெருமையாய்ப் பேசிக் கொள்வதுமுன்டே? இவ்வாருண பாவங்களுக்குத்தப்பின பரிசுத்தவாரைன் ‘பக்திப்பெருமையென்ற’ மகாபயங்கரமான அப்பெரிய படிகுழுமியுள் எப்படியும்தள்ள போல்லாங்கன் முயற்சிப்பான். ‘நல்லமரத்தை அரிப்பது புல்லுருவி; நல்ல மஹஷுளை அரிப்பது பெருமை’. இப்படி பலவகையான பெருமைகளால் நிரம்பினவர்களாய் பலர் சிலிக்கின்றனர். நாம் மேன்மைப்பாராட்டவேண்டியதும் பெருமைகளால்வேண்டியதும் இவைகளில்லுல் எனப் பவுல்துப்போஸ்தலன் விளக்கிக் கூறுகின்றார் :

“நானே நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவின் சிலுவையைக்குறித்தே யல்லாமல் வேறொன்றையுங்குறித்து மேன்மைபாராட்டாதிருப்பேனைக்” (கலாத். 6 : 14) என்கிறார். கிறிஸ்தவர்களிற் பலர் இச்சிலுவையைப்பற்றிய மகிழமையை தற்காலத்தில் மரங்குதிட்டனர். இஃது இழிவென்றும் கஷ்டமென்றும் என்னிவிட்டனர்போலும்? சிலுவையைப் பற்றிய மேன்மையேயல்லாது வேறொரு மேன்மையும் தனக்கு இவ்வுலகில் இல்லையென பவுல்முனிவர், தமது நிருப்பங்களில் அடிக்கடி கூறிப்போவதாகக் காண்போம்.

அடித்தியமானவைகளிலே பெருமைகொள்ள நாம் இவ்வளகுக்குரிவர்களால்லவே? எங்களே நித்தியத்துக்கு வழி நடத்தும் சிலுவையே அல்லது இகத்திலும் பரத்திலும் வேறென்னபெருமை எமக்குளது? இதை நன்றாய் உணர்ந்த பவுல்முனிவர், “சட்டதிட்டங்களாகிய நிபாயப்பிரமானத்தை தம்முடைய மாட்சத்தினுலே (கிறிஸ்துவின் மாம்சத்தினுலே) ஒழித்து, இருகிறத்தாரையும் தமக்குள்ளாக ஒரே புதிய மஹாஸ்தாக்ஸ் சிருஷ்டித்து, இப்படிச் சமாதானம்பண்ணி பள்ளையச் சிலுவையினுல்கொன்று, அதினுலே இருகிறத் தாரையும் ஒரே சரீரமாக தேவனுக்கு ஒப்புரவாக்கினார்;..... அந்தப்படியே நாம் இருகிறத்தாரும் ஒரே ஆஸினுலே பிரா வினிடத்தில் சேரும் கிளாக்கியத்தை அவர்மூலமாய்ப் பெற்றிருக்கிறோம்” (எபே. 2: 15, 26, 18) என்கிறார். ஆகவே, வேறொன்றையுங்குறித்து நாம் இங்கே மேன்மைபாராட்ட வழியில்லை. மற்றப்படி மேன்மைபாராட்டுவோருக்கு வசனங்கள் குறவதையுங் கவனிப்போம்: “மேன்மைபாராட்டும் ஞானி எங்கே? வேதபாரகன் எங்கே? இப்பிரபஞ்ச தர்க்க சாஸ்திரி எங்கே? இவ்வுவகத்தின் ஞானத்தைத் தேவன் பைத்தியமாக்கவில்லையா?” ஆனபடியால், கடைசிவரையும் எங்களைத்தாங்கி, மரணசாகாத்துநாடாகப் பரலோகத்திற் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கும் மகிழையுள்ள மரக்கலம் அந்தச் சிலுவையே என உணருவோமாக.

“பூதர்கள் அடையாளத்தைக் கேட்டார்கள்; கிரேக்கர் ஞானத்தைக் கேட்டினார்கள். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் என்னக்கைத் தேடுகிறோம்? சிலுவையில் அறையப்பட்ட இபேசவையா அல்லது சிவனத்தின் பெருமைகளையா? நம் சிவனத்தின் பெருமைகளுக்குச் சிலுவை இடந்தாதென்பது நிச்சயமே. சிலுவைகமந்த இயேசு யூதருக்கு இடறுதற்

கேதுவாயும், கிரேக்கருக்குப் பயித்தியமாயும் தோன்றின வண்ணமாக, நிறிஸ்தவர்களாகிய எமக்கும் தோன்றுகிறதோ? “ஞானிகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் உலகத்தில் பைத்தியமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார்” (1 கோரி. 1: 20, 24, 27). “மாங்சமான எவ்வும் தேவ ஆக்குமுன்பாகப் பெருமைபாராட்டாதபடிக்கு அப்படிச் சேப்தார். மேன்மைபாராட்டுக்கிறவன் கர்த்தரைக்குறித்தே மேன்மைபாராட்டத்தக்கதாக அவரே தேவனுல் நமக்கு ஞானமும், நீதியும், பரிசுத்தமும், மீட்புமானார்” (1 கோரி. 1: 29—31). ஆகவே, எல்லாப் பெருமையும் எல்லா மேன்மையும் நமக்குச் சிலுவையே. சிலர், பணத்தைச் சேர்த்து அதால் பெருமையடையப் பார்க்கின்றனர். இப்பிடியானவர்களுக்கு பிரசங்கி சொல்வதைக் கவனிப்போம்: “பணப்பிரியன் பணத்தனுல் திருப்தியடைவதில்லை; செல்லப் பிரியன் செல்லப்பெருக்கினுல் திருப்தியடைவதில்லை; இது வும் மாயையே” (பிரசங்கி 5: 10). இன்னும் பிரசங்கி, “ஜூசவரியமானது அதை உடையவர்களுக்கே கேடுண்டாகும் படி சேர்த்துவைக்கப்படுவதாம்” (பிர. 5: 13) எனக் கூறுகிறார். இவைகள் யாவும் மாயையும் சஞ்சலமுமென எண்ணுமற் சிலிப்போர், “மச்சங்கள் கொடியவலையில் அகப்படுவதுபோலவும், குருஷிகள் கண்ணியில் பிடிபடுவதுபோலவும்பொல்லாதகாலத்திலே சடிதியில் தங்களுக்கு நேரிடும் ஆபத்தில் அகப்படுவார்கள்” (பிரசங்கி 9: 12). சிரங்கைச் சொற்றியச்சொற்றிய உண்டாகும் இன்பம்போல் சிலனத்தின்பெருமை மனதுக்கு இன்பங்க்கருவது உண்மையே. ஜூயோ! சொற்றிந்துபின் உண்டாகும் வேதனிபோல் இஃது உடலையும் ஆக்துமாவையும் கருக்கி நாளாக்குநான் கெடுப்பதை நாம் அறிய நமது கண்கள் கிறக்கப்பட்டாலோ?

ஆகவே கடைசியாக, காரியத்தின் கடைத்தொகையைப் பார்ப்போமாக : “தேவதுக்குப் பயந்து, அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கிரான் ; எல்லா மனுஷர்மேலும் விழுக்க கடமை இதுவே” (பிரசங்க 12 : 13).

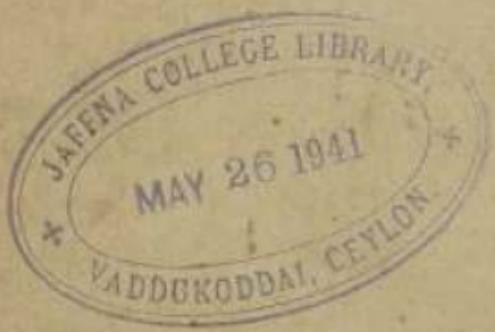
ஆமென். அல்லேஹுயா !

நேரிசைவண்பா

விட்டவீல கித்தரையின் வேஷமேலாம் இக்கணமே திட்டமுடன் அத்தனவர் தேற்றிவோர்—இட்டமுடன் நாடிகார் தேடிவந்த நாதன்கிறிஸ் தேசுபதம் தேடுவையேல் காப்பார் திடம்.

இப்பிரபஞ்சவேஷம்
முற்றிற்று

வெள்தப்பும் ஓட்டம்

2. சென்தப்பும் ஒட்டம்

“அவர்களை வெளியேகொண்டுபோய் சிட்டமின்பு, அவர் : உங்கிலின்தப்ப ஓடிப்போ, மின்னிட்டுப்பாராதே; இந்தச் சமயமில்லைக்கும் சில்லாதே ; நீ அழியாத படிக்கு மலைக்கு ஓடிப்போ” (ஆதி. 19 : 17.)

பழையற்பாட்டுச் சரித்திரங்களை, கிறிஸ்தவர்கள் நற்காலத்தில் அதிகமாய்ப் படிக்கவிரும்பவில்லை. அவைகளை ஆராய்ந்தறிபலேண்டுமென்னும் ஆவல் மிகவும் குறைந்து சிட்டதெண்டோ சொல்லவேண்டும். ஆயைங்களிலும் எனைய பிரசங்கமேடைகளிலும் புதியற்பாட்டுச் சரித்திரங்களையே சிறப்பாக ஆராய்ந்து விளக்கிக்கூறுகின்றனர். நாம் ஆழங்கு சிந்திக்குங்கால், பழையற்பாட்டின் நண்ணியிய இரகசியங்கள் புதியற்பாட்டின் பாகங்களில் ஆங்காங்கு கிறைவேறியிருப்பதையும், நிறைவேறிக்கொண்டுவருவதையும், இனி நிறைவேறுதற்காய் அத்திபாரம்போடப்பட்டிருப்பதையும் தெளிவுறக் காண்போம். பழையற்பாட்டை மறைக்கப்பட்ட புதியற்பாடு என்று கூறலாம்.

இப்படியாக, பல விசேஷங்கள் இரகசியங்கள் அமையப் பெற்ற ஒருவசனமே நாம் இப்போது சிந்திக்கவும் ஆராய்ந்தறியவும் அதாரமாகக்கொண்டிருப்பது. எல்லா இரகசியங்களையும் அறிந்தவரும், தமது கிருபையால் காலாகாலங்களிலே பங்குபங்காகவும் வகைவகையாகவும் தேவை இரகசியங்களை, ஒன்றுமறியாத பாவிகளான ஐங்களுக்கு வெளிப்படுத்தச் சித்தங்கொண்டு, அப்படியே செய்து, கடைசியாகத் தமது மட்டற்ற இரக்கத்தால், நம் திருக்குழாஜையும் ஈந்தருளிய கருணைக்கடலை இந்தகோத்திலே அஞ்சலித்து, அறிவில்லைத்தும்

துரோகிகளுமான எங்களுக்கு இவ்வசனத்தின் ஆழந்த தேவை இரக்கியங்களை வெளிப்படுத்தித் தேற்றியருள்வேண்டுமென்று பனியும் கீழ்ப்படிதலுமுள்ள உள்ளத்தோடும் ஜெப வாலுசையோடும் திருப்பாதக்கண்ணடை சேர்வோமாக. பரிசுத்தாசியானவர்தாமே எங்கள் ஒல்லிவாருவாது உள்ளங்களிலும் கிரியை செய்வாராக.

பரிசுத்த வேதாகமத்திலே முதற்பாகமான ஆகிபாக மத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கும் லோத்தின் சரித்திரத்தைப் பற்றியும் சோதோம்கொமோராகாட்டின் அழிவைப்பற்றியும் அறியாத கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கமாட்டர்கள்என்றே நம்புகின்றேன். (அழிந்த சோதோம்கொமோராவையும் உப்புத் தூண்ண லோத்தின்மனைவியையும் இன்றும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றதென்கிறார்கள் பலஸ்தினுவக்குப் போய்வருகிற வர்கள்.) பரிசுத்த வேதாகமத்தை வைத்திருப்போர் முதல் ஆசமயாசிய ஆகிபாகமத்தையாகுதல் வாசியாமல்ருக்கமாட்டார்கள் என்றென்றுகின்றேன். ஆகவே, பெரும்பாலும் யாவருக்கும் தெரிந்த இச்சரித்திரத்தையே திரும்பவும் ஒரு முறை ஆண்டவரின் கிருபைக்குள் அமர்ந்து ஆராப்போமாக.

சோதோம்கொமோராகாட்டின் பல்வேறு அக்கிரமங்களும், அநியாயங்களும், கிடீசுவுமாக விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், தகாத தூர் மாஸ் அசுத்த காமனிகாரக்களும் செய்து தேவகட்டளைகளுக்கமையாமல் தங்கள் மனம்போல் எல்லாப் பொல்லாங்கானவைகளையும் செய்துகொண்டுவந்தனர் என்று சரித்திருக் கூறும். அவர்களது அடங்காக கொடுமைகளால் ஏழைகளின்கூக்குருலும் அழுகையும் தேவசன்னிதியில் எட்டுண்போது, ஏழைகள்பேரில் சருணையுள்ளதேவன் அநியாயங்களையும் அக்கிரமச் செய்கைகளையும் முற்றுப்

வெறுத்தவராக, பயங்கரபாவங்களுக்குத் தகுந்த பரிசாரம் உண்டுபண்ணுவான் சித்தங்கொண்டார். அதற்கே கற்ப, தமது துதர்களை அனுப்பி ஏற்ற காரியத்தைச் செய்ததாகக் காண்கிறோம். அத்துதர், முதலாவதாக ஆபிரகாமைச் சங்கத்தாகப் படிக்கிறோம். ஆபிரகாமீயாடு சோதோம் கொமோராங்கட்டின் ஸிர்கேக்களைப்பற்றி அவர்கள் பேசினார்கள். அங்கே தேவனுக்குப்பயங்கு சென்போர் இல்லாதபடி யால் அங்காட்டி முற்றுப்புறிக்க தேவன் சித்தங்கொண்டுள்ளார் என்றும் தேவதூரகசியத்தை, முந்தின அத்தியா யக்கிற்குறியபடி, தேவனுக்குப்பயங்கு அவர்வழிகளில்கடக்க ஆபிரகாமுக்கு அத்தேவமனுவர் சொன்னார்கள். அப்பொழுது ஆபிரகாம், “துங்மார்க்கனேனுடே கிதமானையும் அழிப்பிரேர? பட்ட நாக்குக்குள்ளே ஒருவேளை ஐப்பது நிதிமான்கள் இருப்பார்கள்?..... துங்மார்க்கனேற்றேட நிதிமானையும் சங்கரியது உமக்குத் தாரமாயிருப்பதாக; நிதிமானையும் துங்மார்க்களையும் சமமாய் கடப்பிப்பது உமக்குத் தாரமாயிருப்பதாக; சர்வலோக நியாயாதிபதி கிதிசெய்யா கிருப்பாரோ?” என்றான் (ஆகி. 18: 23, 24, 25.) அதற்குக் காந்தர், “நான் சோதோமில் ஐப்பது நிதிமான்களைக் கண்டால் அவர்கள் நிமித்தம் அந்தங்கலம் பூருஷதாம் இரட்சிப்பேன்” என்றார். பின்றும் ஆபிரகாம், “நாற்பக்கதாந்துபேர் இருந்தாலோ” எனக்கேட்க, அதற்கும் ‘அழிப்பதன்லை’ என்றார். இப்படி, முறையே, ஆபிரகாம் ஐந்து ஐந்து மீதம் குறையக்கேட்டு, ஈற்றில் “பத்துநீதிமான்கள் அங்கே இருந்தாலோ?” என்றனன். அதற்கும் அவர், “பத்துநீதிமான்கள் நிமித்தமும் அதை அழிப்பதில்லை” என்றார் (ஆகி. 18: 28—33.) கடைசியாக, பத்துநீதிமான்களாவது இருப்பார்களோன்று ஆபிரகாம் எண்ணி அக்குடன் தனது கேள்வியை

நிறுத்தினன். இன்றேல் இன்னும் குறைத்துக்கொட்டு அங்காட்டுக்காகப் பரிந்துபேசியிருப்பான். ஆனால் அங்கே பத்து நீதிமாறுமில்லை; ஐந்துநீதிமாறுமில்லை. இதை ஆபிரகாம் அற்பவிச்சீலி, ஒரேயொரு நீதிமாற்கான் இருந்தான். அவன் வேதது. ஆபிரகாமின் வேண்டுகோன் எப்படியோ அப்படியே, ‘ஏனு நீதிமாறும் அழிவுகில்லை’ என்றும் தேவ நீதிப்பிரமாணப்படி, சௌதோமில்லான் நீதிமாறுன் லோத் தூத், கர்த்தர் இரட்சித்தழுறையைப் பின்னாற்காண்போம்.

இங்கனம், ஆகிகாலங்களாடக்கமாக தேவனேலுடு ‘இப்பரிந்துபேசதலும்’ கடந்துகொண்டுதான் வங்கருக்கின்றது. கோவா, அக்காலத்துச் சனங்கள் அழிவிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, தேவனது தீர்மானத்தை சனங்களுக்கரிசித்தும் தேவனேலுடு வேண்டுதல்செய்தும் வங்கான். அவர்களோ சற்றும் உணரவில்லை. பார்வோனுக்குண்டான வாததகளிலிருந்து விடுகலைபெற தேவனேலுடு பரிந்துபேசவேண்டுமென மோசேயை அவன் வேண்டினன், அவ்வாறு மோசே பரிந்துபேச, வாததகள் அடங்கின என்றும், பின் பார்வோன்மனங் கடிளப்பட ஈற்றில் அழிவைக் கண்டதைந்தான் என்றும் வாசிக்கிறோம். பலவேளைகளிலே தேவகட்டினைகளை மீறின இஸ்ரவேலருக்காகவும் மோசே ஆண்டவரோடு மிகவும் நெருங்கிப் பரிந்துபேசினதாகப் படிக்கிறோம் (யாத். 32 : 10—14). ஏருமுறை கன்றுக்குட்டியை உண்டுபண்ணி வணங்கி மகாபயக்கர பாவங்களிலீடுபட்ட இஸ்ரவேல்சனங்களை அழிக்க தேவன் சித்தங்கொண்டபோது “தேவரீர் அவர்கள்பாவத்தை மன்னித்தருநூலிரானால் மன்னித்தருநூம், இல்லாவிட்டால் சீர் எழுகின உம்முடைய புன்தகச்நிறுந்து என்பேரைக் கிறக்கிப்போடும்” (யாத். 32 : 32, 33) என மோசே பரிந்துபேசி, தன்னிடையே தன்

நிக்ருமாற ஆண்டவரைச் சோக்கிறோன். நினிவேக்காக, ‘போனதிர்க்கதரிசி’ பரிந்துபெசினுன் என்றும், பஞ்சம் உண் ரண் காலங்களிலும், மழையில்லாதகாலங்களிலும், கொள்ளோ கோப வந்துற்ற காலங்களிலும் அவ்வக்காலங்களிலிருந்த தேவ பிள்ளைகள், சனங்களுக்காகப் பரிந்துபெசி தேவனைகு வாதாடி னகாகவும் வேதாசமத்தில் காம் படிக்கிறோம். அவ்வண்ண ஸைமே, இக்கண்டசிக்காலத்திலும் எங்களுக்காக—நாம்டிரட் சிக்கப்படுதற்காக—வருந்தண்டனையிலிருந்து தப்பிப்பிழைப் பதற்காக கிறிஸ்துஇயேசு இன்றும் பரிந்துபேசி வருவதை நாம் உணராயலிருக்கிறோமே? “அடையாளங்களி னலும், அற்புதங்களினலும், பலவிதபலத்தசேய்கைகளினலும், தம்முடைய சிந்தத்தின்படி பகிர்ந்துகோடுத்த பரிசுத்த ஆவியின் வரங்களினலும், தேவன்தாமே சாட்சிகோடுத்ததுமாயிருக்கிற இவ்வளவு பேரிதான் இரட்சிப்பைக்குறித்து நாம் கவலையற் றிருப்போமானால் தண்டனைக்கு எப்படித் தப்பித்துக்கோள்ள வோம்?” (எபிரே. 2 : 4). ஆகவே, கிறிஸ்துஇபேசுவோடு சகலமும் பூட்டுற்றபடியால், இனி பரிந்துபேசி எங்களை இரட்சிக்கக்கூடியதாக வேறு ஒருவரும் இல்லை என்பதை உணருவோமாக. கிற்க,

இவ்வாறுக ஆபிரகாஸமச்சந்தித்த தேவதார் இருவர், “சாயங்காலத்திலே சோதோமுக்கு வந்தார்கள்” (ஆகி. 19:1.) அவர்கள் தூரத்திலே வருவதை வோத்து வாசனிலிருந்து கொண்டே கண்டான். உடனே எதிர்கொண்டோடி, அவர்களைச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்தான். சாஷ்டாங்கமானபடியால், இராத்தங்கிப் போகலாமன அவர்களை தன்மீட்டுக்கு அறைத்தான். அவர்களை, “அப்படியல்ல, வீதியிலே இராத்தக்குவோம்” எனக்கூறி மறுக்கந்தனர். வேத்து, கிருமபவும் பண்முறை வருக்கி துழைத்தபடியால் அவர்கள் அதற்

கிசைக்கு: லோத்துக்கிளிடேகினர். அக்திகளாய் வந்தவர்களுக்குச் செப்படுவன்றிய உபரசரணைகள் யாவும் ஒழுக்காய்ச் செப்பட்டன. இஃது இப்படிகடக்க, சில நிமிடங்களுக்குள் சோதோம்பட்டனத்து மரித்ராகிப் வாஸிப்ரமதல் கிழவர்மட்டுமுள்ள ஜனங்கள் மாவறும் நானுகிசைகளிலிருந்தும் வந்து வீட்டை சுகும்துகொண்டு லோத்துக்குப்படிடி, “இந்த இராத்திரி உன்னிடத்தில்வந்த மனுவர் என்கே? அவர்களை ஏடனே வெளியேவிடு” எனக் கழறினார்கள். லோத்து அவர்களிடம் மிகவும் பணி லோடு, “இவர்களுக்கு துண்பம் ஜன்றுவு, செப்படுவேண்டா” என இரந்தும் அவர்கள் உக்கிரவேசத்தோடு லோத்தின்விட்டை அனுகி கதவை உடைக்கவும் இன்னும் பல அக்கிரமங்கள் செப்படுவும் ஆயத்தப்பட்டனர்.

இப்படியான நிலைமையைக்கண்ட தேவமணிதர் இருவரும் லோத்தை இழுக்கு வீட்டினுள்ளேவிட்டு அந்தப் பொல் ராத ஜனத்திரானாக்கு குருட்டாட்டம்பிடிக்கச் செய்தனர். அதன்பின் லோத்தின்விட்டைத்துக்கும்து அதைத் தகர்த்த தெறிய பிரபாசப்பட்டும் வீடுதெரியாமல் தெருவழியாய் அலைத்தார்கள். இப்படி லோத்தின்விட்டைக் கண்டுபிடிக்க அவர்களால் முடியாமற்போய்விட்டது என்பது வேதசரித்திரம்.

அதன்பின் அந்த தேவமனுவர், தேவனுக்குப்பயந்து சிவித்த லோத்தைகோக்கி: “பட்டனத்துக்கு வரும் தன் டனையில் நீ அழியாதபடிக்கு எழுங்கு உன்மளையையும் இங்கே இருக்கிற உங்குமாரத்திக்கிளையும் அழைத்துக்கொண்டு உன் ஜீவன்தப்ப ஒடிப்போ” என்றார்கள். “உன் ஜீவன் தப்ப ஒடிப்போ” எனக்கொன்னவர்கள், லோத்தைப்பார்த்து, “இவ்விடத்தில் இன்னும் உங்கு யார் இருக்கிறார்கள்?”

என்ற கால்வி கீட்டின்னர், உனக்கு மருமகனுவது, குமார ராவது, குமாரத்தினாவது பட்டணத்தில் உனக்குரிய எவர் களாவது இருக்கால் அவர்களையும் இந்த ஸ்கலத்திலிருந்து அழறுத்துக்கொண்டுபோ” எனவும் சோன்னார்கள். இப்படி அவர்கள் கூறியமை, தேவனின் எல்லையிலை அன்பைக் காட்டிவதாகவே இருக்கின்றது. தேவனுக்குப்பயந்து அவர் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படித்துசிலிக்கும் நேவாபின்னைகளின் பேரால் அவர்கள் இந்ததார்சனத்தாரையுங்கூட இரட்சிக்க தேவன் ஆயத்தழுள்ளவராக இருப்பதை நாம் இங்கே காண் கிறோம்.

1. பிறரையுங்கூட்டும் ஊழியம்

பரிசுத்தசினியஞ்செய்வோர் மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய பெற்றூர், உற்றூர், உறங்கினர் மற்றும் யாவரும் இரட்சிக்கப் பட வேண்டுமென்பதே தேவசித்தம். இதற்கெற்றபடி யாகவே லோத்தைப்பார்த்து, “இன்னும் இங்கே உணக்கு யார்இருக்கிறார்கள்?” எனக்கேட்கப்பட்டது. தேவகட்டளைக்குக் கீழ்ப்படித்து சீவன்தப்பி நூட்வெண்டியவேரத்தில் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில்சொல்லவேண்டியவனுக்கிறுன் லோத்து. இதிலிருந்து தனிமையாய் ஒருவன் ஒடுவது தேவசித்தமல்ல எனக் காணகிறேனேயே அவன் நடத்துரம்பிக்குமுன் அவனைச்சேர்க்கவர்கள் யாராயினும் வீரவாசத்தோடு அழிவிலிருக்குது தப்பிடுடையவர்கள் உண்டா எனப்பார்த்து, அப்படியுண்டேல் அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு நூட்வெண்டு மென்பதுதான் கேவசித்தம். இதற்கு பெரியதேவனுமியத்தைப்பே குறிக்கும்.

“ஆந்மா ஒன்றும் ரட்சிக்காமல்
வெட்கத்தோடே ஆண்டவா
வொறங் கைப் பூக உர்மைக்
கண்டு கொள்ளல் ஆத்யா?

இப்படியாக, லோத்து சிவன்தப்ப ஒடவேண்டிய அந்த நிமிஷத்திலே ஹர்பெரியணமியத்தை கேவன் அவனுக்கு ஒப்படைத்தார். இந்தக்காலத்திலும் இந்தக்கேள்வி ஒவ்வொரு குறிஸ்தவளைப்பார்த்தும் சபைகளைப்பார்த்தும் கேட்கப்படுகிறது. சோதோம்கோமோராகாடு கொடுமைகளாலும் பலனித அநிபாயங்களாலும் நிறைந்திருந்தபோதிலும் அதிலிருந்து தப்பிலடக்கடிய வேறு ஒருவனுவது உண்டா எனக் கருணைக் கடல் லோத்தைப்பார்த்துக் கேட்கிறூர். லோத்தை அன்ற கேட்டுவிட்டதோடு இந்தக்கேள்வி நின்றுவிட்டதோ? இல்லை. இக்காலத்திலும் சிவன்தப்பிப்பிறைக்க வாஞ்சித்து, ஒடமன முன்னவர்களாப் பெனிப்பாடும் ஒவ்வொரு குறிஸ்தவ சகோதர சகோதரிகளையும்பார்த்து, “இன்னும் உனக்கு இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்?” என ஆண்டவர் இந்தக் கேள்வியையே கேட்கிறூர். மற்றவர்களையும் கட்டிக்கொண்டு ஜடி சிவன் தப்ப வேண்டுமென ஆண்டவர் எங்களை நம்பி ஒப்படைத்த இந்த மேலான வழிபத்தைச் செப்துவாருகிறோமா? அல்லது தனிமையாக ஒடுக்கிறோமா? பலர், தாங்கள்மட்டும் எப்படியாவது ஒடித்தப்பவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு தற்காலத்திலிருக்கின்றனர். மற்றவர்கள் எப்படியும்போகட்டும் என்றனன்னம்போலும்? ஏனையார்க்கப் பக்கிமான்கள் பலர், காடுகளுக்குச்சிசன்று கெடிக்குட்புகுந்து ஓயாமல் கடுங்கதபம்புரிந்து, தங்கள்சிவன்மட்டும்தப்ப வகைபார்க்கின்றனர். பட்டணக்களில் தீங்குகள் பலவிவர்த்தம், ஐங்கங்குதி அதிக மூன்றும், இன்னும் இவைபோன்ற இடையுறுதுகள் பல என்றும், ஓம்பொறிகள் நிலையாய் நின்றுவல்லது சிவன் முக்கிக்கு வழிஏற்படாதென்றும், அரவமற்றிருக்கால் மட்டுமே தனது சிவன்தப்பிப் பிழைக்கலாமென்றும் நினைத்து, பல பக்கிமான்கள் பெற்றூர், உற்றூர், உறவினர், மற்றும்

யாவரையும் விட்டகள்ற காடுகளுக்கேக் முன்னே கூறியபடி தபஞ்செய்ய விரும்புகின்றனர். ஆனால் ஆண்டவர் இங்கே விரும்புவது அதையல்ல எனப்பார்க்கிறோம். “உன் மரு மகனுவது, உன் குமாரரவது, உன் குமாரத்திகளாவது, பட்டணத்தில் உனக்குரிய எவர்களாவது இருந்தால், அவர் களையும் இந்த ஸ்தலத்திலிருந்து வெளியே அழைத்துக் கொண்டு போ” (ஆதி. 19 : 12) என்கிறார். ஆகவே, ஒருவர் இருவரல்ல, யாவரும் சீவன்தப்ப ஒட்டவேண்டுமென்பதே தேவசித்தம் எனத் தீகளிலுறந்தான்கின்றோம்.

இவ்வாறு, மற்றவர்களும் இரட்சிப்படைதற்கான ஈழி யஞ்செய்ய ‘இன்னும் வசதிகள்வரவில்லை’ எனப் பலர்களால்வதுண்டு. அவ்விதங்காறுவது தசுந்த பதிலாக எண்ணலாமோ? அம், நம் சீவியகாட்டகளில் பல்தோடு பல அலுவல்களில் ஈடுபடுகிறோமல்லவா? எங்கள் தொழில்னிலையாகவும், கியாபார விலையாகவும், சல்லிசிலைபமாகவும், உத்திபோகவிலையாகவும், இன்னும் இவைபோன்ற பலதுறைகளில் நாம் ஈடுபட்டவர்களாகவும் ஈடுபடவேண்டியவர்களாகவுமே இருக்கிறோம். அவ்வாறுயின், அப்படி ஈடுபடும்வேலொகளில் பலரைச் சந்திப்போமல்லவா? அவர்களோடு இம்மகிணையின் இரட்சிப்பைக் குறித்து எப்போதாவது பேசினோமா? அப்படி காம் செய்யாது விட்டோயாவினும்—விட்டோமாவினும், அஃது பெருங்குற்றமாகவே ஆண்டவர் கருதுவார். வழநுகள், தயநுறவேர், கோய்வாய்ப்பட்டோர், அனுநைதகள், சஞ்சஸ்முறுவேர் இன்னோன்ன பலரை நாம் சந்திக்கிறோம். இவர்களுக்கு இந்த இரட்சிப்பின் இரகசியத்தை எம் எல்லாவளை முன்மாதிரியாலும் கூறுவிடில், அவர்களுக்கு காம் பெருந்திங்கு செய்யும் சண்டரளாகவார் துரோகிகளாகவுமே தேவசன்னிதியில் எண்ணப்படுவோம் என்பதற்கையமில்லை. ‘இன்னும்

உனக்கு இங்கே யார் இருக்கிறார்கள்? எனக்கேட்ட அண்டவர் எங்களைத் தப்பனிடர். ஆகவே, இன்றே அவரது திருஞழியத்தைத் தொடங்குவோமாக.

தேவகப்பளைக்குக் கீழ்ப்படிந்த லோத்து, உடன்தான் என “தன் குமாரத்திகளை விவாகம்பண்ணப்போகிற தன் மருமக்கள்மாரோடே பேசி: நீங்கள் எழுங்க இந்த ஸ்தலத்தை கிட்டுப் புறப்படுக்கள்; கர்த்தர் இந்தப் பட்டனத்தை அழிக்கப்போகிறீர்” (ஆத. 19: 14) என்றுன். வாஸிபர்களான அவன் மருமக்களை அவன்ஹீசால்லை மகிக்களில்லை. இது ஒருவித பரிகாசமாகவே அவர்கள் கினைத்துக்கொண்டார்கள். அவ்வாஸிபர் நினைத்த பரிகாசம் சற்றுகோத்துக்குள் அழிவாய் முடிந்ததை நாம் அறிவோம். இவ்வாரூச, இந்தக்காலத்திலும், இரிவாக்கூடிய அழிவினின்றும் தப்பிப் பிழைக்கும்படிக்கான சூவிசேஷம் பல இடங்களிலும் கூறி அறிவிக்கப்படுகின்றது. வாஸிபர்மத்தியிலே இச்சுவிசேஷ சுத்தம் தற்காலத்தில் பெலனுப்த் தொணிக்கின்றது. எங்கள் ஆண்டவரும் இரட்சகருமான கிறிஸ்துபெருமான், வல்லமை பொருந்தினவராய் சுலதாதரோடும், பரிகத்தவான்களோடும் திரும்பவும் வரக்கூடியகாலம் கொநுங்கிட்டதென்றும், அதற்குரிய வாக்குக்கத்தங்கள் யாவும் கிறைவேறிக்கொண்டு வருகின்றன என்றும் சொல்லும்போது தற்காலத்தில் பலவாஸிபர் பரிகாசமாய் எண்ணுகின்றனர். லோத்தின்காலத்தில் மாத்திரமல்ல, கர்த்தாகிய இபேசக்கிறிஸ்துவின் சிறுவளைச் சுவைசேஷம் பல வாஸிபர்க்கட்டும், வாஸிபள்ளிக்கட்டும், பைத்தியமாறும் பல கல்விமான்சனாக்கும் பட்டதாரிகட்டும் இடற்காடும் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. இன்றும், சில கல்வி மான்களும், சாஸ்திரிகள் எனப் பெரும்பகுதிகளின்டிருப்போரும், இச்சத்திய சுவைசேஷத்தைச் சுற்றும் மகியாமல் தங்கள்.

கல்விப்ரிவையும் சாஸ்கிராய்ச்சியையும் பெருமையாப் எண்ணி, பலனிக் கியாக்கிபானங்களும் தர்க்களிலையங்களும் கிளப்பி, அளிச்வாசங்கொண்டு துணிகரமாய்ப் பரிகாசஞ் செய்கின்றனர். அப்படியானவர்களுக்கு சோதோம் கொமோரா நாட்டின் திஹர் அழிவும் நோவாலின்காலத்துக் கலப்பிரளவு சங்காரமும் எச்சரிப்பாக இருக்கக் கூடும்!

2. ஆபத்தை அறிவித்தல்

அன்று நோவா, வரக்கூடிய அழிவைப்பற்றி வொராக் கியமரா, சந்திசந்திகளாய்த் தெருத்தெருவாய், மீன்ஜைகள் மத்தியிலும், வாஸிப் ஸ்திரிபுருஷர்மத்தியிலும், வயோகிபர் மத்தியிலும், பணக்காரர்மத்தியிலும், அறிவுஷயோர் மத்தியிலும் உயர்குலக்கோரர்மத்தியிலும், இன்னும் பல வகைப்பட்ட சனத்திரள் மத்தியிலும் நாற்றிருபது வருடங்களாய் எச்சரித்துவந்தான். கிடைவனுண நோவா சொன்னதையாவரும் பரிகாசமாகவும் வினையாட்டாகவுமே எண்ணினர். ஆனால் நடந்ததென்ன? முகலாவது ஒரு மழைபெப்தபோது, “இந்கமழை காணுது; இன்னும் தொடர்ந்து இரண்டொரு மழைக்கடப் பெய்தாற்றான் சிலங்கள் உழையும், விதைக்கவும், மரஞ்சிசுடிகொடிகள் நடவும் முடியுமென்றும் குளங்குட்டைகளில் நீர்தேங்க சிரம்பிக்கிறும்” என்றும் எண்ணியிருப்பார். மீண்ணும், அவர்கள் விருப்பப்படி இரண்டிழுன் ரூமழை கூடப் பெய்தபோது, “இவ்வருடம் வினைச்சல் கண்ணுப்பிருக்குமென்றும்” எண்ணி மகிழ்ச்சிகொண்டிருப்பார். ஆனின், மழை அம்மட்டோடோடே கிற்கணில்லை. இன்னும் தொடர்க்குப்பிப்பவே “இதென்னசனியன்; பெய்தால் ஓரேமூச்சுப்ப் பெய்து விதிகிறது, இல்லையானால் கொஞ்சமும் பெய்கிறதில்லை” என்காம் இக்காலங்காரர்ல் கூறிக்கொள்ளும்வண்ணமாகத்தான்.

அக்காலத்தில் அவர்களும் சோல்லெயிருப்பார்கள். இரண் டோருமலை என்னும்கணக்குமிஞ்சி, நாட்கணக்காக கிழுமைக் கணக்காக மழைப்பது, வாய்க்கால்கள், ஆறுகள் யாஹும் திரம்பி கரைபுரண்டோடி உடைப்புகள்எடுத்து, வயல்களின் பமிர்களையும் காப்பிஞ்சுத்தோட்டங்களையும் அழித்திருக்கும். அப்போது மனக்களாங்கு, திட்டவும் சபிக்கவும் தொடங்கி யிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயமே. மின் தும்மழை, தோடர்க்கு நாற்பதுநாள்வளரயும் பெய்து சமுத்திரப்போல் பெருகிவரத் தோடங்கினபோதுதான் செவ்வதப்ப அங்குமிஞ்சும் ஒட்டதும் பித்தனர். மேல்வீடுகளைக்கட்டி உல்லாசமாய் சீவித்தவர்கள், தங்களுக்கு ஆபத்தில்லையெனக்கருதி மேற்றட்டில் ஏற்றியிருப்பார்கள். மற்றும்பஸர், மேல்வீடில்லாதபடியால் மேடான இடங்களுக்கு ஒடியிருப்பர். இனி மேல்வீடிடும் மேடான ஸ்தலங்களிலும் ஓடிப் பயன்என்னை? மேல்வீடுகள் கீழ் வீடுகளாயின; நிதித்தோர் நித்தியங்கைக்கருட் அரவேசித்தனர். ஈற்றில், “ஜலம் பூமியின்மேல் மிகவும் அதிகமாய்ப் பெருகின்கினுல், வானத்தின்கீழ் எங்குமுள்ள உயர்ந்த மலைக் களால்லாம் மூடப்பட்டன. மூடப்பட்ட அதி உயரமான மலைகளுக்குமேல் பக்னைக்குமுழு உயரத்திற்குமேல் ஜலம் பெருகிறது” (ஆகி. 7: 19, 20.) தப்பித்துக்கொள்ள வேறு வழியில்லாமல் யாவும் அழிந்தொழிந்தன.

தேவதுக்குப்பயந்த அவர் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப் படிந்த நேரவாவையும் அவன் குடும்பத்தையும் அந்தப் பயங்கர அழிவினின்றும் தேவன் மீட்டிடிரட்சித்தார் எனப் படிக் கிடேறும்.

இப்படியே, ‘வரப்போகும் அழிவினின்றும் தப்பி ஒடிங்கள்’ என உலகமெங்கும் எல்லா சாக்கினருக்கும் எல்லா பானைக்காரருக்கும் இக்காலத்தில் சுவிசீசுதமாய்

அறிவிக்கப்படுகின்றது. பல சியாயதோரளைகளும் காட்டுகளுக்கொல்லி பரிகாசம்போல் கிளைத்து, நாட்களைக் கடத்துவோர், என்றென்றும் இவ்வாறு சிவிக்கலாமென்றும் என்னமோ? அப்ரத்யாயின், “நோவாவின்காலத்தில் எப்படிநடந்ததோ அப்படியே மனுக்குமாரன் வருங்காலத்திலும் கடக்கும்” (மத. 24: 37—30). நோவாவின்காலத்தில், சாதாரணானங்கள் மாத்திரமல்ல, நோவாவின் பேழையைச் செப்த தச்சரும் அழிந்தபோன்றுகளே! அவ்வாருயின், இக்காலத்தில் சுமிசௌத்தோடு கொருங்கிய சம்பந்தமுள்ள ஊழியர்களும் கறிஸ்தவர்களுக்கூட எவ்வளவு எச்சரிக்கையாகவும் விழிப்பாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதை பேழை செப்த தச்சரும் அழிந்தமை நமக்கு நன்றாகட்டுகின்றது ஆல்லவா?

ஆகவே, எங்கள் இரட்சகரின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்நோக்கி, அவரது மகிழ்ச்சியின் பிரசன்னமாகுதலில் பிரவேசிக்க, எல்லாவித உலகநியாயதோரளைகளையும் கிட்டவர்களாய் சுவிசௌத் சத்திபங்களுக்கு செவிகொடுப்போமாக.

லோத்து, தன் மருமக்களான வரலீபரைப்பார்த்து அழிவினின்றும் தப்பியோடச்சொல்லியும் அவர்கள் அவன்சொல் ஹுக்கு இணக்கவில்லை எனக் கண்ட தேவமனுஷர், தேவ ஹுக்குப்பயந்து அவர்கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்த லோத கைப்பார்த்து, “பட்டணத்துக்குவரும் தண்டனையில் நி அழியாதபடிக்கு ஏழுஞ்சு உன் மனையையும், இங்கே இருக்கிற உன் குமாரத்திகளையும் அழைத்துக்கொண்டு உன்சிவன்தப்ப ஓடியோ” என்றனர். தேவஹுக்குப் பயக்தவனுவினும் அவர்கள் சொன்னபடி உடனேடு லோத்து ஆயத்தமில் வாமல் இன்றும் தாமதிக்கிறதாகக் காண்கிறோம். அப்படி தாமதிப்பதைக்கண்ட தேவமனுஷர், அவன் கையையும்

அவன் மனைவின்னையையும், இரு குமாரத்திகளின் கையையும் பிடித்து வெளியே கொண்டுபோய்விட்டு திரும்பவும் ஒடச்சொன்னார்கள். ஆ! தேவன் தம்முடைய அங்பானவர் கட்டு இரண்கும் அன்பு எவ்வளவு ஆழமானது! அதன் பின் னாரே ஜடத்தொடக்குகிறார்கள். இது நிர்க,

3. தாமதம்பண்ணல்

எங்களுக்கு எதிராய்வாரும் நித்தியகரக ஆபத்திலிருந்து ‘தப்பிதூங்கள், ஒடிங்கள்’ என்னும் எச்சரிப்பின்சத்தம் அடிக்கடி கேட்டும் லோத்து தாமதித்தவண்ணமாக நாமும் தாமதிக்கிறோமல்லவா? லோத்துக்கு ஒட விருப்பந்தான். ஆபத்திலே அழிவுவரப்படாதே என்ற எண்ணமும் அவ ஹக்குண்டு. ஆனால் அவன் தாமதித்தற்கு காரணமென்ன? சோதோம்கொமோராகாட்டில், அவன் சம்பாத்தித் த ஆடுமாடு களைப்பற்றியதும் ஏராளமான ஆஸ்கிசம்பாத்தியக்களைப்பற்றியதுமான எண்ணம் அவனை சற்று தாமதிக்கப்பண்ணிற்று போவும்? முன்னே சோதோம்கொமோராகாட்டின் செழிப் பையும் வனப்பையுங்கண்டு ஆசைப்பட்டே அவன் அங்காட டைந்தான். ‘இப்போது இவைகளை விட்டுவிட்டு ஒடுவது எப்படி?’ என்னும் எண்ணம் அவனை அதிகமாய் தாமதிக்கச் செய்கிறுக்கும் என்பதற்கு ஒழியுமின்று. ‘இருவழிச் சங்கி யில் கட்டப்பட்ட கழுதைபோல்’ அங்குமிங்கும் அலைபடுகிற இரண்டுக்கெட்ட ஓர் கிளைமையவ்வளவா இல்லை?

முன்னேகூறியபடி. ‘அழிவுக்குள்ளாகாமல், தப்பி ஒடுங்கள், ஒடுங்கள்’ என்னும் எச்சரிப்பின்சத்தம், பலவழியாக ஆஸ்டவர் தொனிக்கச்செய்துகொண்டே வருகிறார். நாங்களோ, ‘இன்னும் நாட்கள் இருக்கின்றன’ எனத் தவணைகளைப்போடுகிறோம். இதற்கு கிபாபுமென்ன? உலகபாசம்

என்களைக் கவர்ந்துவிட்டதன்றே? கி. பி. ராண்காம் நூற்றுண்டிலிருந்த பெயர்பெற்ற பரிசுத்தவானுகிய அகஸ்தின் என்பவர், தம் வாலிபலவதிலே தேவனைநோக்கி, “ஆண்டவரே என்றைக் குணப்படுத்தும்; ஆனால் இப்போ குணப்படுத்த வேண்டாம். இப்போ குணப்பட்டால் மாம்சிழிச்னசகளை நிறைவேற்ற முடியாமற்போய்விடுமானதால், சிலவருடங் களின்பின் குணப்படுத்தும்” என்று செயித்ததாக அவரே அறிக்கை பிடிடிருக்கின்றார். மண்ணுசை, பெண்ணுசை, பொன்னுசைகளாலும், இன்னும், இவைகளின் பிரிவுகள் பல வானும் நாம் இழுக்கப்பட்டு தாமதிக்கின்றோம். அத்தோடு மேற்குநிக்கலைகளால் மயங்கி, வருங்கோபக்துக்குத் தப்பி ஒடு பாதைதெரியாமலும் தனிக்கின்றோம். மெய்யாகவே எங்கள் ஆண்டவரும் இரட்சகருமான கிறிஸ்தேசுவரின் இரண்டாம்வருகை மிகச் சமீபமென தற்போது உலகத்தில் நடந்தேறும் ஒவ்வொருகாரியங்களும், யுத்தநடபடிக்கைகளும், பூமியதிர்ச்சிகளும், பஞ்சமும், கொள்ளைநோயும், இராச்சியத் துச்சு இராச்சியம் சனத்துக்குச்சனம் உள்ள பகைகளும் விரோதங்களும் நம்மை எச்சரிக்கைசெய்கின்றன அல்லவா? இப்படி எல்லா எச்சரிப்பின் சந்தங்கள் கேட்டும் இன்னும் தாமதிக்கின்றோமே?

4. கையைப்பிடித்தி முத்து வெளியேகொண்டுவரல்

இன்னும் லோத்து ஓடாததைக்கண்ட தேவதூதர், அவன்மேல்வைத்த மட்டற்ற இரக்கத்தால், அவன்கையைப் பிடித்து வெளியேகொண்டுவந்துவிட்டு ஓடச்சொன்னமை நாம் கவனிக்கப்படத்தக்கதோன்றே! அன்பானசோதாரா! ஆண்டவர் உண்ணோயும் இவ்வாறு பலதடவைகளில் கையைப்

பிடித்திமுத்து வெளியே கொண்டுவந்துவிட்டிருப்பாரோ? நீ இதற்கு முன்னமே அழியவேண்டியதே தேவநீதி. ஆனாலோ உண்மேல்வைத்த இரக்கத்திற்குள்ளே இன்னும் நீ சீவனேறி இருக்கின்றூய்! இதைவாசித்துபின்னுவது சிலன்தப்ப ஓடிவாயென்ற எண்ணத்தோடு ஒருவெளை ஆண்டவர் உண்ணை காவல் புரிந்து வருகிறாக்கும்? இப்போதே இதைச் சிக்திக்க மாட்டாயா? எந்தகீலையோ ஆபத்துகள் உண்ணைச் சூழ்ந்திருக்குமே? பலவேளைகளில் ஷியாகுகளால் வருந்தியிருப்பாயே? கொடிய மரணத்துக்கார வல்லிருள் உண்ணைச் சூழ்ந்திருக்குமே? இவைகளிலிருந்துகல்லாம் ஆண்டவர் உன்கரத்தைப்பிடித்து வெளியே கொண்டுவந்து காப்பாற்றி னுரோ? அந்த அன்றின்கடல் இப்போதும் உண்ணைப்பார்த்து, “மகனே! ஒட ஆயத்தமா?” எலுங்கேள்வியையே கேட்கிறூர். சகோதரா! என்னபதில் சொல்லப்போகின்றூய்? ‘எனக்கு அதிகாரான காணிபூமிஇருக்கிறபடியால், நான் இவைகளைவிட்டு எப்படி ஒடுவேன்?’ எனச் சொல்வாயோ? இல்லையேல், ‘பணத்தைச் சேர்த்துவைத்துவிட்டேன், ஆனபடியால் ஒடமாட்டேன்’ எனக் கூறவாயோ? இல்லையேல், ‘ஓர் பெண்ணைக்கொண்டேன், ஆகவே, இப்போ ஒடமாட்டேன்’ என்பாயோ? அதுவுமின்றேல், ‘நான் உயர்க்குலத்தைச் சேர்ந்தவன்’ என்பாயோ? பின்னை, என்னசொல்லித் தப்பப்பார்க்கிறூய்?

இவ்வாறு போக்குச்சொன்னவர்களைக்குறித்து இரட்சகர், “யாதொருவன் என்னிடத்தில்வந்து, தன் தகப்பபையும் தாயையும், மனையையும், பிள்ளைகளையும், சகோதரரையும், சகோதரிகளையும், தன் ஜீவணையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்கு சீலஞ்சியிருக்கமாட்டான்” (ஹக. 14: 26) என்ற கூறுகிறோ? ஆகவே, அழியறும் யானவையும்விட்டு இப்போதே

சிவந்தப்ப ஒடுவோமாக. ஒடத் தாமதித்த லோத்தை அன் பால் பிழித்து இழுத்த அன்னின்கரமே நம்மையும் இழுத்து விடுவதாக.

5. சம்பூமியில் நில்லாதே!

லோத்தைத்தப்பர்த்து ஆண்டவர், ‘உன் சிவந்தப்ப ஓடிப்போ’ என்று சொன்னதேரடல்லாது, ‘இந்தச் சம்பூமி யில் எங்கும் நில்லாதே’ என்றும் ஏச்சரித்தார். இஃது ஓர் வல்லமையான கட்டளையே. நில்லாதே, ஒடி என்பதுவே தேவகட்டளை. ஒடும்போது எதிரே காணப்படும் “இந்தச் சம்பூமியில் எங்கும் நில்லாதே” எனக் ஆண்டவர் கண்டிப் பாய் ஏச்சரித்தகுன் கோக்கமென்ன? சற்றுத்தூரம் ஓடிய இன் லோத்து கண்பபடைந்து அந்தச் சம்பூமியைக் கண்ட வட்டனே ‘கனையாறிப்போகலாம்’ என்னும் எண்ணாததோடு அங்கே நின்றுவிடுவானுபின், சிவந்தப்பவே மாட்டான் என்பதினுலேயே என்க. இந்தச் சம்பூமி உமிர்தப்பிப் பிழைக்கக்கூடிய இடமால்ல என் ஆண்டவர் அறிக்கீத இக் கட்டளையை அவறுக்குக் கொடுக்கிறார். அவ்வாறு லோத்து ஓடி ஓடி, களைப்படைய, எதிரே இளைப்பாறக்கூடிய நல்ல சம்பூமியைக் காண்கிறான். லோத்து சிவந்தப்பவேண்டு மானால் இந்தச் சம்பூமியையுக்காண்டி இன்னும் ஒடவேண்டும். இவ்வாறுகத்தான் ஆண்டவர் எமக்கும், “இந்தச் சம்பூமியில் எங்கும் சில்லாதே” என்னும் கட்டளையை கொடுக்கிறார். சிவந்தப்பிலூட் எங்களுக்கு மிகவும் விருப்பங்கான். ஆனால் மேலுமியாய் ஒட எம் சற்றும் விரும்பமாட்டோம். ஆண்டவரது கட்டளையோ ‘மலைக்கு’ ஒடவேண்டுமென்பதே. மலையேறுவது இலைசான காரியமா? அத்தோடு சிவமோசம் வரக்கூடிய கேரத்திலே ஓடியேரடி இளைத்தினைத்து பின்னும் பேரான மலைக்கு ஒடுவதென்பது இன்னும் மகா கழினமே.

குன்றுகளைச்சடந்து கரடிமுரடான பாறையைத் தாண்டுவது அரிதினுமரிது. இலேசான சமபூமிவழியாப் பூடுவதென்றால் நாம் அனேகர் ஒடு முன்வருவோம். எவ்வாறெறில்,

குடிவெறி, களியாட்டு, சிபசாரம், பொருளாசை, உல்ளாசசிலியம் போன்ற சமவெளிகளானால், இவைகளினுடாய் ஆயிரம்பதினாலுமிராமானவர் சந்தேகமில்லாமல் ஒடுவார்கள். சீவன்தப்பவேண்டுமானால் இவ்வாறுண சமபூமியில் எங்கும் நில்லாதே என்றுதான் ஆண்டவர் கண்டிப்பாப் ஆக்ஞாபிக் கிறோர். நமக்கு இன்பந்தரும் நமக்கருமையானவைகளையும் விட்டா ஒடுவேண்டும் ஆம், அதுவே தேவகட்டனை.

6. பக்கத்துச் சிறுவரைக்கேட்டல்.

இந்தக் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, லோத்து ஒடு ஆரம்பிக்குமுன், ஒரு கேள்வியை ஆண்டவரிடம் அவன் கேட்டான் எனக் காண்கிறோம். “ஆண்டவரே, நீர் சொன்ன மலைக்கு ஒடிப்போக சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன்; அங்கே ஒடிப்போகுமுன் திங்கு என்கின்த தொடரும்; ஆகவே, என்மேல் கருணைக்கந்து அந்தப் பெரியமலைக்கு இப்பால் ஒரு சின்னங்களிக்கிறதல்லவா? அதிலே ஒடிப்போக உத்தரவு தருவதோடு, அங்கே போய்ச்சேரும்வரைக்கும் திங்களையும் விலக்கவேண்டும்” எனக் கேட்டுக்கொண்டான். ஆண்டவர், லோத்தின் இந்த வேண்டுகோட்படியும் அவனுக்கு இருக்கினார். அவன் கேட்டுக்கொண்ட அந்தச் சின்ன ஊரும் அழியாதபடி அலையும் ஆண்டவர் காத்துக்கொண்டது அவரது அளவுகடங்க கிருபையைக் காட்டுகின்றதே!

ஈங்களும், பெரிய கன்மலையார் பரமாகந்தையாகிய தேவனிடம் உலகபாசங்களாகிய சமவெளிகளை எல்லாங்கடந்து செல்லவேண்டுமென்பது அவரது சித்தமும் கட்டளையுமே.

நாமோ, ஒரேபாய்ச்சலில் கண்மலையாம் பரமதங்களைய கீட்டு வது கடினமே. ஆகவே, ஒரு சிறங்கரை நாம் பார்க்கக் கூடியதாகவும் ஹடிப்போய் அடைக்கலம்புகுஞ்சு செவன்தப்பிப் பிழைக்கக்கூடியதாகவும் எமக்குப் பக்கத்திலே வைத்திருக்கிறோர். அஃது கண்மலைக்கு இப்பால்உள்ள சிறங்கரை போன்ற கிறிவ்ஸ்து இரட்சகரே. இந்தனர் எம் கண்மலையாம் தேவன், தம் அன்மின்பெருக்கால் இவளசமாய் சன்றாளரும், துரோகிகளரும், ஈறப்பாவிகளுமான நாம் ஒடிப்போய் அடைக்கலம்புகுஞ்சு செவன்தப்பியேவன்டுமென்று எங்கருளினதே! இச்சிறு ஈனர் இன்னும் அனேகர் அறியவுமில்லை, இப்படி ஒரு ஊர் உண்டென்பதை நம்பவுமில்லை. ‘இது சின்னாலைர்தானே, இந்தனரிலும் ஆடகள்போய் அடைக்கலம் புகுஞ்சு செவன்தப்புவார்களோ?’ என்னும் சங்கேதம் தற்காலத்தில் அனேகருக்கிறார்கள். “நாசமேரத்திலிருந்தும் கன்னமைவருமோ?” என்று அன்று வேதபாரசர்பரிசேபர் நினைத்தலாண்ணமாக, பல விஞ்ஞானசாஸ்திரங்களிற்பன்னர்களரும் கலைமாணிகளும் ஆராய்ச்சியாளர்களரும் இந்தச் சின்னாலையின் சிறப்பையும், அலங்காரத்தையும் செவன்தப்பக்கடியை ஒதுக்கிடத்தையும் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. “இவைகளை ஸீர் ஞானிகளுக்கும் கல்லூரிமாண்களுக்கும் மறைத்துப் பாலக கருக்கு வெளிப்படுத்தினபடியால் உம்மை ஸ்தோத்திராக்கிறேன்; ஆம், பிரதீவே! இப்படிச்சிரப்பவது உம்முடைப் பிருவளத்திற்குப் பிரியமாய் இருந்தது” (துக். 10 : 21).

தேவாதிதேவனுகைய இயேசுக்கிறில்து மனுஷனையன்றி தேவனல்ல என்கின்றனர் சில சாஸ்திரங்கிற்பன்னர். வேறு கிளர் (சில கிறிஸ்தவர்கள் கூட) அவர் மனுஷன் தான். பின் தேவதங்களையை அடைந்தாரேயன்றி அவர் தெய்வமல்ல என்கின்றனர். இவ்வாறு, மகிமையுள்ள இச்சின்னாலை

அவமதித்து அழிவுக்குட்டிரவேசிக்க ஆயத்தப்படுகின்றனர். ஐயோ! அத்தேனரே!!!

‘இது சின்னாவர்தானே’ என எண்ணிச் சுந்தேகப்பட்டு லோத்து அச்சிறுஊரிலே போய்ச்சேர உத்தரவு கேளானிடில் அவன்து கதிரையன்ன? ஆண்டவர் சட்டிக்காட்டி சீரான்ன அந்த மலையை அடையவேண்டுமானால், இந்கச்சிறுஊரையுங் கடந்துதான் போகவேண்டும். ஆகவே, அந்தச்சிறுஊர் அழியாததாயின் அதுவே லோத்தின் அடைக்கல ஸ்தானம் என்ற நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் உள்ளவனுப் ஆண்டவரைக் கேட்டான். அவன்து விசுவாசத்துக்கும் நம்பிக்கைக்கும்ஏற்றமுறையில் அந்தச் சிறுஊராம் சோவாரடைந்து ஆண்டவரால் அனுக்கிரகம்பெற்று சுகமே காழ்ந்தான் எனப் படிக்கிறோம். இப்படி, லோத்து விசுவாசித்தவண்ணம், கிறிஸ்து என்னும் சிறுஊர் எங்களைக் கிட்டியிருப்பதால் ஒருவித சுந்தேகமுமின்றி அவரிலே அடைக்கலம்புகுந்துகொண்டால் மேப்பாகவே செவ்வதப்படி நித்தியகாலம் வாழுவோம்.

லோத்து கேட்டுக்கொண்ட சிறுஊரின் அக்கம்பக்கத் திலே வேறு பலஜர்களிருந்திருக்குமல்லவா? அந்தஊர்களிலும் போய் செவ்வதப்பலாமா? அப்படி செவ்வதப்படிப் பிழைக்கக்கூடிய வழிவகை இருந்திருந்தால் லோத்து அதை எல்லாம் கேட்டிருப்பானே? அப்படியின்றி சோவார்ஸனும் ஊரைமட்டுமே கேட்டான். மற்றைய பக்கத்துஊர்களைல்லாம் சோதோம்கொமோராநாட்டோடு அழிவுற்றதாகவே படிக்கிறோம். இவ்விதமே சிறுச்சிறு ஊர்களைப்போல் வேறு பல மார்க்கங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றலாம். அவைகளில் போய்ச்சேர்ந்தால் செவ்வதப்பலமோ? அது முடியாத காரியமானபடியினுலே, “தேவன் தமது ஒரேபேருன் குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனே, அவன் கெட்டுப்போகாமல்

நித்தியசிவனை அடைபும்படிக்கு அவரைத் தந்தருளி இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார். அவராலே உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார்” (யோவான் 3: 16, 17). “அவராலேயன்றி வேறொருவராலும் இரட்சிப்பு இல்லை. கூம் இரட்சிக்கப்படும்படி வானத்தின் கீழ் எங்கும் மனுষர்களுக்குள்ளே அவருடைய நாமமேயல் ஸாமல் வேறொருங்கம் கட்டளையிடப்படவுமில்லை” (ஆப். 4: 12.)

7. பின்னிட்டுப்பாராதே!

ஆண்டவர் லோத்துக்குக் கொடுத்த இன்னொரு கட்டளை ‘பின்னிட்டுப்பாராதே’ என்பது. ஆம், ஓடுகிறவன் கைக் கொள்ளுவண்டிய ஒரு முக்கிய விஷயமே இருாக்கி ஒபவன், பின்னிட்டுப்பார்ப்பானுயின், அவனது ஒட்டம் தடைப்பட்டு, பாதையிலகி, காலீடறி விழு வரன் என்பதற்குச் சந்தேகமேபில்லை. பந்தயாட்டம் ஒடுகிறவன் பின்னிட்டுப்பார்த்துக்கொண்டு ஒடுவானுயின் ஒரு போதும் வெற்றிபெறவே மாட்டான். லோத்து சீவன்தப்ப ஒடும்போது பின்னிட்டுப்பார்த்தால் ஒட்டம் தடைப்பட்டு, காலீடறிவிழுங்கு அழிவுறவான் என ஆண்டவர் அறிக்கே இந்தக்கட்டளையைபும் அவனுக்குக் கொடுத்துள்ளார். அவன் போய்ச்சேரவேண்டிய இலக்கு ஒன்றையே கோக்கினவனும் தடவேண்டும். அங்குமிங்கும் பார்க்கவோ பின்னாகத் திரும்பவோ நினைப்பானுயின் அழிவே அவனதுபங்கு. “கலப்பையின்மேல் கைவைத்தவன் பின்னிட்டுப்பார்க்கக் கூடாது” என்பது நம் மீட்பரின் திருவாக்கு. (ஹக். 9: 62.)

இதை நன்குணர்ந்த லோத்து, ஓடுகிறுன்; அவன் மனைவியும், இரு குமாரத்திகளும்கூட ஓடுகின்றனர். ஆயின்,

வழிமத்திலிலே ஒரு சம்பவம் கிடூகின்றது. அது என்ன? லோத்தின்மனை தேவகட்டீஸ்குமாருகத் திரும்பிப் பார்க்காள். அக்கணமே அந்தஇடத்திலேயே கின்றுவிட்டாள். இன்றும் எமக்கோர் செங்கிப்பாக அசைவற்ற உப்புத்தானும் அந்தஇடத்திலேயே கிற்கிறதாக வேதம் போகிக்கின்றதே! இதற்கு நியாயமென்ன? இவனும் சிவன்தப்பவேண்டுமென்று நூற்றுவர்தானே? மின்னை என் சிவன்தப்பமுடிய வில்லை? அவன் சேர்த்துவைத்த பணத்தையும், விலையுபர்க்க சேலைகளையும், கடைகளையும், மற்றும் பல பொருள்களையும் பற்றிய எண்ணம் மேசிட்டவளாய் திரும்பி ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஒடு எத்தனித்தாள் போலும்! அது வாய்க்க வில்லை. சிவன்தப்ப ஆசைகொண்டவளாய் கொஞ்சதாரம் ஒடினால் என்பது உண்மையே. ஆயினும், சிவன்தப்பவில்லை. எங்களில் அனேகர் இவ்வாறு ஒடுக்கூடும்? எங்கள் எக்கள் சிவனைக் காக்க எமக்கு ஆசை மிகுதியாய்வு. ஆனால், சில பல கருணங்களில் ஒடிபோடித் திரும்பியும் பார்க்கிறோம் அவ்வார? இன்னும், ஒடி முன்னேறுவதாய்க் காணவில்லை யே? எங்களில் பலர் ஒடுத்தெரட்க்கிண இடத்திலேயே கிற பதுபோல் இல்லையா? “அந்தப்படிபே அழைக்கப்பட்டவர்கள் அனேகர்; தெரிக்குகொள்ளப்பட்டவர்களோ சிலர்.” (மத. 22: 14.)

இதைவிளக்க ஒரு கடையுண்டு. ஒருதிரவில், ஒரு படில் இருங்கசிலர், நக்கரம்போட்டு கடுக்கடலில் தாமதித்திருங்கார்கள். மின், நக்கரத்தை இழுத்திதடுக்க மறந்துபோய் இரவிரவாக விழியலிடியத் தண்டுவரித்தார்கள். தாங்கள் அனேகமைல்தாரம் முன்னேறினதாக நினைத்துக்கொண்டார்கள். பொழுது விழிக்கது. ஆ! நின்ற இடத்திலேயே படவு வின்றது. யாவரும் துக்கமும் ஏமாற்றமும் அடைக்

தார்கள். காரணமென்ன? நக்கூர்த்தைப்போட்டுக்கொண்டு படலைச்சேதுத்தினூர்கள். நமது சிற்றின்பம், உலகமயக்கம், ஆட்ம்பரம் என்னும் நக்கூரங்களில் நம்மை நன்றாகப் பிளித்துச் சேர்த்துக் கட்டின்டு பாலோகம்போக வருஷக் ரணக்காய்த் தண்ணவலிக்கிறோம், நடப்பதென்ன? ஏமாற்றமே.

ஆம், சிற்றவர்களாய் 5, 10, 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70 என் இப்படி முறையே பலவருஷங்களாக ஒடுக்கிறோமல்லவா? சிறதூரமாவது முன்னேறினோமா? இல்லையேல் காரணமென்ன? “என் காஸிபூமிகள், என் மனைவி, என் திஸ்தோகள், என் உத்தியோகம், என்விடு, என்நகைகள், என் மற்றும் பல உலககாரியங்கள்” என்னும் பல கிளைவுகளால் கிரும்பிப்பார்த்துப் பார்த்து நாட்களைக் கடத்துகிறோம் அல்லவா? இவைகளை விட்டுவிட்டு ஒடு வேண்டுமென்பதும் ஒடுத்தொடக்கினையின் கிரும்பி இவைகளைப் பார்க்கக்கூடாதென்பதுமே தேவகட்டளை. இவை அனைத்தையும் விட்டுவனின் பங்கைப்பற்றி எங்கள் இரட்சகர், “என் நாமத்தினி மித்தம் விட்டையாவது, சகோதரரையாவது, சகோதரிகளையாவது, நிலங்களையாவது விட்டவன் எவ்வை நாறக்தனையாய் அடைக்கு சித்தியழீவனையும் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவான்” (மத். 19 : 29) எனத் தெளிவாறக் கூறியிருக்கின்றார்.

தேவகட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து எப்படியும் வேண் தப்பவேண்டுமென்று தலைவரிருகோலமாய் ஒடின லேத்தைப் பார்த்து, அங்கூர் வாஸிப்பறும் மற்றேரும் பக்டிபண்ணியிருப்பார்கள். விட்டையும், காஸிபூமிகளையும், ஆடிமாடுகளையும், விலையுயர்க்க விட்டுச்சாய்ந்களையும் விட்டுவிட்டு ஒலிவது, பார்ப்போருக்குப் பக்டியும் விந்தையுமாகத்தானிருக்கும்.

ஆவின், இவ்வாறுனேர் விளக்கிக்கொள்ளக்கூடாத ஹரு மா பெரும் இரகசியம் இவ்வோட்டத்தில் உண்டு. அஃதைன்ன வேயாவின், லோத்தின்தூட்டம் சிலனீக் காப்பாற்றும்போருட் டென்பதே. இந்த உக்பாரங்களைன்தனதையும் விட்டாற் தான் இலைசைப் பூட்டத்தப்பளர்ம் என லோத்து உணர்ந்தவ ஞப் பாவற்றையும் அற்பழும் குப்பையுமாக மந்த்துத் தன்னிச் சிட்டி ஒடினான்.

பாவல் அப்போஸ்கலனும் அப்படியே, “ ஸாபமாயிருக் தவைகள் எவைகளோ அவைகளோ கிறிஸ்துவுக்காக கஷ்ட மென்று எண்ணியும்.....கர்த்தராகிய கிறிஸ்துஇபேசவை அறிகிற அறிவின் மேன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் கஷ்ட மென்றெண்ணியும் கிறிஸ்துவை ஆதாயப்படுத்துக் கொள்ளும்படிக்கும், கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவனேன்று காணப்படும்படிக்கும், அவருடைய உயிர்த்திதழுதலின் வல்லமையையும், அவருடைய பாடுகளின் ஜக்கியத்தையும் அறி கிறதற்கும் அவருடைய மரணத்துக்கொப்பான மரணத்திற் குள்ளாகி எப்படியாறினும் மரித்தோரிசிருந்து உபரோடே முந்திருப்பதற்குச் தகுதியாகும்படிக்கும்.....எல்லாவற்றையும் கஷ்டமென்று விட்டேன், குப்பையுமாக என்னு கிறேன் ” எனக்கூறி, “ பின்னுணவைகளோ மறந்து, முன்னுணவைகளோ நாடி, கிறிஸ்துஇயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரமானமூர்ப்பின் பந்தயப்பொருளுக்காக இலக்கைகோக்கித் தொடருகிறேன் ” (பிலிப். 3: 7—14) எனக்கூறுர்.

வோத்தும் அவன் இரு குமாரத்திகளும் திவிரமாயோடு சேவாருக்குள் சேர்ந்தனர். அதன்பின் கடந்ததென்ன? பரியாசக்காரரும், உல்லாசக்காரரும். காக்காமிகளும், கீட்டைச் சூழ்ந்தவர்களும், வாராடினவர்களும், கல்விமாணகளும், கல்விட்டரும், காசக்காரரும், தர்க்கசாஸ்திரிகளும், சாகு

மாண்களும், லீம்புபேசினவர்களும், நைரிபகாலிகளும் மற்றும் பலதரப்பட்ட மேதாவிகளும் சற்றுகேரத்திற்குள் எங்கே? சோதோமின்மேறும் கொமோராவின்மேறும் அக்கினியும் கந்தகழும் ஏர்வித்தரகிவிட்டது. ஏகமாய்ப் புதைமயமானதீத அனின் முடிவு, யாவும் எரிந்து சாம்பராய் இமைப்பொழுதில் முடிவுற்றன.

ஆண்டவரின் கட்டளைப்படி ஒடிய லோத்தும், அவன் இருகுமாரத்திகளும் சிவன்தப்பக்கஷதிய அடைக்கல ஊராம் சேவாருஞ்சுள் தேர்ந்தனர். அவர்கள் சிவன் காக்கப்பட்டது.

ஆகவே, “தீங்குநாட்கள் வராததற்குமுன்னும், எனக்குப் பிரிப்பானவைகளால்ல என்று சொல்லும்வருஷங்கள் சேவாத தற்கு முன்னும்..... அச்சமுண்டாகி, வழிப்பே பயங்கன் தோன்றி..... பசித்திபனமும் அற்றப் போகாததற்கு முன்னும், மஹான் தன் நித்தியகீட்டுக்குப் போகிறதினாலே நுக்கங்கொண்டாடுகிறவர்கள் வீக்கியிலே திரியாததற்கு முன்னும்..... மன்னுணது தான் முன்னிருந்த மூமிக்குத் திருப்பாததற்கு முன்னும்.....” (பிர. 12: 1—7) எங்கள் உடைபட்ட மலையாகை இயேசுஇரட்சகரின் திருமல ரத்தையப் பற்றிக்கொள்வோமாக. ஆமென்.

சிவன்தப்பும் ஒட்டம்
முற்றிற்று.

புதுவூப்பாய்வைம்

3. படவுப்பயணம்

“ ஓவர்கள் கடற்கரைக்குப்போம் படனில்லை, கடலின் அக்கரையிலுள்ள கப்பர்க்கூழுக்கு நேராய்ப்போனார்கள் ; அப்பொழுது இருட்டாஸிருந்தது ; இயேசுவும் அவர்களிடத்தில் வரதிருந்தார் ” (யோவான் 6 : 17).

பீனிதவாழுக்கையை ஓர் பயணமாகக் கூறலாம். தறைப் பயணமென்றும், கடற்பயணமென்றும், ஆகாயப்பயணமென்றும் தற்காலத்தில் பயணம் மூவகைப்படும். இங்கே நாம் சிக்கிக்கப்போகும் பயணம், கடனில் ஓர் படனிலேறிச்செல் ஆம் பயணமே.

அருள்மொழிகளைக் கேட்டாறுவும் நோய்களைத் தீர்க்குக் கொள்ளவும்நாடு ஆயிரமாணிரமானவர் ஒருமுறை இயேசு இரட்சகரண்டை வந்துடன்தனர். இத்திறளான் சனங்களின் விருப்பங்கட்டும் சிகவாசக்கட்டுமிசைய, ஞானேபடேதசம் போழிந்தும் நோய்களையாற்றிக்கொண்டும் இயேசு இருந்தார். சூரியனும் அஷ்டமனதிக்கை அடைந்தான் ; அவர்கள் இருந்த இடமே வருந்தரமான இடம். தம்மண்டை இருந்த சனங்கள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வதானது, வருந்தர பயணம் கஷ்டமும் ஆபத்துமானபடியால், அந்த இடத்திலேயே தங்கச்செய்து அவர்கள் பகிணைதூற்ற அங்கின் மூர்த்தி கித்தங்கொண்டார். அதற்கைசைய, சிறுவனினாலும் ஸிடமிருந்த ஜந்துஅப்பழும் இரண்டு சிறுமிகுங்கொண்டு யாவரையும் அற்புதமாகப் போஷித்தார். “ இவ்வாறு அற்புதமாகப் போஷிப்பவரும் நோய்களைத் தீர்ப்பவருமான ஒரு வரன்கே எமக்கு அரசனுக இருக்கவேண்டியது ? ஆகவே, இவரையே நம் அரசனுக்கவேண்டும் ” என அந்த ஜனத்திரள்

கிளைத்து, அவரைப் பிடித்து பட்டஞ்சுட்டத் துணிக்கனர். இவர்களது உலகநோக்கங்களுக்கு இசையாது, ஆண்டவர் விலகித் தப்பிக்கொண்டார். தம்மைராசாவாக்கத்தீதிட்டன அந்த மனிதரின் மாயல்லைக்குட்பட்டு சீஷர்கள் வழுவாதபடி கடவின் அக்கரைக்குப் போய்ன்மும்படி ஆண்டவர் சீஷரைத் துரிதப்படுத்திவிட்டு, தியானத்திற்கெள்ற வருங்கரத்திலே தனியே சேன்றார்.

அப்படியே, அந்த அந்த இருள்ளேளையிலே சீஷர்கள் கடற்கரைக்குச்சென்று, ஒரு படமில்லறி கப்பர்க்கும் என்னும் பட்டணத்துக்கு நேராகப் படவைச் செலுத்தினார்கள். அவர்கள் புறப்பட்டநேரம் இருட்டான நேரமென்றும் இபேசு அவர்களோடில்லை என்றும் மேலே குறித்த வசனத்தில் நாம் காண்கின்றோம். ‘ஓர் அற்புதாருந்த்திலின் சீஷர் நாங்கள்’ என்னும் பெருமையோடு, வல்லிருளையும் கடற்பயணத்தின் சுஷ்டங்களையும் சுற்றேற்றும் சீஷர் கவனியாதவர்களாய் பயணஞ்சென்றனர் என எண்ண இடமுண்டு. ஆனால், அந்த வல்லணமுள்ள இயேசுசவாமி தங்களோடில்லை என்பதை அவர்கள் உணரவில்லை. இப்படியாக, பெருமையோடும் நூரியத் தோடும் அவர்கள் செல்லும் பயணத்தில், நாமும் நம் மனக்கண்களால் அவர்களைப் பார்த்துப்பார்த்து பின்தொடருவோ மாத.

1. ஆனந்தமுட்டும் பயணம்

பாவு களையைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டது. மிகவும் ஆனந்தமான பயணம். மந்தமாருதம் வீசியதால் இன்னும் அதிக மனோரம்மியமாகவே போகின்றனர். இவ்வளவும் எழுதினவுடனே என் கடற்பயண அனுபவமொன்று ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. சிக்கிப்போருக்கு பிரயோசனப்படு

மென்றெண்ணி, அதைக் கீழே தருகிறேன் : கடந்த 1939-ம் ஆண்டில் ஆவணிமாதத்தில் ஒருங்கள் நானும் என் நண்பர் சிலருமாக, யாழ்ப்பாணமிருந்து, யாழ்ப்பாணக்குடாக்கடலிலேயுள்ள “கெட்டித்துவு” என்னும் திவுக்குப்போகப் பயணமானேன். ஊர்காலற்றுறை என்னுமிடத்திலிருந்து நாங்கள் ஏற்ப படவானது புறப்பட்டது. இளக்கித்தன்றல் வீசியதால் எங்கள் மனம் பூரித்தது. எங்களோடு படனில், உல்லாச பயணஞ்சியப்ப எண்ணி சிங்களாட்டிலிருந்துவந்த அரசாங்கங்களுக்கியோகம் வகைச்சும் இரு இளம்தமிழ்பதிகளும் இருக்கனர். கடனிலே படவு செல்லச்செல்ல, இளக்கித்தன்றல் வீசவீச, இந்த இளக்கம்பதிகள் மனம்பூரிக்க, இருவரும் தங்களை அறிபாமலே பாட ஆரம்பித்துவிட்டர்கள். ஆம்; இனம் தமிழ்களின் உல்லாசபயணத்துக்கேற்றவாறு படவும் ஆடி ஆடி முன்னேறிக் கென்றுவெகரண்டிருந்தது. அவர்களது பாடல், படவிலிருந்த யாவருக்கும் அந்தநேரம் ஆனந்தந்தை ஊட்டினது எனச் சொல்வது பொப்பாகாது. இப்படி, யாவரும் ஆனந்தமுற்றுஇருக்க, படவு காலிணத்தில் என்னும் மற்றிரு திலின்பக்கமாகச் சென்றுநின்றது. அங்கினுதிலில் வசிப்போர்கிளர், அங்கே தோணிகளில் ஏறிச்சென்றனர். கெட்கித்துவுக்குச்செல்ல வேறுகிலர் அங்கே ஏற்பின் திரும்பவும் படவு புறப்பட்டது. முன்போல் படவானது ஆடியாடி முன்னேறக்கொடங்கினது. இப்படி, முன்னேறி வழுகடல்கள் ஒன்றிக்கும் இடமான ஏழாற்றுப்பிரிவென்னும் கடலுக்குப் படவு சென்றது. மந்தமாருசமும் தன்விசையை கொட்டுச்சுக்கொடுச்சுமாகக் ககிப்பாடுத்திவிட்டது. இப்படி, இளக்கித்தன்றல் கொடுங்காற்றும்பாறி, கடல் அணிகளும் மலைபோல் எழும்பிவிட்டன. இம்மலைபோன்ற அலைகளால் படவு மோதப்பட்டு, ஆகையத்தில் எழும்புவதும் திடீரெனக் கீழே

வருவதுமாக இருந்தது. சிலவேளை படவு கலிமுந்துவிடுமோ என்றபொழுத் ஏற்பட்டது.

இப்படிபாண்டனே எங்கள் உள்ளம் பதறக்கொடங்கி விட்டது. கூடிபவரை மனதத்து. திடப்படுத்திக்கொண் டோம். ஆனால் ராபர் கிளரன்று பறந்தபோகுமாப்போற் தோற்றினது. இவ்வளவு கலக்கக்குத்தக்குரிய ஒரு சுந்தரப்பம் என் தினியத்தில் எனக்கு ஏற்படவேஇல்லை என மட்டுக் குறு வேண். இப்படி என் உள்ளங்கூட்கவே, என்னப்போன்ற வர்கள் பட்டில் வேறு யாரே அமுண்டோ என்றநிய அக்கம் பக்கமாகப் பார்த்தேன். பட்டிலிருந்த யாவரும் அப்படியே கலக்கமடைக்கிறுக்கிறார்கள் என் அறிந்துகொண்டேன். கூட வங்கிருந்த இளம்தம்பகிகள்பாடுப்படி என்றநிய கிரும்பி அவர்களையும் பார்த்தேன். அவர்கள், பாட்டுமீல்லை, ஆட்டமு மீல்லை, பேச்சமில்லை. பின்னையோ, மிகவும் வாட்டமுற்று கோர்த்த மனம்பதறினவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அத் தோடு, வாந்தியெடுத்து வகைத்தியாகவர்களாப் பாங்கிவிட்டார்கள். கணப்பொழுதில் அவர்களது ஆடலும் பாட லும், ஆனந்தமும் அக்களிப்பும் பறந்துவிட்டன. ஈற்றில், ஏற்கக்குறைய பகல் 10 மணியளவில் இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கு கூடாய் கெநிக்கிவுக்கரையை அடைக்கேதாம். கர்த்தருக்கு ஸ்ரோத்திரம். நாங்கள்யாவரும் கரையில் இறங்கினேனும். ஆனால் அந்த இளம்தம்பகிகள் கரையில் இறங்கவும் சக்தி இவ்வாதவர்களாப்க் காணப்பட்டார்கள். திரும்பி வரும் போதும் இந்தக் கஷ்டம் அனுபவிக்கவேண்டவருமே என்ற எண்ணத்தினால், மிகவும் கலங்கினார்கள். ஈற்றில் கரையில் களையோடு இறங்கி ஆறிவிட்டு திரும்பிவிட்டதாக பின்னர் கேள்விப்பாட்டோம்.

அவ்வர்களே! படவானது ஆடி ஆடிப்போக, இனக் தேன்றல் விசுவிச, நாங்கள் ஆவந்தம்பாட்டோமல்லவா?

ஆனால், எங்களைச் சூழ்த்து காற்றும் அலையும் உக்கிரமாக எங்கள்படிலை மோதிந்தாக்க பக்கத்திலே ஆயத்துமாக இருந்ததை, ஆனந்தமுற்றபோது நாங்கள் உணரவில்லை, இப்படியே அனைக்கர் சீவியமும் இருக்கலாம். சிலர், வரலிப் பின்பாத்திரத்தில் அழுகையும் பெருமையாகவான்னி மனம் கூரிக்கும் இளங்கெதன்றலில் யாத்திரைசுப்புவருவதைத் தற்காலத்தில் கரண்ணாரோ? வாஸிபத்தின் துநுக்கினால், தங்களுக்கு கிராக வேலேரூநுவரும் இல்லையென கிளைப்பார் இல்லையா? எதையேன் சிலகாலங்களுக்குமுன் அவ்வாறு நினைத்தவனே எனக் கந்தகருக்குள் பணிவடன் அறிக்கையிடுகிறேன். கோப், வேதானி, துண்பம் என்னும் அளிக்கும் கொடுக்காற்றும் மோகிந்தாக்கி, மரவைவலிருள் குற்றது, பக்ரித் தற்தலிக்கும் வேலோவிலே, “இமைப்பொழுது உண்ணிக் கைகிட்டேன்; அனுஹம் உருக்கமான இரக்கங்களால் உண்ணிச் சேர்த்துக்கொண்டேன்” (வச. 54: 7) என்னும் வாக்குத்தத்தப்படி ஆண்டவர் தூக்கினாடுத்து கிட்டிட ருக்கிறார் என்பதை அடியேன் உணருகிறேன். ஸ்ரோத்திராம்.

இவ்வாறு, அன்பான சுகோதரா! உன் இனநையும் வாஸிப்பும் மாணப என்று உணர்மாட்டாரா? இவ்விளையைப் பூலி எவ்வளவுகாலம் சிகிச்கப்போகின்றுப்? உன் மனதுக்கிணிய உலக உல்லாசங்களில் எத்தனைகள் பயணம் செய்யப்போகின்றுப்? இளங்கெதன்றல் அகன்று, குருவரிக்காற்று கணப்பொழுத்தில் உண்ணித்தாக்கும் என்பதை உணர்மாட்டாரா? மனதுக்கிணிய எல்லாவற்றையும் இந்த இளம் பிராயத்திலேயே செய்துழுடித்துக்கொண்டு, மின் கடவுள்கூசேரலாமென என்றுகின்றுமீயா? அப்படிப்பாயின், பிரசக்கசொல்வதையும் சற்று கவனி!: “நீ உன் வாஸிப்ப்பிராயத்திலே உன் சிருஷ்டிகளை நினை. திங்குநாட்கள் வராத்தற்கு

மூன்றும், எனக்குப் பிரியமானவைகள்லை என்று நி சோல் ஹம் வாருஷிங்கள் சோததற்குமூன்றும்..... அங்கமுன்டாகி, வழியிலே பயங்கன்தோன்றி..... ஆவி தன்னின் தங்க தேவனிடத்திற்கு மறுபடியும் போகாததற்குமூன்றும் அவரை உன் வாலிப்புப் பிராயத்திலே நினை.” (பிரசங்கி 12-ம் அதிகாரம் வாசிக்கவும்)

2. இயேசு இல்லாமல் இருட்டில் தண்ணுவலித்தல்

முதலாவதாக சிவர், இருட்டிலே தண்ணுவலித்துப் படவைத்திப் பயணஞ்செய்தார்கள் எனக் காணகிறோம். இருட்டிலே மட்டுமன்று; இயேசு தங்களோடில்லாமலுமே பயணஞ்செய்தார்கள். கரையைகிட்டு படவு சென்றுவிடது. புறப்பட்டகளையோ செல்லவேண்டிய இடமோ அவர் கருக்கு இப்போது கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அந்தாத தில் நிற்கிறவிதமாகவே அவர்களது நினைவை இருக்கிறது. எங்கும் காரிருந்து குழந்தைகாண்டது. இது எவ்வும் பயப் படக்கூடிய ஒரு அவஸ்தையல்லவா? நாமும் இப்பிரபஞ்ச சமூகத்திற்கிலே காயிமன்றும் படவில்லை எம் பயணத்தை ஆரம்பித்திருக்கிறோமே? சிவர்கள் அந்த இருட்டிலே மூன்று நான்கு மைல்தூரம் தண்ணுவலித்துச் சென்றதாக வாசிக்க இரோம். அப்படியானால், எங்கள்பயணம் இப்போது எத்தனை மைல்தூரம் வந்துவிட்டது? எங்கள் எங்கள் வயதின் அளவைக் கணக்குப்பார்த்து அத்தனைதூரம் மூன்னைறி வந்து விட்டோம் என்பதை உணருவோமாக. இவ்வளவுதூரமும் ஒருங்கலோ எங்களில் கிளருக்கு, ‘இளக்கிதன்றல் வீசியதால் உண்டான மனரம்மியம்போல்’ ஆனந்தமாக இருக்கிறுக்கலாம். அப்படியானால், பயணம் முடியுணவும் இவ்வளவுக்கும்

நொடங்கிருக்குமோ? ஓயோ! அவ்வாறு கடக்தாக உலகில் ஒரு திருஷ்டங்கழும் நாம் இதுகாறும் கெட்டில்லை? ஆகவே, எப்படியும் பயணமத்துமிலே ஏங்களைத்தாக்க, குறவளிபோன்ற நோய்துணப்பகளும் மற்றும் பல சோதனைகளும் உண்டு என்பது நிச்சயமே.

கரைகானுமீல், இருன் குழந்த கடவிலே சீஷ்கன் நன் குப்த தண்டுவலித்தார்கள். ஆனாலோ, பெழுக்காற்றும், அலையும்மோதி படவைத்தாக்குகின்றன. அப்போது, இன்னும் ஆக்நிரத்தோடு, கரைசேரத் தண்டுவலிக்கிழுர்கள். கரைசேரங்தபாடில்லை. இன்னும்கிசமாக காற்றும் அலையும் தாக்கவே, படவு கண்டிந்துவிடுமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டதால் கலக்கப்படுகின்றுர்கள். எங்கள் சிவிய பயணத்திலும் பலவிவோகளிலே இல்லாறு நாம் கலங்கவில்லையா? இதற்கு கியாய்மென்னா? எம் இயேகரத்சகர் எங்களோடு இல்லாதபடியாலேயே என்பதை எப்போராவது கிங்கித்தோயா? இருட்டிலே தண்டுவலித்த சீஷ்கரப்போலவே நாமும் இப்பிராந்தசமயக்கம் என்னும் இருட்டிலே நடக்கனக்காகத் தண்டுவலிக்கிறோம். துர்ஜீஸ்சை, பணம், ஓயன்னமை, காணிடுமி, அவங்கரமானவிடு, அழகுள்ளாலீவி, குலப்பேருமை இவைபோன்ற பலவாறுன காரியங்கள், காரிருள் போல் எம் ஆத்தாவலைச் சூதிந்துநிற்கவில்லையா? இவை களுக்கடாய் கோவிலுக்குப்போதல், இராப்போசனம் எடுத்தல், செப்பங்களை, வேதம் வாசித்தல், மிரசங்கம்செய்தல், தானதருமங்களைச்செய்தல் என்னும் தண்டுகளை வளித்து மோட்சகரையைஅடைய எங்களில் பலர் அதிக மிரபாகைப் படுகிறோம். முன்கூறியவைகளால் ஆக்துயா இருன்குழங்கிருக்குமாயின் மோட்சகரைசேருவது கடினமே.

இப்படியாக நாம் பயணம்போகும்போது இயேசுவும் எங்களோடுண்டா என்பதை அடிக்கடி ஓல்வெருங்களும் நியா

நத்திலிருந்து ஆராயவேண்டும். அவ்வாறு தியானத்திலே அவரது கூட்டுறவுப் பெறுவிட்டால், வேதனைகளிலும், ஆபத்துகளிலும், துணபங்களிலும், மனச்சோர்புகளிலும், சேய்களிலும் அப்படும்போது அதிகமாக அலறவோடு— தத்தனிப்போம் என்பது சிச்சபமே. இப்பகு இல்லாமற செப்பும் பயணம் எவ்வளவு ஆபத்தானது! சமாற்றமானது!! இயேசனவுகிட்டுத் தத்தம் வழியேசென்ற உலகஞானிகள், சாஸ்திரிகள், நாஸ்திகர்ப்பர் இல்லாக்குத்தில் இருந்கார்களே? அவர்களுடைய தற்காலங்களையென்ன என்று பரவோதத்தின் சர்வசீலனகளையும் காபிரியேல்துதனையும் கேட்டிப்பாருக்கன். அன்றெழுநாள் இயேசுவின் பன்னிரண்டாம் பிராபத்திலே மரியானும் யோசேப்பும் ஏருசமீவிலிருந்து நாசமேத்துக்கு இயேசு இல்லாமல் இரண்டுநாட்பயணம் செப்தார்களே? இவர்களிடமும் கேளுக்கன். இயேசு இல்லாதபயணம் இன்ப மாயும் ஆற்கலாயும் இருந்ததா அவர்களுக்கு? இல்லை. “நான் என் அன்பின்கணியை தேவாலயத்தில் போதக்கர்மர்களில் கண்டுபிடிக்குமட்டும் எனக்கு ஆறதல் இருந்ததே இல்லை” என்று கன்னியாகிரி கொல்லமாட்டாரா? ஆகவே, இயேசு இல்லாப் பயணம் கமக்கு வேண்டாம். அது ஆறத வற்றது. பயங்கரமானது. ஆனபடியால், நித்தியகரைசேர எங்கள் அன்பின் இரட்சகரையும் எம்பயணத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளவோமாக. காம் எந்த இடத்திலே அவரை விட்டுவிட டோமேர் அந்தஇடம்வரையும் (என்ன பாவந்திசெப்து அவரை விட்டகண்றேயோ அதைஉணர்ந்து அநிக்கைப்பட்டு) எத்தனை நாள் பயணமானுலுங்கிசென்று அவரைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து அவரோடு இன்பமாய்ப் திரும்புகிம் பயணஞ்செப்பவோத கண்ணிமரியான் யோசேப்பைப்போல.

3. ஆவேசம்

அல்லியும் பெருங்காற்றும் சௌர்த்திருக்த படவைப் பல மாதக் தாக்கின. அமிழ்ந்துபோகக்கூடிய சிலையமயும் வந்து விட்டது. அந்தகோரத்திலே, அவர்கள் இன்னுமதிகம் பயப் படக்கூடிப் ஆவேசமிருந்து கடலிலே நடந்துவருகிறதை சௌர் கண்டனர். படவானது கமிழ்ந்து யாவரும் ஆழ்ந்து விடக்கூடியோ என கலங்கித் தத்தனிக்கும்கோரத்திலே கடலிலே ஆவேசமிருந்தால் அவர்களது நிலைமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதைக் கண்டவுடனே யாவரும் அல்லித் துடிதுடிக்கத் தோடுக்கிட்டார்கள். உடனே, “நன்தான், பயப்படாதிருங்கள்” என்னுமியாறு சத்தம் தொனித்தது. யாவரும் நிடுக்கிட்டு, சத்தமுண்டரன் திசை பயப் பார்த்தனர். அப்போது ஆவேசமெனக் கருகின உருவம் இன்னும் கெருக்கி வந்துவிட்டதாகக் கண்டார்கள். ‘நன்தான், பயப்படாதிருங்கள்’ என்ற சத்தம் முன்னே பழகின ஹருவருணைய சத்தம்போல் இருக்கமையால், அந்த உருவத்தைக் கர்க்குது கவனித்தனர். உடனே சௌர், “ஓ! இங்கு ஆவேசமல்ல, எங்கள் ஆண்டவர்” என அறிந்து கொண்டார்கள். இருட்டிலே, காற்றும் அல்லியும் மோதி அவதிப்பட்டவேளையிலே அன்பின்மூர்த்தியை இன்னு ரென்று அவர்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. இரிய குரலைக் கேட்டவுடனேயோ ஆளித் தெரிந்துகொண்டார்கள். “நான் என்னுடையவைகளை அறிந்தும் என்னுடையவைகளால் அறியப்பட்டுமிருக்கிறேன்” என்றும், ஆடுகள் “மேய்ப்பன் சத்தக்கை அறிந்திருக்கிறதெடியால் அவனுக்குப் பின்செல்லுகிறது” (யோவான் 10: 4, 15) என்றும் சொல்லியிருக்கிறாரே.

உலகபாசமின்னும் பயங்கரச் சுழியிலே எம் காயமென் னும் குப்பல் அகப்பட்டு, வியாதி, துண்பம், மரணமென்னும்

அலைகளும் பெருங்காற்றும் மேதித் தாக்குதும் வேளைகளிலே அண்ணின்முர்த்தியை நாம் இவைகளுக்கூடாய் பார்த்து அறிவது கஷ்டமே. இவ்வாறுண நேரங்களில் ஆவேசமென சினைத்துக் கூற வீவ தொடக்குவோம். இவ்வுலகில், எம் ஆத்துமக்கள்கை மறைத்து பஸ்வாறுண சோதனைகள்வந்துறுப்பு நேரங்களில் ஆண்டவரை ஆவேசம்போலவே காம் என்று வோம். என்னவிதமான கஷ்டங்கள், தொல்லைகள், நோகுகள் வந்தாலும் ஈதரியத்தை இழந்துவிடாமல் எங்கள் அன்பின் நாதனைத் தியானிப்போயாரின்¹ அக்கண்டோ, “பயப்படாதே, நான்தான்” என்றும் இனிப்புரைக் கேட்போம். ஆண்டவரது வாக்குத்தத்தங்கள் மாறுதலைகளே. “பயப்படாதே, நான் உன்னாடுனே இருக்கிறேன்; நன்கொடே, நான் உன்னேதவன், நான் உன்னைப்பலப்படுத்தி உன்னைத் தாங்குவேன்” என்றும், “உன்னேதவனுமிருக்கிற கர்த்தராகிய நான், உன் வலது ஏக்கைப்பிடித்துப் பயப்படாதே, நான் உனக்குத் தலை நிற்கிறேன்” (சா. 41: 10, 13) என்றும் சொல்லுகிறோ? பின்றும், “இதோ உலகத்தின் முடிவுபரியங்கம் சகலங்காட்க விலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன்” (மச. 28: 20) என்று எங்கள் பிட்பரும் குறியிருக்கின்றார். ஆகவே, திடமும் விச்வாசமுமுள்ளவர்களாக், எம் காயமாம் கப்பலை நித்தியகரைக்குநோய் நூட்டுவோமாக.

4. கடலில்நடந்த சிடின்

கடலிலே நடந்துவருவது இபேசவானவரென்று அறிந்த விடனே, சிடில் ஒருவனுன் பேதுரு, ஆண்டவரப்போலக் கடலிலே நடக்க ஆசைகொண்டு, “ஆண்டவரே, ஸ்ரோயானுல்

நான் ஜூலிக்கின் மேல்கூட்டு உம்மிடத்தில்வரக் கட்டளையிடும்” என்றுன். இயேசு, அவன் வேண்டுகோட்டபடி நடந்துவரக் கட்டளையிட்டார். உடனே அவன் கடலில் நடக்க ஆரம்பித்தான். மற்றைய சீஷர்களையிடவும் ‘நான் கடலில்கடக்க வல்லமைப்பற்றேன்’ என்னும் பெருமையோடு உல்லாசமாய் கடலில் கொஞ்சதுரம் நடந்தான். நடந்ததன்ன? “காற்று பலமாயிருக்கிறதைக்கண்டு பயந்து, அமிழ்ந்துபோகையில், ஆண்டவரே என்னை இரட்சியும்” (மத. 14: 30) என்று கூக்குரலிடத்தோடுக்கினான். இப்படி இந்தச் சீஷனுக்கேற்பட்ட அனுபவம் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லையா? இயேசுவைப் போல் நடக்க நாம் விரும்புகிறோம்—அவரைப்போல் அன்புள்ளவர்களாயிருக்க வாஞ்சிக்கிறோம்; வழைகள்பேரில் அதூதாபங்காட்ட ஆசிக்கிறோம்; பரிசுத்தசினியஞ்செய்யவும் அதிக ஆவற்படுகிறோம். சிலகாலம் அப்படி செய்துவர, மற்றவர்களையும் தங்களோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்து, ‘நான் மற்றவர்களையிடவும் பரிசுத்தவரன்; நான் கடவுளின் பக்கத்தில் இன்று ஏராளமான நன்மைகளைச் செய்துவருகிறேன்’ என எக்களில் சிலர் பெருமைகாள்ளவில்லையா? இன்னும் மேற்குறித்த பெருமையோடு, உலகப்பற்றென்னும் காற்றுப் பலமாக விசி ஆசைத்தைசெயன்னும் அலைகள் மலைபோல் எழும்பினவுடனே, எல்லாவித உறுத்துபும் விசவாசமும் எங்கேயோ பறந்துவிடுகின்றன. அவ்வாறு வசூம் வேண்களில் எம் ஆத்துமா, பதறவும் கதறவும் தொடக்குவதில்லையா? சில நது விசவாசம் இப்படி வக்குற்றுவின், முற்றும்மாறி ஓயாக கவலைக்குள் ஆவதுமுண்டு. இல்லை எக்கள் பெருமையாலும் அவிசவாசத்தாலும் வருவதே. பேதுருவைப்பார்த்து ஆண்டவர், ‘அற்பவிசவாசியே’ என்று கடிந்துரைத்தவாறு எங்களைப்பார்த்தும் சொல்லாதிருக்க எல்லாப் பெருமைகளையும் விட்டு, விழிப்போடு சீகிப்போமாக.

கால்லீல கடந்து வரச்சிசான்னவரும், கடந்துகாட்டின வரும், அப்படி கடந்துவந்து அருகிலே நிற்பவருமான இயேசுவை நோக்காமல், காற்றையும் அலையையுமே பேதுரு நோக்கிப்பார்த்தான். அப்போதுதான் அவன் ஆபத்துக்குள் ஆலூன் எனப் பார்க்கிறோம். இவ்வாரூக, உலகில் எக்கள் சிவியபயணத்திலே பல பயங்கர காரியங்கள் கிகழக்கூடும். அப்போதிதல்லாம், தம் அனுபவத்தால் முன்மாதிரி காட்டின வரும், எக்களைக் காப்பாற்ற உலகக்கிண் கடைசிபரியங்கம் எக்களோடு இருப்பேனன்று வாக்களித்தவரும், உழிரோ டெழுந்து இன்றும் செவனுள்ளவராய் எமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறவருமான எம் இயேசு இரட்சகரை பூரண விசுவாசத் தோடு நோக்கிகடப்போமாக.

5. இயேசு படவிலேறியபின் பயணம்

இதுவரையும் இயேசு இல்லையே படகோட்டினர் கள். இப்போத இயேசுவையும் படவில் ஏற்றிக்கொண்டார்கள். இயேசுவானவர் படவில் ஏறினவுடனே, காற்றும் அயர்ந்து, கடல் கொந்தளிப்பும் அடங்கினது. ஆ! மிகவும் அமைதிக்கீடில் தெரியமடைஞ்சனர் சிவர். படவும் அமைதியாய் ஓட்டத்தொடக்கினது. இனிப் பயமில்லை. நிற்க,

இயேசுவானவர் படவில் ஏறினவுடனே காற்றும் கட நும் அமைதியற்றதைக் கவனித்தோம். ஆனால் தண்டுவளித் துக்கொண்டிருக்க சூங்கும், தண்டுவளியாமல் அமைதியாக இருந்துவிட்டார்களோ? இல்லை. முன்போல் தண்டுவளித்துக்கொண்டே போனார்கள். பயங்கரக் காற்றையும் கடற்கொந்தளிப்பையும் அமரச்செய்தலர், தமது வல்லமையால் படவையும் ஒட்சிசய்யட்டுமென்று சிவர்கள் இருக்க வில்லை. அப்படி அவர்கள் தண்டுவளியாமல் அமைதியாய்

இருந்திருப்பதேயாயின், ஒருபொதும் கப்பர்க்கும் போப்ச் சேர்க்கிறுக்காட்டார்கள் என்பது சிச்சயமே.

சிலர் தற்காலத்தில், “நாங்கள் ஆண்டவரை விசுவாசிக் கிறோம், அவர் எங்களோடிருக்கிறார்; ஆகவே, எங்களது கோப் துண்பங்களையும், மற்றும் எல்லாக் காரியங்களையும் அவர் பார்த்துக்கொள்ளுவார்” என்று துணிகார்க்கொண்டு அன்பின்மூர்த்தி உலகத்துக்குத் தமது கிருபையால் ஈந்தரு ஸிய நன்மையான காரியங்களைச் செய்யாமல் விடவாதமாய் கிட்டு, பல ஆபத்துகளுக்குள்ளும் கஷ்டநஷ்டங்களுக்குள்ளும் ஆவதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? “ஆண்டவர் பட்டிரிக்கிறார், ஆகவே நாங்கள் இனித் தண்ணிலவலிக்கக் கேடவையில்லை” என சிஹர்கள் இருந்திருந்தால் அவர்களது கதியென்ன? அப்படிச் செப்திருந்தால் ஆண்டவர் அதைப் பாராட்டியிருப்பார் என நினைக்கிறீர்களா? அப்படியாசின் மெய்யகவே இரட்சகர் கடிக்குபேசியிருப்பார் என்பது நிச்சயமே. ஆகவே, நன்மையானவர்களைச் செய்யாமல் விடுவதின்பலன், ஆபத்தும், திகிதும், துயரமும். கண்ணிரும், ஓயாக் கவலையும் என்பதை தற்காலத்தில் பல குடும்பங்களில் நிகழும் காரியங்களால் நாம் நிருபிக்கலாமான்றே?

ஆகிகாலத்திலே வகைக்கணக்கான இஸ்ரவேல் சனங்கள் வனுந்தரத்தினாடாய்ப் பிரயாணங்குசெய்தபோது, ஆண்டவர் தம் வல்லவையால் அவர்களை அற்புதமாகப் போகித்தார். அவர்கள் உடைகளும் பாதரட்சைகளுங்கூடாப் பழுதாகாமர்காக்க சித்தக்கொண்டார். ஏனெனில், அந்த வனுந்தரத்திலே, இத்திரளான சனங்களுக்கு சமையல் செய்யலும், வேஷ்டிகள் கொஞ்செய்யவும், சலவைசெய்யவும், பாதரட்சைகள் தைக்கவும் அவர்கள் தொடக்குவர்களாயின், பயணங்கெய்ய நேரமே கிடையாதென்று ஞானமாய் அறிந்ததேவன்,

அற்புதமாக அவர்களை வழிநடத்தினது பொருத்தமானதே. ஒருவசதியுமில்லாமல் அந்தரிக்குஞ் ராநுணங்களில் அற்புதமாக ஆண்டவர் தம் பள்ளைகளுக்கு ஏற்ற உதவிசெப்பது தேவீந்தியே. இஸ்ரவேல் சனத்தை அற்புதமாக ஆண்டவர் வழிநடத்தி, ஆகாயத்திலே சமையல்செப்பது மன்றுவைப் போழிந்தருளினபோதிலும், ஒரு கட்டளையையும் அவர்களுக்கு ஆண்டவர் கொடுத்திருந்தார். அஃதென்ன கட்டளை ஆகாயத்திலிருந்துவிழுந்த மன்றுவைப் பொறுக்கி எடுக்கும் (கிரியை) ஒருவேலையை அந்த ஐனங்கள்கானே செய்யவேண்டுமென்பதே. தேவகட்டளைப்படி அதை அவர்களை கைய்தான். ஆண்டவர் அதைப் பொறுக்கிக் கொடுத்தாற்கான் தின்போம் என அவர்கள் துணிகரங்கொள்ள வில்லை என்பதை நாம் உணருவோமாக.

இவ்வாறு, ஆண்டவர் தம் அன்பின்பெருக்கால் அற்புதமாய் ஈந்த மன்றுவைப் புசித்துக்கொண்டே பிரயாணந்த செப்தார்கள். ஈற்றில், அவர்கள் கானுன்தேசத்தில் சேர்ந்த வட்டை மன்று நின்றுபோனது. காலைநேசத்தில், தங்கள் கங்கள் வசதிகளுக்கேற்றபடி யாவும் அவர்கள் செய்யக் கூடியதாய் இருந்தமையால் அங்கே இனி அற்புதமாகப் போழிக்கவேண்டியகிள்ளையென தேவன் கண்டார். வேறு வசதிகள் ஒன்றுமில்லாமல், தமது மின்னைகள் துன்புறுவதை பார்த்துக்கொண்டு தேவன் இருக்கமாட்டார். காக்கத்தக் கொண்டோ, அல்லது தூதரைக்கொண்டோ அவர் நிச்சயமாகவே தம் மின்னைகளைப் போஷிப்பார். அப்படி போஷித்து வந்த சீவனுள்ளதேவன், இந்தக்காலத்திலே ஆஸ்பத்திரிகளேன்றும், மருந்தென்றும், வைத்தியர்களென்றும், இன்னும் இவைபோன்ற மற்றும் பல நன்மையான கரியங்களை எங்களைச் சூழ வைத்திருக்கிறார். இது ஒர் அற்புதமான கொடை

அவ்விவென்று யாரால் சோல்லக்கூடும்? ஒவ்வொரு காரியகு களையும் காலாகாலங்களிலே வேளாலேவீளாகவிடில் பகுதி தறிந்து செய்தற்காக, கிருபைவன்னால் எங்குப் பகுத்தறி வையும் தஞ்சிகுக்கிறோ! இப்படி எல்லா வசதிகளுமிருக்க, தற்காலத்தில் சிலர் அதிக முரட்டாட்டமாய் தேவனினுடையிருத்து அவரது கிருபையின் ஏத்தனைகளை இகழ்ந்து தள்ளுவது தானிகரமான்றோ? இவ்வாறு இகழ்ந்துதள்ளி அதிகதுபரத்துள் அமிழ்ந்தித் தயிக்கும் கிறிஸ்த குடும்பங்கள் இந்தக்காலத்தில் அதிகரித்துக்கொண்டுவருவதைப் பார்க்கி ரேம்.

இவ்வாறுனேர் முன்னே யூதரும் கிரேக்கரும் விரும்பிய படி அற்புதங்களையும், அடையாளங்களையும், வரங்களையும் நாடுகின்றனர். இவர்களில்கிலர், ‘யானாபேசம் வரம்பெறுதார் பரிசுத்தாலி கிட்டாதவர்’ என்கின்றனர். ஒருகுறித்த வகுப்பாரால் ‘முடிக்கு ஸ்நானம் எடாகார், புறம்பேதன்னாப்படிவர்’ என்கின்றனர். ‘செபத்தால் காரியகித்திகள் வைகூடப்பெறுதாரை பரிசுத்தாலியின் வரம்கிட்டாத அவிச வாகிகள்’ என்கிறனர். இவ்வகைக்காரியங்கள் பலத்தசிசால்லே சனக்களைத் திணகப்புறச்சிசப்பேர் மனிதுவிட்டனரன்றோ? இவ்வாறு ஏற்படுமென்று முன்கூடியியே எங்கள் இரட்சகர் தானே தீர்க்கதறிசனம் சொன்ன கையும் நாம் கூர்க்கு கவனிப்போமாக:

“இதோ கிறிஸ்து இங்கே இருக்கிறார் அதோ அங்கே இருக்கிறார் என்று எவ்வளவிலும் சொன்னால் கம்பாதேயுங்கள். எனினவில், கள்ளக்கறில்துக்களும், கள்ள தீர்க்கதறிசிகளும் எழுப்பி, கூடுமானுல் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களையும் வஞ்சிக்கத்தக்கதாக பெரிய அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் செய்வார்கள். ஆகவே இவைகளை கம்பா திருங்கள்” (மத். 24: 23—26) என்பதே.

இன்னும், “கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளுக்கு எச்சரிக்கைபா யிருக்கன்; அவர்கள் ஆட்டுக்கொலைப் போர்த்துக்கொண்டு உங்களிடத்தில் வருவார்கள்; உள்ளச்சிலோ அவர்கள் பட்சிக்கிற ஒளாய்கள்” (மத. 7 : 15) என்றும், நியாயத்தீர்ப்பு நாளில், “என்னைநோக்கி, கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! உமது நாமத்தினுடே நீர்க்கதரிசனம் உரைத்தோம் அல்லவா? உமது நாமத்தினுடே சீசாசகலைத் துரத்தினுமல்லவா? உமது நாமத்தினுடே அனைக அற்புதங்களைச் செய்தோம் அல்லவா? என்பார்கள். அப்பொழுது, ‘நான் ஒருக்காலும் உங்களை அறியவில்லை; அக்கிரமச்செய்கைக்காரரே, என்னையிட்டு அகன்றுபோங்கள்’ என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன்” (மத. 7 : 21—23) என இயேசு குறிய வசனங்களுக்கிணங்க, தற்காலத்தில், “நாங்கள் முழுகின்றானம் ஏடுத்தோம் அல்லவா? பாஷி பேசுவேனுமல்லவா? பரிசுத்தானியைப்பெற்றுத் தீர்க்கதரிசனமுரைத்தோமல்லவா? மருந்து சாப்பிடாதிருக் கொமல்லவா? காதனிகளையும் மற்றும் நன்களையும் தரியாதிருக்கிறோமல்லவா? இராப்போசனமெடுத்தோம் அல்லவா? ஆலயங்களைக்கட்டினும் அல்லவா? இன்னும் இவைபோன்ற பல காரியங்களைச் செய்தோம் அல்லவா?” என, எங்களில் யாரோனும் பெருமையாய் என்றுவோமாயின், நம்மீப்பர் தானே தம் திருவாயால் அருளிய மேலேகாட்டிய திருவுரைகள் எமக்கு ஒருகணமும் மாறுத எச்சரிப்பாக இருக்கட்டும்.

6. கிரியையும் விசுவாசமும்

ஆண்டவர் எங்களேரிடிருக்கிறார் என்னும் விசுவாசமும் திடைறுதியும் நல்லதே. ஆனால் அத்தோடு கிரியையும் இன்றியகையாததென தேவவசனங்களுகின்றது. கிரியை இல்லாத விசுவாசம் செத்ததாக யாக்கோயின் நிருபத்திலே

தெளிவுரச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. “வீணை மனு வானே, கிரியைகளில்லாத விசவாசம் செத்தக்கென்று நீ அறிய வேண்டுமோ? நம்முடைய பிதாவாகிய ஆபிரகாம் தன் குமா ரன் ஈசாக்கைப் பலிடீடுத்தின்மேல் செலுத்தினபோது கிரியைகளிலுமே அல்லவோ நீதிமானுக்கப்பட்டான்? விசு வாசம் அவனுடைய கிரியைகளோடே முயற்சிசெய்து கிரியைகளிலுமே விசுவாசம் பூரணப்பட்டதென்று காண்கிறேயே” (யாக. 2: 19—26). ஆகவே, விசவாசம் விசவாசம் எனமட்டுங் கூறிக்கொண்டு, நன்மையான கருமங்களைச் செய்யாதுஷ்டால் தன்முடிக்கப்படுவோம்.

இக்காலத்தில், வேறுகிளர், ‘மனந்திருமிகிறிஸ்துவை இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டோம்’ எனக் கூறிக்கொண்டு காங்கள் செய்துவந்த உத்தியோகங்களையும் தொழில்முறை களையும் விட்டு, வெளியேறி சுற்றித்திரிவதை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் காணக்கூடியதே. ஆண்டவரது அழைப்பைப்பெற்ற திருத்தொண்டர் திருப்பணிசிடையைச்செய்து வருவது கிறிஸ்தவ உலகத்துக்கு ஆனந்தத்தையும் தைரியத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய ஒன்றென்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே. ஆபின், ஆண்டவரது அழைப்பு இஃதென பூரண நிச்சயமும் அனுபவமும் வராதோர் சன்னியாச கோலத்தோடு சுற்றித்திரிவது பலதுக்குமாக்களுக்கு அதையியத்தையும், பாரத்தையும், மனச்சோர்ப்பையும், இடறலையும் உண்டுபண்ணு கின்றனர் என்பதும் உண்மையே. ஆண்டவர் கிருபையாகக் கொடுத்த உத்தியோகங்களையும் தொழில்களையும் விட்டுவிட்டு சோம்பேறிகளாய்த் திரிவோருக்குப் பரி. பவுல் அப்போஸ் தலன் என்ன சொல்லுகிறீர்? “.....உங்களில் ஒருவானுக்கும் பாரமாயிராதபடிக்கு இரவும் பகலும் நாக்கள் வேலை செய்து, தேவனுடைய சுவிசேஷங்களை உங்களிடத்தில்

பிரசங்கத்தோம்” (I தெச. 2: 9) என்றும், “எவ்விதத்திலேயும் உங்களுக்குப் பாரமாயிராதபடிக்கு ஒருக்கிருக்கப்பாரா இருந்தேன்” (II கொரி. 11: 9) என்றும், “ஒருவனிடத்தில் இல்லாசமாய்ச் சாப்பிடாமலும், உங்களில் ஒருவனுக்கும் பாரமாயிராதபடிக்கு இரும் பகலும் பிரயாசத்தோடும் வருத்தக் தோடும் வேலைசெய்து சாப்பிட்டோம்” (II தெச. 3: 8) என்றும் தம் முனுபவத்தையே கறுகின்றார்.

ஆகவே, மற்றவர்களுக்கு நாம் எவ்வகையிலும் பாரமாயிராதபடிக்கு எம் சக்திக்கேற்றபடி—நிலைமைக்கேற்றபடியாதேனுமோரு வேலையைச் செய்துகொண்டு, இப்பரிசுத்த ஊழியக்ஞத்திலும் செய்துவருவோமாயின், அனேகருக்கு நாம் முன்மாதிரிகாட்டுவதோடு தேவாரம் அதிகம் மகிளமய்ப்பட ஏந்தல்லசெய்கிறவர்களாகவும் இருப்போம் என்பது நிச்சயமே. “வேலைசெய்யாதவன் சாப்பிடவுக்கடாதென்று பவுல் அப்போஸ்தலன் சொல்லுகிறார் (II தெச. 3: 10). ஆனபடியால், தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச்செய்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு சுவிசேஷங்களியங்குசெய்யும் உண்மைத்தொண்டாக்கள் இக்காலத்தில் அதிக தேவையான்கே? இதற்காக அனேகரை வழிவிடுமாறு தேவைகளோக்கி மன்றுக்கீலாமாக.

கடைசியாக, ஒரு கறையைச்சொல்லி முடிக்கிறேன்: சுவிசேஷங்களியங்குசெய்துவந்த இரு வாலிபருக்குள் ஒரு தங்கமுண்டானது. ஒருவர் கிரியைப்பரிதென்றும், மற்றவர் சிச்வாசக்தான் பெரிதென்றும் தர்க்கிக்கத்தொடங்கினார். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பிடிவாதமாகப் பல நியாயங்களையுங்கிசொல்லி தர்க்கித்துக்கொண்டே தாங்கள் இருந்த ஊரிலிருந்து வேறொரு கிராமத்துக்கு ஊழியர்களையப் புறப்பட்டனர். பிரயாணத்திலும் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் ஆவேசத்தோடு தர்க்கிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

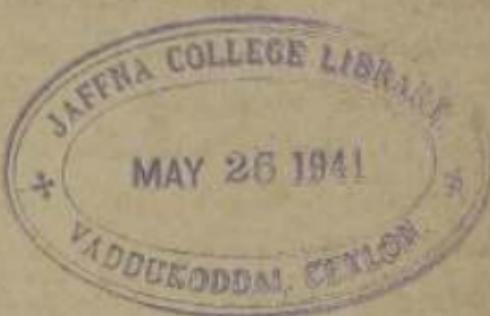
இப்படி இவர்கள் தர்க்கித்துக்கொண்டு ஒரு ஆற்றங்கரைபை அடைந்தார்கள். ஆற்றைக் கடந்துவிசல்ல அங்கே ஒரு தோணி ஆயக்தமாக சின்றது. இருவரும் தோணியில் ஏறினர். அப்போதும் தர்க்கித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். இவர்களது பிழவாதமான தர்க்கத்தை தோணியைச் செலுத்துபவன் கூங்கு கவனித்தான். ஒருவர் விசவாசங்களை பெரிதெனக்கூறியதையும் மற்றவர் கிரியைதான் பெரிதெனக்கூறியதையும் கேட்ட அவன், “ஐயா, துரைமக்களே, சற்று பொறுக்கள்; அறினிற்குறைந்த அடியேன் சொல்லுதையும் பொறுமையுடன் இருவரும் கேள்வுகள்” என்றன. உடனே அவ்வாஸிபர் இருவரும் தங்கள் பேச்சைகிறதுச், தோணி செலுத்துபவன் சொல்லுதைக் கேட்க ஆயக்தமானார்கள். அப்போது அவன், “இந்த எனது வலக்கையை விசவாசமென்றும், இடக்கையை கிரியை என்றும் நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இப்போது நான், தோணியை விசவாசமென்றும் வலக்கையால்மட்டுக் தண்டுவளித்துச் செலுத்துகிறேன்” எனச் சொல்லி ஏன்றுவல்லிக்கத்தொடங்கினான். தோணியானது சற்றுகேரத்திற்குள் இடப்பக்கமாகத்திரும் சின்னுக் கூடத் தொடக்கினது. உடனே அவ்வாஸிபர், “கிறத்து கிறத்து, தோணி ஆற்றிலே கீழாகப்போகுது” எனக் கூக்குரலிட்டனர். அப்போது அவன், “ஓ! பார்த்திர்களா?” என்றுசொல்லி விட்டு, தோணியை சற்று கஷ்டத்தோடு நேராக்கினான். பின்னும் அவன், “இனி நான், கிரியை எனக்கூறிய இடக்கையாற் தோணியைச் செலுத்துகிறேன்; அதையும் பாருங்கள்” என்றன. இப்படிச்சிசால்லி, இடக்கையாற் தோணியைச் செலுத்தினான். உடனே அது வலப்பாக்கமாகக் கிரும்பி முன்போல் பின்னால் ஒடுக்கதொடங்கினது. அப்போதும் அவ்வாஸிபர் கூக்குரலிட்டனர். பின்னும் அவன், “விசவாச

மென்னும் வலக்கையால்மட்டும் தோணியைச்செலுத்தின போது நடந்ததையும், கிரியைன்னும் இடக்கைபால்மட்டும் செலுத்தினபோது நடந்ததையும் பர்த்திர்களல்லவா?" என்றுள்ள. "இனியும் நான் செப்பவதைப் பாருங்கள்" எனக்கூறி, விக்வாசம் என்றழைத்த வலக்கையாலும், கிரியை என்றழைத்த இடக்கையாலும் முறையே மாறிமாறி தண்டுவலித்துத் தோணியைச் செலுத்தினான். உடனே தோணி அக்கம்பக்கம் சற்றேற்றும் திரும்பாமல் நேராகப்போனது. இப்படியாக, அவர்கள் போய்ச்சேரவேண்டிய கரையை அடைந்தார்கள். இச்சம்பவத்தால், தங்கள் தர்க்கத்தின் உண்மை இன்னதென்று அவ்வாலிபர் கண்டு தொழிலுற்றனர். ஆகவே, கிரியையும் விக்வாசமும் ஒன்றுபோல் தீர்வையான தெனச் சங்கேதமின்றி நாம் உணரக்கூடியதே. இதின் உண்மையை உணராதோர் கன்றுப் புணர்ந்து தெளிவுற்று அனேகருக்கு பிரயோசனமாகவும், தங்களுக்கு ஆசிர்வாத மாகவும், தேவநாம மகிழைக்காகவும் சிவிக்க முன்வர தேவ ஆணியானவர்தாமே கிருபைசெப்பவாராக. ஆமென்.

பட வுப்ப யணம்
முற்றிற்று.

முச்சடர் முற்றிற்று.

வாந்தி

நவ நாதம்

எண்சீர்க்கழி நெடுலடி.ஆசுசிரியனிருத்தம்

1. காயமதைத் தெய்வமெனக் கொண்டு நானே,
கணப்பொழுதுங் தவறுது காத்திட்ட டேனே,
காயமதைத் தினமாடத் திரிக்கேதன் நானே,
சள்டாளர் கூட்டுறவு கொண்டேன் நானே,
கோபிலஹத வணக்காச கொடியன் நானே,
கொடுக்கஞ்சா தின்றவொரு ஓகாரன் நானே,
தேயமது திரிக்கலைக்கு சேர்க்கேத ஜுன்பால்
தேற்றியெனை ஆசரியே! தேவ தேவே!!
2. பத்தலென்றேன் படுபாளி யான நானே,
பசித்தோர்கள் முகம்பாராப் பாளி நானே,
சத்தலென்றே குழ்ச்சிசெப்த துரோகி நானே,
குதாடுங் கருஷியனச் சுழன்றிட்ட டேனே,
வித்தலென்றேன் வீம்புகிகாண்ட வீணன் நானே,
விரைந்துலக சாகரத்தில் விழுந்து கேட்டேன்,
அந்தலென்றேன் இன்றுணர்ந்த அடியென் என்னை
ஆற்றிஅர வீணத்திடுமே! தேவ தேவே!!
3. கள்ளுண்டேன் கண்மயங்கிக் கருத்தற் றேனே,
கண்காட்சி கள்பலவாற் கறைப்பட்ட டேனே,
தள்ளுண்டேன் சண்டைகளால் அடிபட் டேனே,
தாயகமே விட்டயலூர் தள்ளுண் டேனே,
அள்ளுண்டேன் துளைகளால் அலைக்கிட்ட டேனே,
அலைகடலுங் கடங்கிலங்கை அடைக்கிட்ட டேனே,
தெள்ளுண்டேன் தெரிவற்றுத் திரிக்கேதன் நானே,
தேடிய திரித்துவமே! தேவ தேவே!!

4. நாட்டமுற்றேன் இக்கரையில் காண மற்றேன்,
 காடினங்கை என்றலூக்கேதன் கானி வக்தே
 தேட்டமுற்றேன் உலகின்பம் தெவிட்டா தென்றே
 தேடிமிகச் சிரிக்கலைக்கேதன் நியன் கானே,
 வாட்டமுற்றேன் மதிப்பிழங்கேன் மானங் கெட்டேன்,
 வாயாடி என்றிகழும் வண்ணமை கேட்டேன்,
 ஆட்டமுற்றேன் அகமுடைந்தேன் அமைதி யற்றேன்,
 அகநிகளின் அடைக்கலமே! தேவ தேவே !!
5. அருளநியா தன்பறியா தகன்று சென்றேன், டேன்
 அருட்சோதிப் பிழப்பையிகழும் திருளைக் கொண்
 பொருளநியாப் பேசுதனமயாற் பொன்னே உள்ளைப்
 போற்றிடவும் வகையறியா துழன்றிட டேனே,
 தெருளநியாத் தீவிளையேன் தேவா உங்கன்
 திருமறையும் விட்டேனென் துணர்க்கேதன் இன்றே
 மருளாகலத் தாகமுறும் மான்போல் வங்கேதன்
 மனமாற அருள்பொழியே! தேவ தேவே !
6. நித்தியனை நிருமலைனை நீங்கா நிற்கும்
 நிராமயனை நீதிபனை நினைத்தேன் இல்லேன்,
 துத்தியனைச் சச்சிதனைத் தூதர் போற்றும்
 தூயப்பிர காசனனைத் தொழுதேன் இல்லேன்,
 முத்திப்பனை மரிசதனை முனிவர் போற்றும்
 மும்முகலை மகிழ்ந்தேக்கத் துஜைங்கேதன் இல்லேன்,
 வித்தகனை விண்ணவனை வணக்க இன்றே
 விண்ணலூளிதந் தெனையாளே! தேவ தேவே !!
7. கங்கைத்தான் பொதிந்தக்கிருக் கருளை யோனைக்
 கண்ணென்கிரே கண்டுமனங் களித்தேன் இல்லேன்,

Ar₁₃

**DURATION OF LOAN—Not later than the latest
date stamped below.**

--	--	--	--

£ 285.9

R7333

ACCESSION
NUMBER

252
MOS

CLASS
NUMBER

AU-
THOR

Dr. Shanmugam.....

TITLE

D.G. Shanthi.....

R7333

ACCESSION
NUMBER

252
MOS

CLASS
NUMBER

DANIEL POOR LIBRARY
JAFFNA COLLEGE,
VADDUKKODDAI.

This book must be returned on or before the
last date recorded above or a fine will be levied.

Class No. 241

Class

Author & Brief Title

Dr. G. V. N. A.
Peshwari

Accession No. 1825

புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள் :

THE LANKABHIMANI PRESS
Chavakachcheri
CEYLON

THE CRYSTAL PRESS
MARTANDAM
S. Travancore
S. INDIA

DANIEL POOR LIBRARY
JAFFNA COLLEGE ©

A15554

ARCHIVES